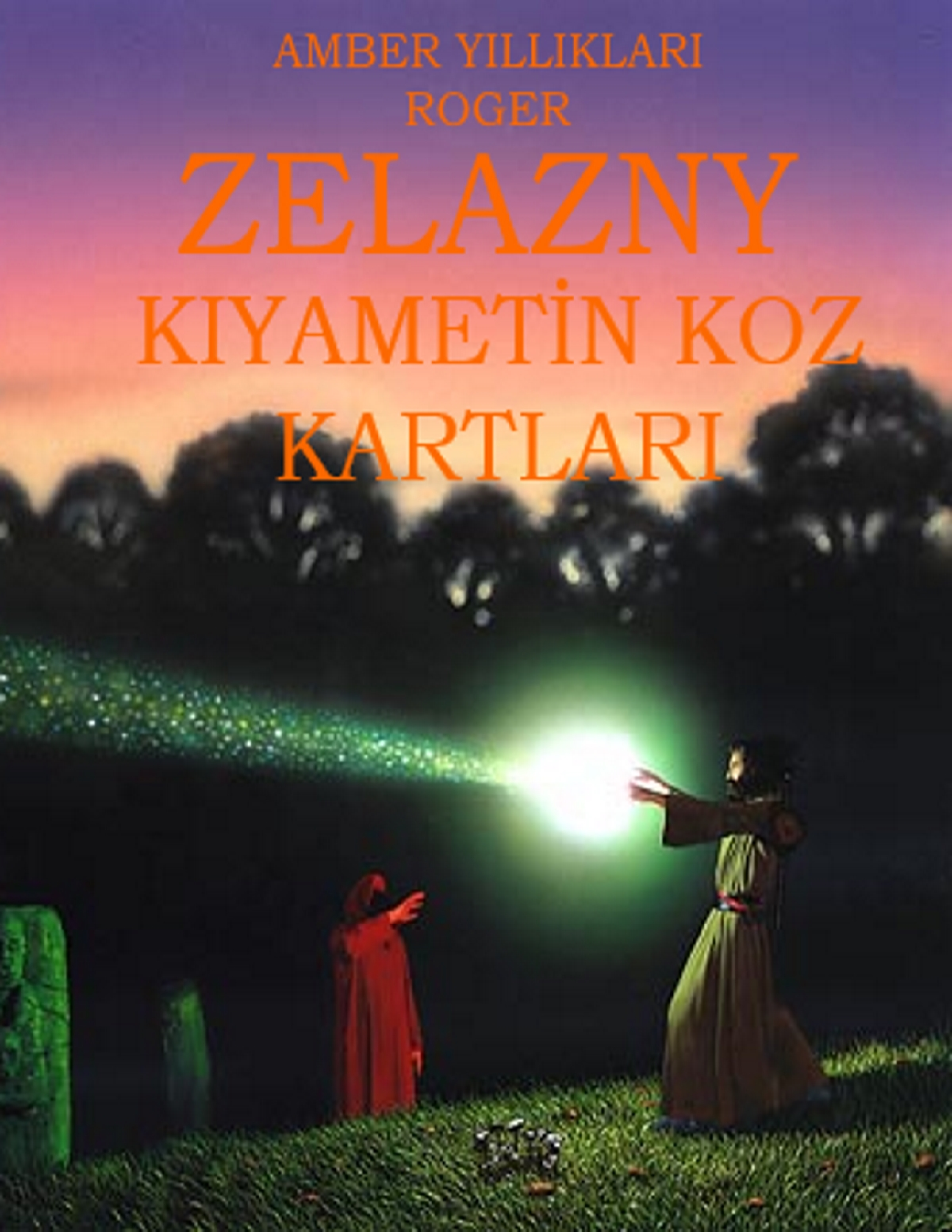
AMBER YILLIKLARI

ROGER

ZELAZNY

KIYAMETİN KOZ KARTLARI



AMBER YILLIKLARI

ALTINCI CİLT
Kıyametin Koz Kartları

ROGER ZELAZNY

Çeviren: Niran Elçi

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

ALTINCI CİLT

KIYAMETİN KOZ KARTLARI

Bölüm 1

Birinin sizi öldürmeye çalışmasını beklemek kadar feci bir şey yoktur. Ama bugün Nisan'ın 30'uydu ve elbette, her zamanki gibi olacaktı. Anlamak zamanımı almıştı, ama şimdi en azından ne zaman geldiğini biliyordum. Geçmişte, bu konuda herhangi bir şey yapamayacak kadar meşguldüm. Ama artık işim bitmişti. Buralarda yalnızca bunun için oyalanmıştım. Gitmeden önce bu işi halletmem gerektiğini hissediyordum.

Yataktan çıktım, tuvalete gittim, duş aldım, dişlerimi fırçaladım, vesaire. Yine sakal bırakmıştım, bu yüzden tıraş olmam gerekmiyordu. Üç yıl önce bir baş ağrısı ve bir önsezi ile uyandığım, pencereleri açtığım ve mutfağa gidip tüm gaz ocaklarının açıldığını ve üzerinde ateş olmadığını gördüğüm zamanki gibi tuhaf kuruntularla dolu değildim. Hayır. İki yıl önce diğer apartman dairesinde şafaktan önce uyanıp hafif bir duman kokusundan evimde yangın çıktığını öğrendiğim zamanki gibi de değildi. Yine de, ampullerin patlayıcı bir şey ile dolu olması ihtimaline karşı lambaların altında durmaktan kaçındım ve düğmelere yakından değil uzaktan bastım. Bu eylemleri uygunsuz bir şey takip etmedi.

Genelde kahve makinesini önceki gece, otomatik zamanlayıcı ile hazırlayıp bırakırdım. Ama bu sabah görüş alanımdan uzak hazırlanmış kahve istemiyordum. Makineyi çalıştırdım ve süzülmesini beklerken paketlerimi kontrol ettim. Bu yerde değer verdiğim her şey iki orta boy sandığa yerleştirilmişti. Giysiler, kitaplar, resimler, bazı enstrümanlar, birkaç andaç, vesaire. Sandıkları kapattım. Birtakım elbise, bir sweatshirt, iyi bir roman ve bir koçan seyahat çeki sırt çantama gitti. Anahtarımı çıkarken apartman yöneticisine bırakacaktım, böylece yeni taşınanları içeri alabilecekti. Sandıklar depoya gidecekti.

Bu sabah bana koşu yoktu.

Pencereden pencereye yürüyerek ve her birinin yanında durup aşağıdaki sokağı ve karşıdaki binaları (geçen sene birisi tüfekle beni vurmaya çalışmıştı) inceleyerek kahvemi yudumlarken, yedi yıl önce bunun olduğu ilk seferi düşündüm.

Güzel bir bahar akşamı sokakta yürürken bir kamyon direksiyon kırmış, kaldırıma fırlamış, neredeyse beni tuğla duvara yapıştırmıştı. Bir dalış yapıp

kamyonun yolundan yuvarlanmayı başarmıştım. Sürücü bilincini hiç kazanamamıştı. Bunun zaman zaman hepimizin başına gelen o tuhaf olaylardan olduğunu düşünmüştüm.

Ama ertesi yıl aynı gün, hanım arkadaşımın evinden evime yürürken üç adam saldırmıştı. Biri bıçakla, diğeri boru parçalarıyla. Cüzdanımı isteme nezaketini bile göstermemişlerdi.

Kalıntıları yakındaki bir plak dükkanının kapısına bırakmıştım ve eve giderken bu konuyu düşünsem de ertesi güne kadar o günün kamyon kazasının yıldönümü olduğu aklıma gelmemişti. O zaman bile, olayı tuhaf bir tesadüf saydım ve unuttum. Ertesi yıl oturduğum başka bir apartman dairesinin yarısını yok eden bombalı paket yüzünden gerçekliğin istatistiki doğasının o sezon benim çevremde biraz zorlanıp zorlanmadığını merak etmeye başladım.

Birisi yılda bir kez beni öldürmeye çalışmaktan keyif alıyordu, bu kadar basitti. Teşebbüsü başarısız olunca bir sene ara veriyor, sonra yine deniyordu. Sanki bir oyundu bu.

Ama bu yıl ben de oynamak istiyordum. Asıl endişem, adam, kadın ya da nesnenin, olay anında asla orada olmaması, gizlilik, araçlar ya da aracılar kullanmayı tercih etmesiydi.

Bu kişiye S diyeceğim (bu harf benim kişisel kozmolojimde bazen “sinsi", bazen de “sümükkafa" anlamına gelir), çünkü X harfi fazla kullanılmıştır ve çünkü tartışmaya açık kaynakları olan zamirlerle uğraşmaktan hoşlanmam.

Kahve fincanımı ve sürahiyi yıkadım, rafa koydum. Sonra çantamı aldım ve oradan ayrıldım. Bay Mulligan yerinde yoktu ya da uyuyordu, bu yüzden anahtarımı posta kutusuna atıp yakındaki lokantada kahvaltı etmek için sokağa çıktım.

Trafik azdı ve tüm araçlar iyi huyluydu. Yavaş yavaş, dinleyerek, bakarak yürüdüm. Hoş bir sabahtı, güzel bir gün vaat ediyordu. İşleri çabuk halletmeyi umuyordum, böylece günün tadını çıkarabilecektim.

Lokantaya rahatsız edilmeden ulaştım. Pencerenin yanında bir masaya oturdum. Tam garson siparişimi almaya geldiğinde tanıdık birinin sokakta yürümekte olduğunu gördüm -eski bir sınıf arkadaşım ve daha sonra iş arkadaşım- Lucas Raynard, bir seksen boyunda, kızıl saçlı, sanatkarca kırılmış burnuna rağmen ya da belki bu yüzden yakışıklı, sesi ve tavırları mesleğine, yani satıcılığa uygun.

Pencereye vurdum, beni gördü, el salladı, döndü ve içeri girdi.

"Merle, haklıymışım," dedi masaya gelince. Omzumu kısaca kavradı, karşıma oturdu ve menüyü elimden aldı. “Seni evinde bulamadım ve burada olabileceğini tahmin ettim."

Gözlerini indirdi ve menüyü okumaya başladı.

"Neden?" diye sordum.

"Eğer biraz daha düşünmek istiyorsanız daha sonra geleyim," dedi garson.

"Hayır," diye yanıtladı Luke ve muazzam bir sipariş verdi.

Ben de kendiminkini ekledim. Sonra: “Çünkü alışkanlıklarına bağlı birisin."

"Alışkanlık mı?" diye yanıt verdim. “Artık burada neredeyse hiç yemiyorum."

"Biliyorum," diye yanıt verdi, “ama üzerinde baskı varken genellikle buraya gelirdin. Örneğin, sınavlardan önce ya da seni rahatsız eden bir şey varsa."

"Hm," dedim. Daha önce fark etmemiştim, ama böyle bir şey vardı gerçekten. Üzerine tekboynuz resmi basılmış kültablasını çevirdim, kapının yanında perde görevi yapan vitraylı camda resmin daha büyük bir kopyası vardı. “Neden bilmiyorum," dedim sonunda. “Dahası, beni rahatsız eden bir şey olduğunu nereden çıkarıyorsun?"

"Birkaç kaza yüzünden 30 Nisan hakkında paranoyak olmuştun."

"Birkaçtan daha fazla. Sana hepsinden bahsetmedim."

"Demek hâlâ inanıyorsun."

"Evet."

Omuzlarını silkti. Garson geldi ve kahve fincanlarımızı doldurdu.

"Tamam," dedi sonunda. “Bugün oldu mu?"

"Hayır."

"Çok kötü. Umarım düşüncelerini köreltmez."

Bir yudum kahve aldım.

"Sorun değil," dedim.

"Güzel." İçini çekti ve gerindi. “Dinle, şehre daha dün geldim..."

"İyi bir gezi miydi?"

"Yeni bir satış rekoru kırdım."

"Harika."

"Her neyse... Otele gittiğimde senin ayrıldığını öğrendim."

"Evet. Yaklaşık bir ay önce istifa ettim."
"Miller sana ulaşmaya çalışıyor. Ama telefonun kapandığından arayamıyor. Birkaç kez uğramış bile, ama sen dışarıdaymışsın."
"Çok kötü."
"Geri dönmeni istiyor."
"Orada işim bitti."
"Teklifini duyana kadar bekle, olmaz mı? Brady yukarıya şutlanıyor ve sen Tasarım'ın yeni yöneticisi oluyorsun. Üstelik yüzde yirmi zam alıyorsun. Sana bunu söylememi istedi."
Hafifçe güldüm.
"Aslında kulağa o kadar kötü gelmiyor. Ama dediğim gibi, orada işim bitti."
"Ah!" Bana kurnaz kurnaz gülümserken gözleri parladı.
"Başka bir yerde seni bekleyen bir şey var. O da merak ediyordu. Tamam, eğer durum buysa diğer adamın teklifini ona götürmeni istedi. Üstüne çıkmak için elinden geleni yapacak."
Başımı iki yana salladım.
"Sanırım anlatamadım," dedim. "Bitti. Nokta. Geri dönmek istemiyorum. Ve başkası için de çalışmayacağım. Bu tür şeyleri bıraktım. Bilgisayarlardan bıktım."
"Ama gerçekten iyisin. Söylesene, ders mi vereceksin?"
"Hayır."
"Pekala, lanet olsun! Bir şeyler yapman gerek. Bir yerden para mı buldun?"
"Hayır. Sanırım biraz yolculuk edeceğim. Bir yerde çok fazla kaldım."
Kahve fincanını kaldırdı ve bitirdi. Sonra arkasına yaslandı, ellerini göbeğinde kavuşturdu ve göz kapaklarını hafifçe indirdi. Bir süre sessiz kaldı.
Sonunda: "İşinin bittiğini söyledin. İşi mi kastettin, buradaki yaşamını mı, yoksa başka bir şeyi mi?"
"Seni anlamıyorum."
"Üniversitede de zaman zaman ortadan kaybolurdun. Bir süreliğine gider, sonra aniden geri gelirdin. Bu konuda oldukça muğlaktın da. Bir tür ikili hayat yaşıyor gibiydin. Şimdiki konuyla ilgisi var mı?"
"Ne demek istediğini anlamıyorum."
Gülümsedi.

"Elbette anlıyorsun," dedi. Ben yanıt vermeyince ekledi,

"Eh, iyi şanslar o zaman, her neyse."

Her zaman hareket halinde, nadiren yerinde duran biriydi.

İkinci kahvelerimizi içerken bir anahtarlıkla oynadı, anahtarları ve mavi bir pandantifi sallayıp şıkırdattı. Sonunda kahvaltılarımız geldi ve bir süre sessizlik içinde yedik.

Sonra sordu, " Yıldız Patlaması hâlâ senin mi?"

"Hayır. Geçen güz sattım," eledim ona. "O kadar meşguldüm ki, denize açılacak zamanım yoktu. Onu boş boş yatar görmekten nefret ediyordum."

Başını salladı.

"Bu çok kötü," dedi. "Okulda onunla çok eğlenmiştik. Daha sonra da. Eski günlerin anısına onu bir kez daha denize çıkarmak isterdim."

"Evet."

"Söylesene, son zamanlarda Julia'yı gördün mü?"

"Hayır, ayrıldığımızdan beri görmedim. Sanırım hâlâ Rick isimli bir adamla çıkıyor. Ya sen?"

"Evet. Dün gece uğradım."

"Neden?"

Omuzlarını silkti.

"Çeteden biriydi ve birbirimizden uzaklaşıyoruz."

"Nasılmış?"

"Hâlâ güzel. Seni sordu. Sana iletmem için bunu verdi."

Ceketinin iç cebinden kapalı bir zarf çıkardı ve bana uzattı. Julia'nın el yazısıyla ismimi taşıyordu. Yırtarak açtım ve okudum:

Merle,

Yanılmışım. Kim olduğunu biliyorum ve tehlikedesin. Seni görmeliyim. İhtiyaç duyacağın bir şey var bende. Çok önemli.

Lütfen ara veya bir an önce gel.

Sevgiler,

Julia

"Teşekkürler," dedim, çantamı açtım ve mektubu içine tıktım.

Hem huzursuz edici, hem şaşırtıcıydı. Oldukça. Bu konuda ne yapacağıma karar vermem gerekecekti. Ondan hâlâ hoşlanıyordum, ama onu yine görmek istediğimden emin değildim. Ama kim olduğumu bildiğini söylerken Ne demek istiyordu?

Onu yine aklımdan çıkardım.

Bir süre trafiği seyrettim, kahve içtim ve ilk senemizde, Eskrim Klübü'nde Luke ile nasıl karşılaştığımızı düşündüm.

İnanılmaz derecede ustaydı.

"Hâlâ eskrim yapıyor musun?" diye sordum ona.

"Bazen. Ya sen?"

"Zaman zaman."

"Kimin daha iyi olduğunu hiç öğrenemedik."

"Artık zamanımız yok," dedim.

Güldü ve birkaç kez bıçağını bana doğru savurdu.

"Sanırım hayır. Ne zaman gidiyorsun?"

"Muhtemelen yarın. Yalnızca birkaç işimi hallediyorum.

Bittiği zaman gideceğim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Oraya buraya. Henüz her şeye karar vermedim."

"Sen delisin."

"Hı-hı. Buna *Wanderjahr** derlerdi. Ben benimkini atladım ve şimdi istiyorum."

"Aslında kulağa oldukça iyi geliyor. Belki bir gün ben de denemeliyim."

"Belki. Ama ben senin seninkini taksit taksit kullandığını düşünüyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sık sık kaybolan yalnız ben değildim."

"Ah, o." Elini salladı. "O işti, zevk değil. Faturaları ödemek için bazı anlaşmalar yapmam gerekiyordu. Aileni mi göreceksin?"

Tuhaf soru. İkimiz de daha önce ebeveynlerimizden bahsetmemiştik, çok genel bazı şeyler dışında.

"Sanmıyorum," dedim. "Seninkiler nasıl?"

Bakışlarımı yakaladı ve tuttu, kronik gülümsemesi genişledi.

"Bilmek zor," diye yanıt verdi. "Pek görüşmüyoruz."

Ben de gülümsedim.

"O duyguyu bilirim."

Yemeğimizi bitirdik, son bir fincan kahve içtik.

"Demek Miller ile görüşmeyeceksin, ha?" diye sordu.

"Hayır."

Yine omuzlarını silkti. Hesap geldi ve o aldı.

"Bu benden," dedi. "Hem, ben çalışıyorum."

"Teşekkürler. Belki akşam yemeği için seni ararım. Nerede kalıyorsun?"
"Dur." Gömlek cebine uzandı, bir kibrit kutusu aldı, bana fırlattı. “İşte. Yeni Çizgi Moteli," dedi.
"Altı civarında gelmeme ne dersin?"
"Tamam."
Parayı ödedi ve sokakta ayrıldık.
"Görüşürüz," dedi.
"Evet."
Hoş çakal, Luke Raynard. Tuhaf adam. Birbirimizi neredeyse sekiz yıldır tanıyorduk. Güzel zamanlar yaşamıştık. Birkaç spor dalında rekabet etmiştik. Neredeyse her gün birlikte koşardık. İkimiz de atletizm takımındaydık. Bazen aynı kızlarla çıkardık. Yine düşündüm, güçlü, zeki ve en az benim kadar içe dönük. Aramızda bir bağ vardı, tam olarak anlamadığım bir bağ.
Apartmanımın park yerine yürüdüm, arabamın motor kapağının ve şasisinin altını kontrol ettim ve motoru çalıştırdım.
Yavaş yavaş, sekiz yıl önce yeni ve taze olan şeylere bakarak, şimdi onlara hoş çakal diyerek sürdüm. Son hafta boyunca benim için önemli olan herkese veda etmiştim. Julia dışında.
Devamlı ertelemek istediğim o şeylerden biriydi, ama zaman yoktu. Ya şimdi, ya da asla olacaktı ve merakım uyanmıştı. Arabayı bir alışveriş merkezinin park yerine çektim, bir ankesörlü telefon buldum, ama numarasını çevirdiğim zaman yanıt gelmedi. Yine gündüz vardiyasında tam zamanlı çalışıyor olabilirdi, ama duşa girmiş ya da alışverişe çıkmış olması da mümkündü. Evine gidip öğrenmeye karar verdim. Çok uzak değildi. Ve bana vermek istediği her ne ise, onu almaya gitmek onu son bir kez görmek için iyi bir bahane olacaktı.
Park edebileceğim bir yer bulmadan önce o çevrede birkaç dakika dolandım. Arabayı kilitledim, köşeye yürüdüm ve sağa döndüm. Hava biraz ısınmıştı. Bir yerde köpekler havlıyordu.
Apartmana dönüştürülen dev Victoria tarzı evlerin olduğu bloğa yürüdüm. Önden penceresini göremiyordum. En üst katta, arka taraftaydı. Kaldırımda yürürken canlanan anıları bastırmaya çalıştım, ama faydası olmadı. Birlikte olduğumuz zamanlara ilişkin düşünceler bir dizi eski duyguyla beraber kafama doluştu. Durdum. Buraya gelmek aptalca

olmuştu. Özlemediğim bir şey için zahmete girmenin anlamı neydi. Yine de...

Lanet olsun. Onu bir kez daha görmeyi istiyordum. Geri dönmeyecektim. Basamakları tırmandım ve verandayı aştım.

Kapı aralıktı, içeri girdim.

Aynı fuaye. Yaldız çerçeveli aynanın önündeki dolabın üzerinde, aynı saksının içinde aynı yorgun görünüşlü, yaprakları tozlu menekşe. O ayna birbirimize sarılmamızı defalarca, hafif çarpık bir şekilde yansıtmıştı. Önünden geçerken yüzüm dalgalandı.

Yeşil halı kaplı merdiveni tırmandım. Arka tarafta bir yerden bir köpek ulumaya başladı.

İlk kat değişmemişti. Kısa koridoru yürüdüm, kasvetli resimlerin ve eski sehpanın yanından geçtim, döndüm, ikinci merdiveni tırmandım. Yarı yolda tepeden gelen bir sürtünme sesi ve bir şişenin ya da vazonun sert zeminde yuvarlanması gibi bir ses duydum. Sonra saçakların arasındaki rüzgar dışında yine sessizlik. İçimde tuhaf bir endişe kıpırdandı ve adımlarımı sıklaştırdım. Merdivenin başında durdum ve sıra dışı hiçbir şey yok gibiydi, ama bir sonraki nefesimle tuhaf bir koku algıladım. Kokuyu ayırt edemedim -ter, küf, ıslak kir belki- ama kesinlikle organik bir şey.

Sonra Julia'nın kapısına gittik ve birkaç saniye bekledim.

Koku burada daha güçlü gibiydi, ama ses duymadım.

Koyu renk ahşaba birkaç kez vurdum. Bir an içeride birinin kıpırdandığını duyduğumu sandım, ama yalnızca bir an.

Kapıyı yine vurdum.

"Julia?" diye seslendim. "Benim, Merle."

Hiçbir şey. Daha kuvvetli vurdum.

Bir şey çatırdayarak düştü. Kapı kulpunu denedim. Kilitliydi.

Çektim, büktüm ve kapı kulpunu, kilit aynasını ve mekanizmanın tamamını kopardım. Sonra hemen sola, kapının menteşesinin yanına, çerçevenin ötesine çekildim. Sol elimi uzattım ve kapıyı parmak uçlarımla hafifçe ittim.

Kapı birkaç santim içe döndü ve durdu. Yeni ses gelmedi, duvar ve yerin bir kısmı, bir suluboya, kırmızı bir divan, yeşil bir halı dışında hiçbir şey görmedim. Kapıyı biraz daha ittim.

Aynı. Koku daha da güçlüydü.

Sağa doğru yarım adım attım ve daha fazla ittirdim.

Hiçbirşeyhiçbirşeyhiçbirşey...

Görüş alanıma Julia girdiği zaman elimi çektim. Orada yatıyordu. Odanın karşısında. Kanlar içinde...

Yerde, halıda kan vardı, sol köşedeki karmakarışık yığın kanlıydı. Devrilmiş mobilyalar, yırtık yastıklar...

Koşma içgüdümü bastırdım.

Yavaşça bir adım attım, sonra bir tane daha, tüm duyularım tetikteydi. Eşiği aştım. Odada başka hiçbir şey/hiç kimse yoktu. Frakir bileğimi sıktı. O zaman bir şey demem gerekirdi, ama aklım başka yerdeydi.

Yaklaştım ve yanında diz çöktüm. Midem bulanıyordu. Kapıdan yüzünün yarısının ve sağ kolunun olmadığını görememiştim. Nefes almıyordu ve şahdamarı sessizdi. Üzerinde yırtık, kanlı, şeftali rengi bir sabahlık vardı; boynunda ise mavi bir kolye.

Halıdan öteye, ahşap zemine dökülmüş kanlar bulaşmış, üzerine basılmıştı. Ama bunlar insan izleri değildi, iri, uzun, üç parmaklı şeylerdi, etli ve tırnaklı.

Yalnızca kısmen bilincinde olduğum bir esinti -arkamdaki yatak odası kapısından geliyordu- aniden azaldı, koku çoğaldı. Bileğimde yeni bir zonklama hissettim. Ama hiç ses yoktu.

Kesinlikle sessizdi, ama orada olduğunu biliyordum.

Diz çöktüğüm yerde hızla dönerek çömeldim...

Koca bir ağız dolusu iri diş, çevrelerinde gerilmiş kanlı dudaklar gördüm. Bunlar kaba, küflü görünümlü, sarı bir kürkle kaplı, yüzlerce kiloluk, köpeğe benzer bir yaratığın ağzını süslüyordu. Kulakları mantar kümeleri gibiydi, sarı-turuncu gözleri iri ve kedimsiydi.

Niyetine ilişkin herhangi bir kuşkum olmadığından, son bir dakikadır bilinciz olarak elimde tuttuğum kapı kolunu ona fırlattım. Fark edilir bir etki bırakmadan sol gözünün üzerindeki kemik çıkıntısına çarptı. Yaratık, hâlâ sessiz, üzerime atladı.

Frakir'e bir sözcük söylemeye bile zaman yoktu...

Mezbahalarda çalışanlar bilir, hayvanın alnında, sağ kulağından sol gözüne, sol kulağından sağ gözüne hayali çizgiler çizilerek bulunan bir nokta vardır. Bu iki çizginin kesişme noktasının üç dört santimetre üzerine öldürücü bir darbe indirirler. Bana bunu amcam öğretmişti. Ama mezbahada çalışmıyordu. Yalnızca yaratıkları nasıl öldüreceğini biliyordu.

Bu yüzden hayvan atlarken hızla öne ve yana döndüm ve o ölüm noktasına çekiç gibi bir darbe indirdim. Ama benim beklediğimden daha hızlı hareket ediyordu ve ben vurduğumda çoktan geçip gitmişti. Boyun kasları yumruğumun gücünü emmesine yardımcı oldu.

Ama bu ilk kez ses çıkarmasına sebep oldu. Bir ciyaklama.

Sonra başını salladı, büyük bir hızla döndü ve yine üzerime atıldı. Şimdi göğsünden alçak bir hırlama geliyordu ve yükseğe sıçramıştı. Bu sefer yana dönerek kurtulamayacağımı anlamıştım.

Amcam bana bir de bir köpeği ensesinin yan taraflarındaki ve çenesinin altındaki deriden yakalamayı öğretmişti. Bu kadar büyük bir hayvanda sıkı kavramak ve tam yerini bulmak gerekiyordu. O anda başka seçeneğim yoktu. Tekme atmayı denesem ve ıskalasam, muhtemelen ayağımdan olurdum.

Ellerim öne fırladı, yukarı döndü ve karşı karşıya gelirken kendimi hazırladım. Benden ağır olduğundan emindim ve momentumunu da karşılamam gerekecekti.

Parmaklarımı ya da bir elimi kaybettiğimi hayal ettim, ama çenesinin altından yakalamayı, kavrayıp sıkmayı başardım. Kollarımı uzattım ve darbenin gücünü karşılamak için eğildim. Sıçrayışının gücü beni sarstı, ama kavrayışımı korumayı ve darbeyi emmeyi başardım.

Hayvanın hırlamalarını dinlerken ve yüzümden otuz santim uzaktaki salyalı ağzı incelerken, bu noktadan ötesine fazla kafa yormadığımı fark ettim. Bu bir köpek olsaydı, kafasını yakındaki sert bir şeye vurarak kırabilirdim; hayvanın karotis damarları, boğarak öldürülmeyecek kadar derindeydi. Ama bu yaratık güçlüydü ve çılgınca kıvranmaları karşısında ellerim kaymaya başlamıştı bile. Çenelerini kendimden uzak tutmaya ve hayvanı ittirmeye çalışırken, dikey olarak benden uzun olduğunu da fark ettim. Yumuşak karnına bir tekme sallamayı deneyebilirdim, ama muhtemelen dengemi ve kavrayışımı kaybeder, kasıklarımı dişlerine karşı savunmasız bırakırdım.

Yaratık sol elimden kurtuldu ve sağ elimi kullanmak ya da onu kaybetmekten başka seçeneğim kalmadı. Bu yüzden elimden geldiğince güçlü ittirdim ve yine çekildim. Bir silah arıyordum, herhangi bir silah, ama yakınlarda işime yarayacak hiçbir şey yoktu.

Gırtlağımı hedefleyerek yine sıçradı. Kafasını tekmelemeye izin vermeyecek kadar hızlıydı. Yolundan kaçamadım da.

Ön bacakları karnımla aynı hizadaydı. Amcamın bu konuda da haklı olmasını umarak bacaklarını yakaladım ve tüm gücümle arkaya ve içe büktüm. O dişlerden kaçınmak için bir dizimin üzerine çökmüş, çenemi göğsüme doğru bastırmış, başımı geri çekmiştim. Ben bükerken kemikler fırladı ve kırıldı, hayvan bileklerime saldırmak için hemen başını eğdi. Ama o sırada ben ayağa kalkıyor, onu öte iterek sıçrıyordum.

Sırt üstü devrildi, döndü; neredeyse ayaklarının üstüne düşüyordu. Ama pençeleri yere vurduğunda inleme ile hırlama arasında bir ses çıkardı ve ön ayaklarının üzerine yığıldı.

Ben kafatasına bir darbe indirmek üzereyken, düşündüğümden daha hızlı hareket ederek ayaklarının üstünde doğruldu. Ayağa kalkar kalkmaz ön, sağ bacağını kaldırdı ve gözleri gözlerime dikilmiş, alt çenesinden salya akarak, hırlayarak üç ayağı üzerinde denge kurdu. Yine üzerime atlayacağından emin olduğumdan, hafifçe sola geçtim, yan döndüm, bana kimsenin öğretmediği bir pozisyon aldım. Zaman zaman özgün düşünceler geliştiririm.

Bu sefer daha yavaş saldırdı. Belki kafatasını hedefleyebilir ve başarırdım. Bilmiyorum, çünkü denemedim. Bir kez daha ensesini yakaladım ve bu sefer bildiğim bir bölgeydi. İhtiyaç duyduğum birkaç dakika içinde, daha önce yaptığı gibi çekilemeyecekti. Hızını kesmeden döndüm, çöktüm, ittirdim, çektim ve hızına rehberlik ettim.

Havada döndü, sırtı pencereye çarptı. Çatırtı ve kıymık kıymık kırılma sesleri arasında pencereden geçti ve yanında çerçevenin çoğunu, perdeyi ve perde rayını da götürdü.

Üç kat aşağıya düştüğünü duydum. Ayağa kalkıp dışarı baktığımda birkaç kez seğirip kıpırtısız kaldığını gördüm. O beton avluda Julia ve ben arada bir, gece yarısı bira içerdik.

Julia’nın yanına döndüm ve elini tuttum. Öfkemi fark etmeye başlamıştım. Bunun arkasında biri olmalıydı. Yine S mi? Bu senenin 30 Nisan armağanı bu muydu? Öyle olduğunu hissediyordum ve eylemi yerine getiren yaratığa yaptığımın aynısını S’ye yapmak istiyordum. Bir sebep olmalıydı. Bir ipucu olmalıydı.

Ayağa kalktım, yatak odasına gittim, bir battaniye aldım ve Julia’nın üzerine örttüm. Apartmanı aramaya başlarken, düşünmeksizin yerdeki kapının kulpunu silerek parmak izlerimi yok ettim.

Aradığım şeyi şömine rafının üzerinde, saat ile gizemlerle ilgili bir kağıt yığını arasında buldum. Onlara dokunduğum an soğukluklarını hissettim ve durumun düşündüğümden daha ciddi olduğunu anladım. İhtiyaç duyacağımı söylediği şey bu olmalıydı ama karıştırdığım zaman, bir düzeyde tanısam ve başka bir düzeyde şaşsam da, aslında benim değillerdi. Bunlar Koz Kartlarıydı, daha önce gördüklerime benzer, ama aynı değil.

Bütün bir deste değildi. Yalnızca birkaç kart. Tuhaf. Sirenleri duyduğum zaman kartları hızla yan cebime attım. Fal beklemek zorunda kalacaktı.

Kimseyle karşılaşmadan merdivenlerden aşağı koştum, arka kapıdan dışarı çıktım. Fido hâlâ düştüğü yerde yatıyordu ve çevredeki tüm köpekler konuyu tartışıyorlardı. Çitlerin üzerinden atladım, çiçeklikleri ezdim, park ettiğim yan sokağa giden arka bahçeleri geçtim.

Birkaç dakika sonra kilometrelerce ötede, hafızamı kanlı pençe izlerinden temizlemeye çalışıyordum.

Bölüm 2

Körfezden sessiz, ağaçlık bir alana gelene kadar araba sürdüm. Sonra durdum, dışarı çıktım ve yürüdüm.

Bir süre sonra küçük, ıssız bir park buldum. Sıralardan birinin üzerine oturdum, Koz Kartlarını çıkardım ve inceledim.

Birkaçı yarı tanıdık görünüyordu ve kalanı tamamen şaşırtıcıydı. Bir tanesine uzun uzun baktım ve bir siren şarkısı duyar gibi oldum. Kartları indirdim üslubu tanımıyordum. Bu oldukça rahatsız ediciydi.

Fark etmeden panzehiri olmayan bir zehir yutan bir zehirbilim uzmanının hikayesini hatırladım. Aklındaki en önemli düşünce, ölümcül bir doz alıp almadığıymış. Yıllar önce kendisinin yazdığı klasik bir ders kitabına bakmış. Kendi kitabına göre, işi bitikmiş. Aynı derecede ünlü bir başka uzmanın kitabına bakmış. O kitaba göre, o beden kütlesine sahip birinin işini bitirecek dozun yalnızca yarısını almışmış. Adam oturmuş ve yanıldığını umarak beklemiş.

Ben de böyle hissediyordum, çünkü bu tür konularda uzmanım. Bu tür şeyleri hazırlayabilen herkesin üslubunu bildiğimi sanıyordum. Kartlardan birini aldım. Tuhaf, neredeyse tanıdık bir manzara betimliyordu. Sessiz bir göle doğru çıkıntı yapan çimenli bir yer, sağda parlak, ışıltılı, ne olduğu anlaşılmayan bir şeyin parçası. Üzerine doğru derin bir nefes alıp verdim ve kartı bir anlığına buğulandırdım. Tırnağımla vurdum. Camdan bir çan gibi çınladı ve hayata döndü. Sahne akşama doğru kayarken gölgeler yüzdü, aktı. Elimi üzerinden geçirdim ve yine kıpırtısız kaldı. Göle, çimenlere ve gündüze döndü.

Çok uzak. Zaman orada mevcut konumuma göre çok daha hızlı akıyordu. İlgi çekici.

Zaman zaman kullandığım eski bir pipoyu çıkardım, doldurdum, yaktım, içime çektim ve düşündüm. Kartlar çalışıyordu, zekice taklitler değillerdi ve amaçlarını anlamamış olsam da, o an asıl düşündüğüm bu değildi.

Bugün 30 Nisan'di ve bir kez daha ölümle yüz yüze gelmiştim. Henüz canıma kasteden kişiyle yüzleşememiştim. S yine aracı kullanmıştı. Ve öldürdüğüm sıradan bir köpek değildi. Bir de kartlar... Julia onları nereden bulmuştu ve neden onları almamı istemişti? Kartlar ve köpek sıradan

insanlardan öte bir güce işaret ediyordu. Baştan beri, boş zamanımda halledebileceğim bir psikopatın istenmeyen ilgisine mazhar olduğumu düşünmüştüm. Ama bu sabahki olaylar duruma bambaşka bir görüntü vermişti. Bir yerlerde korkunç bir düşmanım olduğu anlamına geliyordu.

Ürperdim. Luke ile bir kez daha konuşmak, önceki gece neler konuştuklarını öğrenmek, Julia’nın bir ipucu verecek herhangi bir şey söyleyip söylemediğini görmek istiyordum.

Geri dönmeli, daireyi daha dikkatli aramalıydım. Ama bu söz konusu olamazdı. Ben uzaklaşırken polisler apartmanın önüne gelmişlerdi bile. Bir süre geri dönmek olmazdı.

Rick. Bir de Rick Kinsky vardı, biz ayrıldıktan sonra çıktığı adam. Neye benzediğini biliyordum. Zayıf, bıyıklı, entel cinsten. Bir iki kez ziyaret ettiğim bir kitapçıya bakıyordu. Ama bundan ötesini bilmiyordum. Belki bana kartlar ve Julia’nın yaşamına mal olan ne tür bir işe karıştığı konusunda bir şeyler söyleyebilirdi.

Biraz daha düşündüm, sonra kartları cebime koydum. Onlarla daha fazla oynamayacaktım. Henüz değil. İlk önce, bulabildiğim kadar bilgi edinmek istiyordum.

Arabaya döndüm. Yürürken bu 30 Nisan’ın henüz bitmediğini düşündüm. Ya S bu sabahki karşılaşmayı doğrudan bana yöneltilmiş saymazsa? Bu durumda yeni bir saldırı için epey zaman vardı. Aynı zamanda, ona fazla yaklaşırsam S’nin tarihleri unutacağını, ne zaman açık yakalasa boğazıma sarılacağını hissediyordum. Bundan sonra gardımı düşürmemeye, bu mesele hallolana kadar kuşatma altındaymış gibi yaşamaya karar verdim. Ve tüm enerjimi onun işini bitirmeye yöneltecektim. Sağlığım düşmanımı çok yakında yok etmeme bağlı gibi görünüyordu.

Danışacak birini aramalı mıyım? diye merak ettim. Ve kimi? Ailem hakkında bilmediğim daha çok şey vardı...

Hayır. Henüz değil, diye karar verdim. Meseleleri kendim halletmek için her tür çabayı göstermeliydim. İstediğimin bu olduğu gerçeğinin yanı sıra, pratiğe ihtiyacım vardı. Benim geldiğim yerde uygunsuz durumlarla başa çıkabilme yeteneğine sahip olmanız gerekir.

Ankesörlü bir telefon arayarak ve Julia’yı en son gördüğüm haliyle düşünmemeye çalışarak arabamı sürdüm. Batıdan birkaç bulut geliyordu.

Saatim bileğimde, görünmez Frakir’in yanında tıklıyordu. Radyodaki haberler uluslararası ve keyifsizdi.

Bir markette durdum ve telefonu kullanarak Luke’un moteline ulaşmaya çalıştım. Motelde değildi. Bu yüzden yemek bölümünden bir sandviç ve bir milkshake aldım, yiyip içtikten sonra yine denedim. Hâlâ dışarıdaydı.

Tamam. Daha sonra yakalardım. Şehre yöneldim. Rick’in çalıştığı kitapçının adının Browserie olduğunu hatırlıyordum.

Arabamı oraya sürdüm ve dükkanın açık olduğunu gördüm. Birkaç blok ötede park ettim ve geri yürüdüm. Şehirden geçerken dikkati elden bırakmamıştım, ama takip edildiğime ilişkin işaret görmemiştim.

Yürürken serin bir esinti ve rüzgar kokusu hissettim. Dükkanın camından Rick’i gördüm. Yüksek tezgaha oturmuş, kitap okuyordu. Görünürde başka kimse yoktu.

Ben içeri girerken kapının üzerindeki küçük çan tıngırdadı. Rick başını kaldırdı. Doğruldu, ben yaklaşırken gözleri iri iri açıldı.

"Selam," dedim ve bir an durdum. “Rick, beni hatırlıyor musun, bilmiyorum."

"Merle Corey’sin," diye bildirdi alçak sesle.

"Doğru." Tezgaha yaslandım, geri çekildi. “Küçük bir bilgi konusunda bana yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum."

"Ne tür bilgi?"

"Julia hakkında," dedim.

"Bak," diye yanıt verdi, “siz ikiniz ayrılmadan önce yanma bile yaklaşmadım."

"Hı? Hayır, hayır, anlamıyorsun. Bu umurumda bile değil. Benim daha yeni bir bilgiye ihtiyacım var. Julia geçen bir haftadır bana ulaşmaya çalışıyor ve..."

Başını iki yana salladı.

"İki aydır ondan haber almıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, artık görüşmüyoruz. Farklı ilgi alanları, anlıyor musun?"

"Siz birbirinizi görmeyi bıraktığınızda iyi miydi?"

"Sanırım."

Doğrudan gözlerine baktım ve geriledi. Bundan hoşlanmadım. “Sanırım." Adamın benden biraz korktuğu açıktı ve ben de ısrar etmeye karar verdim.

'"Farklı ilgi alanları, derken neyi kastettin?" diye sordum.

"Eh, biraz tuhaflaştı, anlıyor musun?" dedi.
"Bilmiyorum. Anlat."
Dudaklarını yaladı, bakışlarını kaçırdı.
"Sorun istemiyorum," diye bildirdi.
"Ben de karışmasam iyi olur. Sorun ne?"
"Şey," dedi, “korkuyordu."
"Korkuyor muydu? Neyden?"
"Aa -senden."
"Benden mi? Bu saçma. Onu korkutacak bir şey yapmadım hiç. Ne dedi?"
"Fazla konuşmadı, ama ne zaman ismin telaffuz edilse, anlıyordum. Sonra o garip hobileri edinmeye başladı."
"Anlamadım," dedim. “Hem de hiç. Tuhaflaştı mı? Garip hobileri mi vardı? Ne tür? Neler oldu? Gerçekten anlamıyorum ve anlamak istiyorum."
Ayağa kalktı ve onu takip etmemi istercesine arkasına bakarak dükkanın arka tarafına yöneldi. Ben de öyle yaptım.
Doğal şifa, organik çiftçilik, savaş sanatları, bitkisel tedaviler, evde doğurma üzerine kitaplarla dolu bir kısma geldiğinde yavaşladı, ama oradan geçip gizemcilikle ilgili kısıma yürüdü.
Durup, “İşte," dedi. “Bunlardan birkaçını ödünç aldı, geri getirdi, sonra birkaç tane daha ödünç aldı."
Omuzlarımı silktim.
"O kadar mı? Bu pek de tuhaf değil."
"Ama kendini çok kaptırdı."
"Çok kişi öyle yapar."
"Bırak da bitireyim," diye devam etti. “Teosofi ile ilgilenmeye başladı, hatta yerel bir grubun toplantılarına katıldı. İlgisini çok çabuk kaybetti, ama o sırada farklı bağlantıları olan başka insanlarla tanışmıştı. Kısa süre sonra Sufiler, Gurdjieffçiler, hatta bir şaman ile görüşmeye başladı."
"İlginç," dedim. “Yoga yok mu?"
"Yoga yok. Ona aynı şeyi sorduğum zaman, peşinde olduğu şeyin samadhi değil güç olduğunu söyledi. Bir şekilde, gittikçe daha tuhaf arkadaşlar edinmeye başladı. Ortam benim için çok boğucuydu, bu yüzden veda ettim."
"Acaba neden?" diye düşündüm.
"Al," dedi, “bir de şuna bak."

Bana siyah bir kitap fırlattı ve geriledi. Kitabı yakaladım.

İncil’in bir kopyasıydı. Teşekkürler kısmını açtım.

"Bu kopyada özel bir şey mi var?" diye sordum.

İçini çekti.

"Hayır. Özür dilerim."

Kitabı geri aldı ve raftaki yetine koydu.

"Bir dakika," dedi.

Tezgaha döndü, altındaki raftan bir karton aldı. Üzerinde, DIŞARIDAYIM. BU SAATTE DÖNECEĞİM yazılıydı ve hareketli kolları olan bir saat vardı. Saati otuz dakika sonrasını gösterecek şekilde ayarladı ve tabelayı kapıya astı. Sonra sürgüyü çekti ve arkadaki odaya geçerken onu takip etmemi işaret etti.

Arka ofiste bir masa, birkaç sandalye, kitap dolu karton kutular vardı. Masanın arkasına oturdu ve en yakındaki sandalyeye işaret etti. Oturdum. Telefonu telesekretere bağladı, masanın üzerinden bir yığın form ve yazışmayı kaldırdı, bir çekmeceyi açtı ve bir şişe Chianti çıkardı.

"Bir kadeh alır mısın?" diye sordu.

"Elbette, teşekkürler."

Ayağa kalktı, küçük bir lavabonun kapısını açtı. Raftan iki kadeh indirdi ve yıkadı. Kadehleri getirdi, masanın üzerine koydu, doldurdu ve birini bana doğru itti. Kadehler Sheraton’dandı.

"Sana İncil fırlattığım için üzgünüm," dedi, kadehini kaldırıp bir yudum alarak.

"Bir duman bulutu içinde yok olmamı bekliyor gibiydin."

Başını salladı.

"Güç aramasının sebebinin seninle ilgili bir şey olduğuna eminim. Sen de gizemcilikle uğraşıyor musun?"

"Hayır."

"Bazen senden doğaüstü bir yaratıkmışsın gibi bahsediyordu."

Güldüm. Bir an sonra o da güldü.

"Bilmiyorum," dedi sonra. “Dünyada bir sürü tuhaf şey var. Hepsi doğru olamaz, ama..."

Omuzlarımı silktim.

"Kim bilir? Demek kendini bana karşı savunmak için bir tür sistem aradığını düşünüyorsun."

"Edindiğim izlenim buydu."

Bir yudum şarap içtim.
"Bu mantıklı gelmiyor," dedim.
Ama bunu söylerken bile muhtemelen doğru olduğunu biliyordum. Ve eğer Julia'yı, onu yok eden şeyin yoluna ben çıkarmışsam, o zaman ölümünden kısmen sorumluydum. Aniden acıya ek olarak yükü de hissettim.
"Hikayeni bitir," dedim.
"Üç aşağı beş yukarı bu kadar," diye yanıt verdi. "Durmaksızın kozmik saçmalıklardan bahsetmek isteyen insanlardan sıkıldım ve ayrıldım."
"Bu kadar mı? Doğru sistemi, doğru guruyu buldu mu? Ne oldu?"
İri bir yudum aldı ve bana baktı.
"Ondan gerçekten hoşlanıyordum," dedi.
"Eminim."
"Tarot, Kabala, Altın Şafak, Crowley, Fortune. Bir sonraki adımı bu oldu."
"Orada kaldı mı?"
"Kesin olarak bilmiyorum. Ama sanırım öyle. Bunu bir süre sonra duydum."
"Ayinsel büyü o zaman."
"Muhtemelen."
"Kim yapıyor?"
"Bir sürü insan."
"Demek istediğim, kimi buldu? Bunu duydun mu?"
"Sanırım Victor Melman'dı."
Bana beklentiyle baktı. Başımı iki yana salladım.
"Üzgünüm. Bu ismi tanımıyorum."
"Tuhaf bir adam," dedi. Bir yudum alıp sandalyesinde arkasına yaslandı. Ellerini ensesinde birleştirdi ve dirseklerini öne çıkardı. Lavaboya baktı. "Ben...ben bazı insanlardan ki bazıları güvenilir insanlardı, adamın gerçekten bir şeyler yapabildiğini, bir şeyleri yakaladığını, bir tür aydınlanma yaşadığım, bir tür güç edindiğini ve zaman zaman büyük bir öğretici olduğunu duydum. Ama bu tür şeylerle birlikte gelen o ego sorunlarını yaşıyormuş. Ve bu konuda çirkin bir şeyler var. Hatta adının gerçek olmadığını, bir sicili olduğunu ve onda büyücüden çok Manson'lık olduğunu duydum. Bilmiyorum. Bir ressam olarak tanınıyor. Aslında resimleri oldukça iyi. İyi satıyor."

"Onunla tanıştın mı?"
Bir an durdu, “Evet."
"Senin izlenimin ne?"
"Bilmiyorum. Şey... ben önyargılıyım. Gerçekten bilemiyorum."
Kadehimdeki şarabı çevirdim.
"Bu nasıl oluyor?"
"Ah, bir defasında öğrencisi olmak istedim. Beni reddetti."
"Demek sen de bu işlerin içindesin. Sanmıştım ki..."
"Ben hiçbir şeyin içinde değilim," diye terslendi. “Her şeyi o ya da bu zamanda denedim. Herkes bazı aşamalardan geçer. Gelişmek, genişlemek, ilerlemek istedim. Kim istemez ki? Ama hiç bulamadım." Doğruldu, bir yudum şarap daha aldı.
"Bazen çok yaklaştığımı, neredeyse dokunabileceğim, görebileceğim bir güç, bir vizyon olduğunu hissettim. Neredeyse.
Sonra yok oluyordu. Hepsi tamamen saçmalık. Yalnızca kendini aldatıyorsun. Bazen onu yakaladığımı bile düşündüm.
Sonra birkaç gün geçiyordu ve yine kendi kendime yalan söylediğimi fark ediyordum."
"Bütün bunlar Julia ile tanışmadan önce mi oldu?"
Başını evet anlamında salladı.
"Evet. Bizi bir süre bir arada tutan şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Artık inanmadığım halde bu saçmalıklardan konuşmak hâlâ hoşuma gidiyor. Sonra o bu konularda fazla ciddileşti ve ben o yoldan tekrar geçmek istemedim."
"Anlıyorum."
Kadehini bitirdi ve yeniden doldurdu.
"Aslında hiçbir anlamı yok," dedi. “Kendi kendine yalan söylemenin, olayları olmadıkları şekilde rasyonalize etmenin sayısız yolu var. Sanırım ben büyü istiyordum ve dünyada gerçek büyü yok."
"Bu yüzden mi bana İncil fırlattın?"
Güldü.
"Kolaylıkla Kuran ya da Vedalar olabilirdi, sanırım. Senin alevler içinde yok olduğunu görmek hoş olurdu. Ama yolu yok."
Gülümsedim.
"Melman’ı nasıl bulabilirim?"

"Buralarda bir yerde olacak," dedi, bakışlarını indirip bir çekmece açarak. “İşte."

Küçük bir defter çıkardı, sayfalarını çevirdi. Bir indeks kartına bir adres kopyaladı ve bana uzattı. Bir yudum şarap daha içti.

"Teşekkürler."

"Bu stüdyosunun adresi, ama orada yaşıyor," diye ekledi.

Başımı salladım ve kadehimi masaya bıraktım.

"Bana anlattıkların için sağ ol."

Şişeyi kaldırdı.

"Bir kadeh daha alır mısın?"

"Hayır, teşekkürler."

Omuzlarımı silkti, kendi kadehini kafasına dikti. Ayağa kalktım.

"Biliyor musun, aslında oldukça üzücü," dedi.

"Ne?"

"Hiç büyü olmaması, hiç olmamış olması, muhtemelen gelecekte de olmayacağı."

"Gerçek bu," dedim.

"Dünya çok daha ilginç bir yer olurdu."

"Evet."

Gitmek için döndüm.

"Benim için bir iyilik yap," dedi.

"Ne?"

"Çıkarken, tabelayı saat üçe getir ve bırak kapının sürgüsü arkandan kapansın."

"Elbette."

Onu orada bıraktım ve dediklerini yaptım. Gökyüzü epey kararmıştı, rüzgar daha soğuktu. Köşedeki telefondan bir kez daha Luke’a ulaşmaya çalıştım, ama hâlâ dışarıdaydı. Mutluyduk. Harika bir gün olmuştu. Hava mükemmeldi ve her şey güzel gitmişti. O akşam eğlenceli bir partiye gitmiştik ve sonra tesadüfen rastladığımız çok güzel, küçük bir yerde geç bir akşam yemeği yemiştik. Günün bitmesinden nefret ederek içkilerimizi yavaş yavaş içmiştik. Şanslı günümüzü uzatmaya karar vermiş, arabayı ıssız bir kumsala sürmüş, oturmuş, yüzmüş, ayı seyretmiş, esintileri hissetmiştik. Uzun süre.

Sonra kendi kendime yapmamaya söz verdiğim bir şey yapmıştım. Faust güzel bir anın bir ruha bedel olduğunu düşünmemiş miydi?

"Gel," dedim, bira kutumu bir çöp kutusuna nişanlayıp elini tutarak. “Biraz yürüyelim."

"Nereye?" diye sordu, ben kalkması için çekerken.

"Periler ülkesine," diye yanıt verdim. “Eski masal alemlerine. İrem bağına. Hadi, gel."

Kahkahalar atarak onu kumsalda yürütmeme izin verdi.

Kumsal daraldı, yüksek setlerin arasından geçtik. Ay cömert ve sarıydı, deniz en sevdiğim şarkıyı söylüyordu.

El ele kayaların arasından geçtik, keskin bir dönemeç biraz önce oturduğumuz yeri gözlerden gizledi. Biraz sonra ortaya çıkması gereken yüksek, dar mağarayı aradım...

"Bir mağara," diye bildirdim birkaç dakika sonra. “İçeri girelim."

"Karanlıktır."

"Güzel," dedim ve girdik.

Ay ışığı bizi altı adım kadar takip etti. Ama o zamana kadar sola giden dönemeci bulmuştum.

"Bu taraftan," diye bildirdim."

"Ama karanlık!"

"Elbette. Biraz daha bana tutun. Sorun yok."

On beş, yirmi adım sonra sağda hafif bir aydınlık gördük.

Onu o dönemece götürdüm ve biz ilerlerken yol aydınlandı.

"Kaybolabiliriz," dedi alçak sesle.

"Ben kaybolmam," diye yanıt verdim ona.

Ortalık aydınlanmaya devam etti. Yol bir kez daha döndü ve son bir pasajdan yürüyüp alçak bir ormanın içindeki bir dağın eteklerinde dışarı çıktık. Güneş ağaçların tepesinde sabah yüksekliğinde asılıydı.

Dondu, gözleri iri iri açıldı.

"Burası gündüz!" dedi.

"Tempus fugit,*" diye yanıt verdim. “Hadi, gel."

Bir süre ağaçların arasında yürüdük, kuşların ve rüzgarın sesini dinledik, siyah saçlı Julia ve ben ve bir süre sonra onu renkli kayalardan ve otlardan bir kanyonun içinden ırmağa dökülen bir çayın yanından yürüttüm.

Irmağı takip ederek aniden bir uçuruma geldik. Büyük bir yükseklikten, gök kuşakları ve sis yaratarak aşağı dökülüyordu. Orada durup aşağıda uzanan büyük vadiyi seyrettik, sabah ve sisin içinde kuleler ve kubbelerle, yaldız ve kristalle dolu bir şehir gördük.

"Biz neredeyiz?" diye sordu.

"Köşeyi dönünce gelinen yerde," dedim. “Gel."

Onu sola yöneltti̇m, sonra bizi yamaca, sonunda bir çağlayanın arkasına götüren bir patikada yürüdük. Gölgeler ve elmas damlalar... sessizliğin gücüne yaklaşan bir kükreme...

Sonunda bir tünele girdik, başta nemliydi, ama yükselirken kurudu. Bir galeriye geçtik, solumuzda açıldı, geceye ve yıldızlara, yıldızlara, yıldızlara baktık... Muazzam bir manzaraydı, yeni takımyıldızlarla alev alevdi, ışıkları arkamızdaki duvara gölgemizi düşürecek kadar güçlüydü. Alçak parapete dayandı, derisi cilalı mermer gibiydi, aşağıya baktı.

"Aşağıda da yıldızlar var," dedi. “Ve her iki yanda! Aşağıda yıldızdan başka bir şey yok. Ve yanlarda..."

"Evet. Güzeller, değil mi?"

Uzun süre orada kaldık, izledik, sonunda onu gelip tünelde daha fazla yürümeye ikna edebildim. Bizi akşamüstü güneşinin altındaki virane bir amfi tiyatroya götürdü. Kırık sıraların ve sütunların üzerinde sarmaşıklar büyümüştü. Yer yer, sanki bir depremde devrilmiş gibi kırık bir heykeller yatıyordu. Çok pitoresk. Hoşlanacağını düşünmüştüm ve haklı çıktım. Sırayla oturduk ve birbirimize konuşmalar yaptık. Akustik mükemmeldi.

Sonra ele ele, rengarenk gökyüzünün altında yürüdük. Sonunda güneşin, uzak kıyısında geceye alçaldığı durgun bir göle geldik. Sağ tarafımızda pırıltılı bir kaya yığını vardı. Yosunlar ve eğrelti otları ile kaplı, küçük bir noktaya yürüdük.

Kollarımı ona doladım ve uzun zaman orada durduk.

Ağaçlardaki rüzgar görünmez kuşların eşlik ettiği bir müzikti.

Daha sonra bluzunun düğmelerini çözdüm.

"Burada mı?" dedi.

"Burada olmasını istiyorum. Ya sen?"

"Burası çok güzel. Tamam. Bir dakika bekle."

Ve uzandık, gölgeler bizi örtene kadar seviştik. Bir süre sonra, istediğim gibi uyudu.

Uyanmaması için bir büyü yaptım, çünkü bu yolculuğu yapmanın akıllıca olup olmadığı konusunda kuşku duymaya başlamıştım. Sonra giyindim, onu giydirdim ve onu kollarıma alıp geri taşıdım. Kestirmeye saptım.

Baştaki kumsala ulaştığımızda onu yere koydum ve yanına uzandım. Kısa süre sonra ben de uyudum.

Güneş yükselene ve yüzmeye gelenlerin sesleri bizi uyandırana kadar kalkmadık.

Doğrulup oturdu, bana baktı.

"Dün gece," dedi, “bir rüya olamaz. Ama gerçek de olamaz. Olabilir mi?"

"Sanırım," dedim.

Alnını kırıştırdı.

"Az önce neye evet dedin?" diye sordu.

"Kahvaltıya," dedim. “Hadi gidip kahvaltı edelim. Gel."

"Bir dakika bekle." Elini koluma koydu. “Sıra dışı bir şey oldu. Neydi o?"

"Neden konuşarak büyüyü bozalım? Hadi gidip yemek yiyelim."

Beni takip eden günlerde çok sorguladı, ama bu konuda konuşmamakta kararlıydım. Aptalca, hepsi aptalcaydı. Onu o yürüyüşe asla çıkarmamalıydım. Kalıcı olarak ayrılmamıza sebep olan tartışmaya yol açtı.

Ve şimdi, arabamı sürer ve bu konuyu düşünürken aptallığımdan başka bir şeyi daha fark ettim. Ona aşık olduğumu, onu hâlâ sevdiğimi anladım. Onu o yürüyüşe çıkarmasaydım ya da büyücü olduğum konusundaki suçlamalarını kabul etseydim, gittiği yolu seçmez -muhtemelen kendini korumak için- güç aramaya çalışmazdı. Hayatta olurdu.

Dudağımı ısırdım ve bağırdım. Önümde fren yapan arabanın çevresinden dolanırken bir farını kırdım. Sevdiğim bir şeyi öldürdüysem, aksinin asla gerçek olmayacağından emindim.

Bölüm 3

Öfke ve acı dünyamı küçültür ve buna sinirlenirim. Daha mutlu zamanlarıma, dostlara, mekanlara, nesnelere, seçeneklere ilişkin anılarını felç ederler sanki. Derin, rahatsız edici duyguların kavrayışı ile ezilir, sabit fikirliliğim içinde küçülürüm. Sanırım bunun sebebi kısmen bir dizi seçeneği göz ardı etmem, bir ölçüde özgür iradeden vazgeçmemdir. Bundan hoşlanmam, ama bir noktadan sonra üzerinde pek az kontrolüm kalır. Bana kendimi bir tür kararlılığa teslim olmuşum gibi hissettirir ve bu beni daha da sinirlendirir. Sonra bu, bir kısır döngü içinde, beni güden duyguyu besler ve daha da derinleştirir. Bu durumu sona erdirmenin basit yolu hedefini ortadan kaldırmak için balıklama dalmaktır. Zor yol ise daha filozofçadır, bir adım geri çekilmem, kontrolümü yine ele geçirmem gerekir. Her zamanki gibi, zor yol daha tercih edilir olandır. Balıklama dalmak kırık bir boyun ile de sonuçlanabilir.

Gördüğüm ilk yere park ettim, pencereyi açtım, pipomu yaktım. Sakinleşene kadar buradan ayrılmamaya yemin ettim.

Tüm yaşamım boyunca olaylara aşırı tepki gösterme eğilimde olmuştum. Aileden gelen bir özellik gibi görünüyor. Ama diğerleri gibi olmak istemiyordum. Bu şekilde başlarına bir sürü bela açıyorlardı. Daima kazanıyor olsanız topyekun, ya hep ya hiç tepki iyi sayılabilir, ama sıra dışı bir şeyle karşılaşmanız durumunda, büyük trajedilere ya da en azından operalara o yoldan çıkarsınız. Ve durumun bu olduğu konusunda işaretler vardı. Bu yüzden, ben aptalım biriydim. İnanana kadar bunu kendi kendime tekrarladım.

Sonra sakin benliğimin gerçekten de aptalın biri olduğumu onaylamasını dinledim. Bu konuda bir şeyler yapabilecekken duygularımı anlamadığım için, gücümü sergilediğim ve sonuçlarını inkar ettiğim için, bunca yıl boyunca düşmanımın tuhaf doğasını tahmin bile edemediğim için, yaklaşan karşılaşmayı bu kadar basite indirgediğim için. Victor Melman'ı görür görmez yakalayıp gerçeği öğrenene kadar dövmek hiç işe yaramazdı. Dikkatle ilerlemeye, kendimi ele vermemeye karar verdim. Yaşam asla basit olmamıştır, dedim kendi kendime. Kıpırdamadan otur, topla, tekrar düzenle.

Yavaş yavaş gerginliğin üzerimden akıp gittiğini hissettim.

Dünyam da yavaş yavaş büyüdü ve içinde S'nin beni gerçekten tanıması, çok iyi tanıması, hatta olayları benim düşünce tarzıma ve o ana teslim olmama göre düzenlemesi olasılığını gördüm. Hayır, diğerleri gibi olmayacaktım...

Orada oturdum ve uzun süre düşündüm. Sonra arabayı çalıştırıp, yavaşça sürdüm.

Bir köşede dikilen pis, tuğla bir binaydı. Dört katlıydı, yan sokaklara bakan duvarlara sprey boyayla müstehcen sözler yazılmıştı. Binanın çevresinde dolaşarak bakınırken grafitiler, birkaç kırık pencere ve bir yangın merdiveni buldum. O sırada hafif bir yağmur yağmaya başladı. İçeri, dar bir koridora girdim. Merdivenin yanındaki tabelaya göre alttaki iki kat Brutus Ardiye Şirketi'ne aitti. Ortalık sidik kokuyordu ve sağımdaki tozlu pencere pervazında boş bir Jack Daniels şişesi vardı.

Kabarmış duvarda iki posta kutusu asılıydı. Birinin üzerinde

"Brutus Ardiye," diğerinde "V.M." harfleri yazılıydı. İkisi de boştu.

Gıcırdamasını bekleyerek merdiveni tırmandım. Gıcırdamadı.

İkinci katın koridorunda, üzerinde kapı kulpu bulunmayan dört kapı vardı. Hepsi kapalıydı. Karton olması gereken şeylerin siluetleri kapıların üst kısmındaki buzlu camdan görülebiliyordu. İçeriden ses gelmiyordu.

Bir sonraki merdivende uyuklamakta olan bir kediyi şaşırttım. Sırtını kamburlaştırdı, bana dişlerini çıkardı, tısladı, sonra döndü, sıçrayarak merdiveni tırmandı ve gözden kayboldu.

Bir sonraki katta da dört kapı vardı. Görünüşe göre üçü kullanılmıyordu, dördüncü siyah boyalıydı ve gomalak cilayla parlatılmıştı. Üzerinde "Melman" yazılı küçük, pirinç bir plaka vardı. Kapıyı vurdum.

Yanıt gelmedi. Defalarca denedim, sonuç aynıydı. Buradan da ses gelmiyordu. Burası adamın yaşam mekanıymış, çatıda bir penceresi olan dördüncü kat da stüdyosuymuş gibi görünüyordu. Bu yüzden döndüm ve son merdiveni tırmandım.

Üst kata ulaştım ve dört kapıdan birinin aralık olduğunu gördüm. Durdum, bir an dinledim. Öteden hafif hareket sesleri geliyordu. İlerledim ve kapıyı vurdum. İçeriden bir yerden, birinin keskin bir nefes çektiğini duydum. Kapıyı ittim.

Büyük bir çatı penceresinin altı metre altında duruyordu ve yüzü bana dönüktü. Uzun, geniş omuzlu, siyah sakallı ve siyah gözlü bir adam. Sol elinde bir fırça, sağ elinde bir palet vardı. Levi's pantolonunun üzerine boya

lekeli bir önlük takmıştı ve üzerinde ekose spor gömlek vardı. Arkasındaki şövalenin üzerinde Meryem ana ile oğlu olabilecek bir resmin ana hatları vardı. Çevrede epey tuval vardı ve hepsi ya duvara dönük ya da örtülüydü.

"Merhaba," dedim. “Siz Victor Melman mısınız?"

Başıyla evetledi. Yüzünde ne gülümseme, ne de kaş çatış vardı. Paletini yakındaki masanın üzerine, fırçasını çözücü dolu bir kavanoza bıraktı. Sonra ıslak görünüşlü bir kumaş parçası aldı ve ellerini sildi.

"Ya siz?" diye sordu, kumaşı bir kenara fırlatıp bana dönerek.

"Merle Corey. Julia Barnes’ı tanıyordunuz."

"Bunu inkar etmiyorum," dedi. “Geçmiş zaman kipi kullanmanız..."

"Öldü. Sizinle bu konuda konuşmak istiyordum."

"Tamam," dedi, önlüğünü çözerek. “O zaman aşağı kata inelim. Burada oturacak yer yok."

Önlüğü kapının yakınındaki bir çiviye astı ve dışarı çıktı.

Onu takip ettim. Sonra dönüp stüdyonun kapısını kilitledi ve merdivene yöneldi. Hareketleri çevik, neredeyse zarifti. Çatıda yağmurun sesini duyabiliyordum.

Aynı anahtarı kullanarak üçüncü kattaki siyah kapıyı açtı.

Kenara çekilerek içeri girmemi işaret etti. İçeri girdim, koridorda yürüdüm, bir mutfağın önünden geçtim. Mutfağın tezgahları boş şişeler, tabak yığınları ve pizza kutuları ile doluydu.

Dolaplara patlak çöp torbaları yaslanmıştı; zemin yer yer yapış yapış görünüyordu ve mekan mezbahanın yanındaki baharat fabrikası gibi kokuyordu.

Bir sonraki oda geniş bir oturma odasıydı. Oryantal halılardan ve her birinin üzerinde ağzına kadar dolu kül tablaları bulunan sehpalardan oluşan bir savaş meydanının iki yanında, birbirine bakan iki rahat görünüşlü, siyah divan vardı. Uzak köşede, ağır, kırmızı perde ile kaplı bir duvarın önünde güzel bir konser piyanosu duruyordu. Gizemciliği konu almış kitaplarla dolu bodur kitaplıklar, yanlarında, üstlerinde ve birkaç sandalyenin yanında dergi yığınları vardı. En büyük halının altından beş köşeli yıldız olabilecek bir şeyin bir köşesi fırlamıştı. Havada bayat tütsü ve marihuana kokuları asılıydı. Sağımda bir başka odaya giden kemerli bir giriş, solumda kapalı bir kapı vardı. Yarı dini temalar içeren resimler -onun çalışmaları olduğunu düşündüm- duvarlarda asılıydı. Chagallvari bir havaları vardı. Oldukça iyi.

"Oturmaz mısın?"

Bir sandalyeye işaret etti, oturdum.

"Bira alır mısın?"

"Teşekkür ederim, hayır."

Yakındaki divana oturdu, ellerini kavuşturdu, bana baktı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Bakışlarına karşılık verdim.

"Julia Barnes gizemciliğe merak sardı," dedim. “Daha fazla şey öğrenmek için sana geldi. Bu sabah, çok sıra dışı koşullar altında öldü."

Ağzının sol köşesi hafifçe seğirdi. Başka hareket yapmadı.

"Evet, bu tür konularla ilgileniyordu," dedi. “Bana ders almak için geldi, ben de verdim."

"Neden öldüğünü öğrenmek istiyorum."

Bakmaya devam etti.

"Zamanı dolmuştu," dedi. “Uzun vadede herkesin başına gelir."

"Burada var olmaması gereken bir hayvan tarafından öldürüldü. Bu konuda bilgin var mı?"

"Evren çoğumuzun hayal edemeyeceği kadar tuhaf bir yer."

"Biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Seni tanıyorum," dedi, ilk kez gülümseyerek. “Bana senden bahsetmişti, elbette."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Şu anlama geliyor," diye yanıt verdi, “senin de bu konular hakkında biraz bilgin olduğunu biliyorum."

"Ee?"

"Yapılacak iş varken Sanatlar doğru insanları doğru anda bir araya getirir."

"Bütün bunların sebebinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum."

"Nasıl?"

"Vaat edilmişti."

"Demek beni bekliyordun."

"Evet."

"İlginç. Bundan biraz daha bahsetmek ister misin?"

"Sana göstermeyi tercih ederim."

"Bir şeyin vaat edildiğini söyledin. Nasıl? Kim tarafından?"

"Kısa süre sonra hepsi açıklığa kavuşacak."

"Ya Julia'nın ölümü?"
"Bu da, diyebilirim."
"Beni nasıl aydınlatmayı düşünüyorsun?"
Gülümsedi. "Yalnızca bir şeye bakmanı istiyorum," dedi.
"Tamam. Ben varım. Göster bana."
Başını salladı ve ayağa kalktı.
"İçeride," diye açıkladı, döndü ve kapalı kapıya yöneldi.
Ayağa kalktım, onu takip ettim.
Elini gömleğinin önüne uzattı ve bir zincir çıkardı. Başının üzerine kaldırdı. Üzerinde bir anahtar asılı olduğunu gördüm.
Anahtarı kapıyı açmak için kullandı.
Kapıyı açıp, "İçeri gir," dedi ve yana çekildi.
Girdim. Geniş bir oda değildi ve karanlıktı. Bir düğmeye bastı ve tepede düşük vatlı, mavi bir lamba yandı. O zaman tam karşımda bir pencere olduğunu ve bütün camlarının siyaha boyanmış olduğunu gördüm. Yerde, oraya buraya saçılmış birkaç yastıktan başka mobilya yoktu. Sağımdaki duvarın bir kısmı siyah perde ile örtülmüştü. Diğer duvarlar boştu.
"Bakıyorum," dedim.
Güldü.
"Bir dakika, bir dakika," dedi bana. "Gizem sanatlarına karşı ne kadar büyük bir ilgi duyduğum hakkında en ufak bir fikrin var mı?"
"Sen bir kabalacısın," diye bildirdim.
"Evet," diye kabul etti. "Nereden anladın?"
"Doğu ilimleri ile ilgilenenler kalabalıktan hoşlanır," dedim. "Ama kabalacılar genellikle sünepe tiplerdir."
Güldü.
"Her şey aslında senin için neyin önemli olduğuna dayanıyor," dedi.
"Kesinlikle." *
Bir yastığı odanın ortasına tekmeledi.
"Oturmaz mısın?" dedi.
"Ayakta duracağım."
Omuzlarını silkti.
"Tamam," dedi ve alçak sesle mırıldanmaya başladı.
Bekledim. Bir süre sonra, hâlâ hafif hafif mırıldanarak siyah perdeye gitti. Tek bir hızlı hareketle açtı ve ben baktım.

Kabalistik Yaşam Ağacı resmi çıkmıştı ortaya, on sefirayı bazı klipfotik açılardan gösteriyordu. Çok güzel çizilmişti ve ona bakarken hissettiğim tanıma duygusu huzursuzluk vericiydi. Herhangi bir uyuşturucu dükkanından çıkan standart bir şey değildi, oldukça orijinal bir resimdi. Ama diğer odada asılı resimlerle aynı stilde değildi. Yine de tanıdık geliyordu.

Resmi incelerken, onun Julia'nın dairesinde bulduğum Koz Kartlarını çizen kişi tarafından yapıldığından kuşkum yoktu.

Ben resme bakarken Melman efsununa devam ediyordu.

"Bu senin çalışmalarından mı?" diye sordum ona.

Bana yanıt vermedi. Bunun yerine, ilerledi ve Binah isimli üçüncü sefirotu işaret etti. Onu inceledim. Karanlık bir sunağın önündeki bir sihirbazı betimliyordu ve...

Hayır! İnanamıyordum. Bu olamazdı...

Şekille iletişim kurduğumu hissettim. Bu yalnızca bir simge değildi. Gerçekti ve beni çağırıyordu. Büyüdü, üç boyutlu oldu. Oda çevremde solmaya başladı. Neredeyse...

Oradaydım.

Burası alaca karanlık bir yerdi, kıvrık ağaçların arasında küçük bir açıklık. Önümdeki levha neredeyse kanlı bir ışıkla aydınlandı. Yüzü bir başlık ve gölgelerce gizlenen sihirbaz taşın üzerindeki nesnelerle oynuyordu, elleri takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu. Bir yerlerden, hafif bir sesle şarkı söylendiğini duyuyordum.

Adam sonunda sağ eliyle tek bir nesne kaldırdı ve tuttu. Siyah, camkayadan bir hançerdi. Sol kolunu sunağın üzerine koydu, yüzeyinden geçirdi ve üzerindeki her şeyi yere süpürdü.

İlk kez bana baktı.

"Buraya gel," dedi sonra.

Talebinin aptalca basitliği karşısında gülümseyecek oldum.

Ama sonra ayaklarımın iradem dışımda hareket ettiğini hissettim ve bu karanlık gölgede bana bir büyü yapıldığını anladım.

Hayal edilebilecek en uzak yerde yaşayan başka bir amcama teşekkür ederek Thari lisanında konuşmaya ve kendi büyümü yapmaya başladım.

Yere süzülen bir gece kuşundan gelir gibi delici bir haykırış koptu.

Sihirbazın dikkati dağılmadı, ayaklarım da serbest kalmadı, ama kollarımı önümde kaldırmayı başardım. Onları uygun seviyede tuttum ve

sunağın kenarına ulaştıkları zaman, çağırma büyüsü ile birlikte çalışarak attığım her otomaton adımının gücünü arıtırdım. Dirseklerimi büktüm.

Sihirbaz hançeri parmaklanma doğru salladı, ama fark etmezdi. Tüm gücümü kullanarak sunak taşını ittirdim.

Sunak devrildi. Sihirbaz kaçınmak için geriledi, ama taş bir, ya da belki iki bacağına çarptı. Adam yere düşerken büyüden kurtuldum. Yine doğru düzgün hareket edebiliyordum ve zihnim berraktı.

Adam dizlerini göğsüne çekti ve ben sunağın yıkıntılarının üzerinden atlayıp, ona doğru uzanırken yuvarlanmaya başladı. O eğimden aşağı taklalar atarken takip etmek için harekete geçtim ve iki dikilitaşın arasından, gölgeli ağaçlığa geçtim.

Açıklığın kenarına ulaştığım anda gözler gördüm, değişik seviyelerde, gölgelerin içinde parlayan yüzlerce kedi gözü.

Şarkı yükseldi, daha yakından, tam arkamda geliyor gibiydi.

Hızla döndüm.

Sunak hâlâ yıkıntı halindeydi. Arkasında, ilkinden çok daha büyük bir başka başlıklı şekil vardı. Tanıdık bir erkek sesi ile şarkıyı söyleyen buydu. Frakir bileğimde zonkladı. Çevremde bir büyünün oluşmaya başladığını hissettim, ama bu sefer hazırlıklıydım. Yürüyüşümün tersi, bir çağrı, büyüyü duman bulutu gibi dağıtan soğuk bir rüzgar estirdi. Giysilerim bedenimde dalgalandı, şekil ve renk değiştirdi. Mor, gri... daha açık renk pantolon, daha koyu pelerin ve gömlek. Siyah çizmeler, geniş kemer, eldivenlerim belime sıkıştırılmış, gümüş Frakir'im sol bileğimde bir bilezik gibi dolanmış, görünür ve parlak. Sol elimi kaldırdım, gözlerimi sağ elim ile gölgeledim ve bir şimşek çağırdım.

"Sessiz ol," dedim sonra. "Beni rahatsız ediyorsun."

Şarkı kesildi.

Pelerin geriye uçtu ve Melman'ın korku dolu yüzüne baktım.

"Tamam. Beni istedin," diye bildirdim "ve şimdi elindeyim, gökler yardımcın olsun. Her şeyin açıklığa kavuşacağını söylemiştin. Kavuşmadı. Sen açıkla."

Öne bir adım attım.

"Konuş!" dedim. "Kolay da olabilir, zor da. Ama konuşacaksın. Seçim senin."

Başını arkaya attı ve böğürdü: "Efendim!"

"Tamam, o zaman, efendini çağır," dedim. “Ben beklerim. Çünkü onun da yapacağı açıklamalar var."

Yine seslendi, ama yanıt gelmedi. Sonra kaçmaya kalktı, ama buna güçlü bir çağırma ile hazırlanmıştım. O ulaşamadan ağaçlar çürüdü ve yıkıldı ve sonra hareket ettiler, durgun olması gereken yerde muazzam bir rüzgarla uçtular. Rüzgar açıklığın çevresinde gri-kırmızı renkte döndü, aşağıya ve yukarıya uzanan aşılmaz bir duvar oldu. Gecenin içinde, birkaç yüz metre genişlikte, kenarları yavaş yavaş ufalanan, yuvarlak bir adanın üzerindeydik.

"Gelmeyecek," dedim, “sen de hiçbir yere gitmiyorsun. Efendin sana yardım edemez. Sana kimse yardım edemez. Burası yüksek büyü mekanıdır ve varlığınla burayı kirletiyorsun. O rüzgarların ötesinde ne var, biliyor musun? Kaos. Bana Julia’yı, efendini ve beni buraya getirmeye neden cüret ettiğini anlatmazsan seni ona veririm."

Kaos’tan geriledi ve bana döndü.

"Beni daireme götür, sana her şeyi anlatayım," dedi.

Başımı iki yana salladım.

"Beni öldürürsen asla öğrenemezsin."

Omuzlarımı silktim.

"Bu durumda, acıyı sona erdirmek için anlatacaksın. Sonra seni Kaos’a vereceğim."

Ona doğru ilerledim.

"Dur!" Ellerini kaldırdı. “Sana anlatacaklarım karşılığında bana hayatımı bahşet."

"Pazarlık yok. Konuş."

Rüzgarlar çevremizde döndü ve adamız küçüldü. Rüzgarın içinde yarı işitilir, yarı anlaşılır sesler gevezelik ediyordu ve orada köpük parçalan yüzüyordu. Melman ufalanan kenardan uzaklaştı.

"Tamam," dedi yüksek sesle konuşarak. “Evet, Julia bana geldi. Geleceği bana bildirilmişti. Ona bazı şeyler öğrettim. Bir yıl önce olsa öğreteceğim şeyler değil, benim de yeni öğrendiğim bazı yeni şeylerden parçalar. Ona da aynı şekilde öğretmem söylenmişti."

"Kim söylemişti? Efendinin adı ne?"

Yüzünü buruşturdu.

"Bana adını söyleyecek kadar aptal değildi," dedi, “aksi halde onu kontrol etmeye çalışabilirdim. Senin gibi, o da insan değil, başka bir

boyuttan bir varlık."

"Sana Ağaç resmini o mu verdi?"

Melman başıyla onayladı.

"Evet, ve resim beni her sefirota nakletti. O yerlerde büyü işliyordu. Güçler edindim."

"Ya Koz Kartları? Onları da mı o çizdi? Julia'ya vermen için o mu verdi onları?"

"Koz Kartlarından haberim yok," diye yanıt verdi.

"Bunlar!" diye haykırdım, pelerinimin altından Koz Kartlarını çıkarıp, bir hokkabaz gibi önümde açarak ona doğru ilerlerken. Kartları ona doğru uzattım ve biraz bakmasına izin verdim, sonra o bir kaçış yolu sundukları fikrine kapılmadan geri çektim.

"Onları daha önce hiç görmedim," dedi.

Yer bize doğru küçülmeye devam etti. Merkeze yakın bir noktaya çekildik.

"Onu öldüren yaratığı sen mi gönderdin?"

Başını şiddetle iki yana salladı.

"Ben yapmadım. Öleceğini biliyordum, çünkü efendim seni bana bunun getireceğini söylemişti. Onu öldürenin Netzach'dan bir yaratık olacağını da söylemişti ama yaratığı hiç görmedim ve çağırılmasında rolüm yok."

"Peki, neden benimle karşı karşıya gelmek istedi, neden beni buraya getirmek istedi?"

Vahşice güldü.

"Neden mi?" diye tekrarladı. "Seni öldürmek için elbette. Seni burada kurban edersem güçlerinin bana geçeceğini söyledi. Senin Merlin, Cehennem ve Kaos'un oğlu olduğunu, seni burada öldürebilirsem tüm zamanların en büyük büyücüsü olacağımı söyledi."

Dünyamız şimdi en fazla yüz metre genişliğindeydi ve küçülme hızı artıyordu.

"Doğru mu bu?" diye sordu. "Başarılı olsaydım bana faydası olur muydu?"

"Güç para gibidir," dedim. "Yeterince becerikliysen ve hayatta istediğin tek şeyse onu elde edebilirsin. Ama sana faydası olur muydu? Sanmıyorum."

"Ben hayatın anlamından bahsediyorum. Bunu biliyorsun."

Başımı iki yana salladım.

"Yalnızca bir aptal hayatın tek bir anlamı olduğuna inanır," dedim. “Bu kadar yeter! Bana efendini tarif et."

"Onu hiç görmedim."

"Ne?"

"Yani, onu gördüm, ama neye benzediğini bilmiyorum.

Hep bir başlık takıyor ve siyah bir trençkot giyiyordu. Ve eldivenler. Hangi ırktan olduğunu bile bilmiyorum."

"Nasıl tanıştınız?"

"Bir gün stüdyomda belirdi. Arkamı döndüm ve orada duruyordu. Bana güç önerdi, hizmetim karşılığında bana bazı şeyler öğreteceğini söyledi."

"Söylediğini yapabileceğini nereden anladın?"

"Beni bu dünyadan olmayan yerlere götürdü."

"Anlıyorum."

Adamız artık geniş bir oturma odası kadardı. Rüzgardaki sesler alaycıydı, sonra tutkulu, korkmuş, üzgün ve öfkeli. Çevremizdeki görüntü devamlı değişiyordu. Yer durmaksızın titriyordu. Işık hâlâ kötücüldü. İçimden bir parça Melman’ı hemen, oracıkta öldürmek istiyordu, ama Julia’yı inciten o değilse...

"Efendin neden ölmemi istediğini söyledi mi?" diye sordum.

Dudaklarını yaladı ve yaklaşan Kaos’a baktı.

"Onun düşmanı olduğunu söyledi," diye açıkladı, “ama neden olduğunu hiç açıklamadı. Ve bunun bugün olacağını, bugün olmasını istediğini söyledi."

"Neden bugün?"

Kısaca gülümsedi.

"Sanırım *Walpurgis** gecesi olduğu için," diye yanıt verdi, "ama aslında hiç söylemedi."

"Bu kadar mı?" diye sordum. “Nereli olduğundan hiç bahsetti mi?"

"Bir kez, onun için önemliymiş gibi Dört Dünya Kalesi’nden bahsetti."

"Ve onun seni kullanıyor olabileceği hiç aklına gelmedi, öyle mi?"

Gülümsedi. “Elbette beni kullanıyordu," diye yanıt verdi.

"Hepimiz birilerini kullanırız. Dünya böyledir. Ama bunun karşılığını bilgi ve güçle ödedi. Ve bence vaadi hâlâ yerine getirilebilir. “

Arkamdaki bir şeye bakıyor gibiydi. Dünyadaki en eski hiledir, ama yine de döndüm. Orada kimse yoktu. Hemen Melman’a döndüm.

Siyah hançer elindeydi. Kol yenine saklamış olmalıydı. Bana doğru atıldı, yeni efsunlar söyleyerek hançeri uzattı.

Geriledim ve pelerinimi ona doğru savurdum. Yana kaçıp hançeri sallayarak pelerinden kurtuldu, döndü, yine ilerledi.

Bu sefer eğilerek yaklaştı, dudaklarını kıpırdatarak arkama dolanmaya çalıştı. Hançeri tutan elini tekmeledim, ama yine pozisyon aldı. Bunun üzerine pelerinimin sol kenarını yakaladım, koluma sardım. Yine saldırdığı zaman onu bloke ettim ve pazılarını yakaladım. Onu çekerek çömeldim, sağ elimle sol kalçasını yakaladım, sonra doğruldum, onu havaya kaldırdım ve fırlattım.

Hareketimi tamamlayarak döndüğüm zaman ne yaptığımı fark ettim. Çok geçti. Dikkatim rakibime yoğunlaşmışken, yok edici rüzgarların hızlı ilerleyişini takip etmemiştim. Kaos'un kenarı düşündüğümden çok daha yakındı ve ölüm onu artık efsun yapamayacağı bir yere götürmeden önce Melman'ın en kısa küfürlere zamanı oldu.

Ben de küfrettim, çünkü ondan daha fazla bilgi alabileceğimden emindim. Orada, gittikçe küçülen dünyamın merkezinde başımı iki yana salladım.

Gün henüz sona ermemişti ve bu çoktan en hatırlanmaya değer *Walpurgis* gecesi olmuştu.

Bölüm 4

Önümde uzun bir yürüyüş vardı. Giysilerimi yolda değiştirdim. Labirentten çıkışım iki kirli tuğla binanın arasındaki dar bir sokak biçimini aldı. Hâlâ yağmur yağıyordu ve gün yerini geceye bırakmıştı. Park ettiğim arabamı yolun karşısında, kırık olmayan sokak lambalarının birinin yaydığı ışık havuzunun kenarında gördüm. Bir an özlemle bagajdaki kuru giysilerimi düşündüm, sonra Brutus Ardiye tabelasına yollandım.

İlk kattaki ofiste küçük bir ışık yanıyor ve karanlık girişe pek az aydınlık veriyordu. Sırılsıklam ve tetikte, merdivenleri tırmandım. Kapı kulpunu çevirip ittirdiğim zaman dairenin kapısı açıldı. Işığı yaktım ve girdim, kapıyı arkamdan kilitledim.

Hızla dolaştırdığım bakışlarım mekanın boş olduğunu gösterdi. Islak gömleğimi Melman'ın dolabından bir gömlekle değiştirdim. Ama pantolonu benim için biraz uzundu ve beli çok genişti. Koz Kartlarımı kuru tutmak için göğüs cebime aktardım.

İkinci adım. Daireyi sistemli bir biçimde araştırmaya başladım. Birkaç dakika sonra komodinin çekmecesine kilitlenmiş gizem günlüğünü buldum. Dairesi kadar karışıktı, sözcükler yanlış telaffuz edilmiş ve çizilmişti, birkaç kahve ve bira lekesi vardı. Her zamanki öznel şeylerle, rüyalar, meditasyonlar karışık bir sürü çıkarım vardı. Sayfaları çevirdim, efendisi ile tanışmasını aradım. Buldum ve göz gezdirdim. Uzundu ve daha çok ona verilen Ağaç'ın nasıl işlediği konusunda heveskar nidalarla doluydu. Bunu daha sonrasına saklamaya karar verdim ve kaldırmaya hazırlanıyordum ki, çevirdiğim birkaç sayfa kısa bir şiiri açığa çıkardı. Swinburnvari, aşırı mecazi ve sevinçle dolu, gözüme çarpan ilk dizeler şunlar oldu, "...Amber'in aldatıcı renkleri ve dokunduğu sonsuz gölgeleri." Zevksiz bir redifti, ama önemli olan anlamdı. Eski incinebilirlik duygularım canlandı ve bu araştırma hızımın artmasına sebep oldu. Aniden tek istediğim dışarı çıkmak, uzaklaşmak ve düşünmek oldu.

Oda başka sürpriz barındırmıyordu. Odadan çıktım, bir kucak gazete topladım, onları tuvalete taşıdım, küvete attım ve yaktım. Çıkarken pencereyi açtım. Sonra mabedi ziyaret ettim,

Yaşam Ağacı resmini aldım, geri getirdim ve ateşe attım. Banyo ışığını söndürdüm, çıkarken kapıyı kapattım. İyi bir resim eleştirmeniyimdir.

Sonra kitap raflarında duran kağıt yığınlarına gittim ve hayal kırıklığı ile sonuçlanan bir araştırmaya giriştim. İkinci yığının yarısına geldiğimde telefon çaldı.

Düşüncelerim hızla koşarken dünya çevremde donar gibi oldu. Elbette. Bugün buraya geleceğim ve öldürüleceğim gündü. Bu olacaksa, şimdiye kadar olmuş olmalıydı. Yani bu ölüm ilanımın yayınlanıp yayınlanmadığını öğrenmek için arayan S olabilirdi. Telefonu açmaya karar verdim. O tarafa yürürken iki, üç kez çalmasına -on iki, on sekiz- saniye kadar izin vererek taşlamayla mı, hakaret ya da tehditle mi karşılık vereceğimi, yoksa rol yaparak neler öğrenebileceğime mi bakacağımı düşündüm. Öncekiler ne kadar tatmin edici görünse de, oyunbozan sağduyu ikinci yolu emretti ve aynı zamanda alçak sesle, kısa sözcüklerle konuşmamı ve yaralanmış, nefessiz kalmış numarası yapmamı önerdi. Sonunda S’nin sesini duymaya ve adamı tanıyıp tanımadığımı anlamaya hazırlanarak alıcıyı kaldırdım.

"Evet?" dedim.

"Ee? İş bitti mi?" dedi karşıdaki.

Lanet olsun. Bu bir kadındı. Yanlış cinsiyet, ama kulağa doğru gelen bir soru. İkide bir fena sayılmazdı.

Ağır ağır nefes aldım, sonra, “Evet," dedim.

"Sorun ne?"

"Yaralandım," diye gakladım.

"Ciddi mi?"

"Sanırım. Ama sanırım burada değerli bir şey ele geçirdim. Gelip görsen iyi olur."

"Nedir? Ona ait bir şey mi?"

"Evet. Konuşamıyorum. Başım dönüyor. Gel."

Alıcıyı yerine koydum ve gülümsedim. İyi oynadığımı düşünüyordum. Onu tamamen aldattığımı hissediyordum.

Odayı aşıp daha önce oturduğum sandalyeye oturdum, üzerinde büyük bir küllük olan sehpalardan birini çektim ve pipomu çıkardım. Dinlenmek, sabretmek ve biraz düşünmek zamanı.

Birkaç dakika sonra tanıdık, elektrikli bir karıncalanma hissettim. Bir anda ayağa fırladım, izmaritleri kurşun gibi çevreye saçarak kül tablasını kaldırdım ve aptallığıma küfrederek çılgınca odaya bakındım.

İşte! Kırmızı perdenin önünde, piyanonun yanında. Şekilleniyor...

Siluetinin tamamının ortaya çıkmasını bekledim, sonra kül tablasını elimden geldiğince hızla fırlattım.

Bir an sonra oradaydı. Uzun boylu, kızıl kahve saçlı, kara gözlü. Elinde 38lik otomatiğe benzer bir şey vardı.

Kül tablası karnına çarptı ve kadın inleyerek iki büklüm oldu.

O doğrulamadan yanındaydım.

Kolunu büktüm ve tabanca odanın karşı tarafına fırladı.

Sonra iki bileğini yakaladım, kadını çevirdim ve en yakındaki sandalyeye hızla oturttum. Sol elinde hâlâ bir Koz Kartı tutuyordu. Kartı aldım. Bu dairenin resmiydi. Ağaç ve cebimdeki kartlarla aynı stili taşıyordu.

"Sen kimsin?" diye hırladım.

"Jasra," dedi tükürürcesine, “ölü adam!"

Ağzını kocaman açtı ve başı öne devrildi. Kadının sağ kolunu sandalyenin koluna dayayan sol kolumun üzerinde dudaklarının ıslak dokunuşunu hissettim. Birkaç saniye sonra orada yırtıcı bir acı hissettim. Sanki bir ısırık değildi de, kor kırmızı bir çivi etime saplanmıştı.

Bileğini bıraktım ve kolumu çektim. Hareketim tuhaf bir şekilde yavaş ve zayıftı. Elime ve koluma soğuk bir karıncalanma yayıldı. Elim yana düştü ve yok olmuş gibi oldu. Kadın elimden kolayca sıyrıldı, gülümsedi parmak uçlarını hafifçe göğsüme koydu ve ittirdi.

Geriye devrildim. Aptalca zayıftım ve hareketlerimi kontrol edemiyordum. Yere düştüğümde acı hissetmedim ve kadının ayağa kalkmasını izlemek için başımı döndürmek büyük çaba gerektirdi.

"Zevkini çıkar," dedi. “Uyandıktan sonra, kısa yaşamının kalanı acı dolu olacak."

Görüş açımdan çıktı ve biraz sonra telefon alıcısını kaldırdığını duydum.

S’yi aradığından emindim ve söylediği şeye inanıyordum.

En azından, o gizemli ressamla tanışacaktım...

Ressam! Sağ elimin parmaklarını kıvırdım. Yavaş olsa da, hâlâ çalışıyorlardı. İrademin her zerresini ve hâlâ kontrol edebildiğim organlarımı zorlayarak elimi göğsüme götürmeye çabaladım. Bunu takip eden hareket sarsıntılı ve yavaştı. En azından sol yanıma dönmüştüm ve sırtım bu zayıf eylemi işimi bitiren kadından saklıyordu.

Elim titriyordu ve göğüs cebime ulaştığında daha da yavaşlamış gibiydi. Bundan sanki yüzyıllar sonra, karton parçalarının kenarlarına

dokunduğumu hissettim. Sonunda biri kurtuldu ve görebilecek kadar kaldırmayı başardım. Başım dönüyordu ve görüşüm bulanmaya başlamıştı. Kendimi nakletmeyi başarabileceğimden emin değildim. Engin bir uzaklıktan birisi ile konuşan Jasra'nın sesini duydum, ama sözcükleri seçemedim.

Kalan dikkatimi karta yoğunlaştırdım. Mavi, kayalık bir çıkıntının üzerine çökmüş bir sfenksti bu. Ona uzandım. Hiçbir şey. Zihnim pamuklarla sarılmış gibiydi. Bir teşebbüse yetecek kadar bilincim kalmış gibiydi.

Belirli bir soğukluk hissettim ve sfenks taş çıkıntının üzerinde hafifçe yer değiştirir gibi oldu. Sanki yukarıya doğru kabaran siyah bir dalgaya düşüyordum.

Ve hepsi bu kadardı.

Kendime gelmem uzun sürdü. Bilincim geri geldi, ama kollarım ve bacaklarım hâlâ kurşun gibiydi ve görüşüm bulutluydu. Hanımefendinin ısırışı bana nörotropik bir zehir aşılamış gibi görünüyordu. El ve ayak parmaklarımı germeye çalıştım, ama başarılı olduğumdan emin değildim. Hızlanmaya, derin derin nefes almaya çalıştım. Bu işe yaradı.

Bir süre sonra bir gülleme duyduğumu sandım. Bir süre sonra azaldı ve kendi kanımın uğultusunu duyduğumu anladım. Bundan bir süre sonra kalp atışlarımı duydum ve görüşüm berraklaşmaya başladı. Işık, karanlık ve şekilsizlik, kum ve kayalara dönüştü. Her tarafımda küçük, soğuk alanlar hissettim. Sonra titremeye başladım, bu da geçti ve hareket edebildiğimi fark ettim. Ama kendimi çok zayıf hissediyordum, bu yüzden kıpırdamadım. Bir süre için değil.

Sesler duydum -hışırtılar, kıpırtılar- yukarıdan ve önümden bir yerden geliyordu. Aynı zamanda tuhaf bir kokunun ayrımına vardım.

"Uyandın mı?" Bu hareket sesler ile aynı yönden gelmişti.

Bu nitelemeye tamamen hazır olmadığıma karar verdim, bu yüzden yanıt vermedim. Kollarıma ve bacaklarıma biraz daha can dönmesini bekledim.

"Beni işitip işitmediğini belirtmeni gerçekten istiyorum," dedi ses yine. “Bir an önce bitirmek istiyorum."

Sonunda merakım mantığımı yendi ve başımı kaldırdım.

"İşte! Biliyordum!"

Tepemdeki mavi-gri çıkıntıda bir sfenks çökmüştü. Mavi, aslan beden, yanlarından katlanmış iri, tüylü kanatlar, bana bakan cinsiyetsiz bir yüz.

Dudaklarını yalarken bir dizi korkunç görünüşlü diş sergiledi.

"Neyi bitirmek?" diye sordum, derin nefesler alarak yavaşça doğrulup oturarak.

"Bilmece işini," diye yanıt verdi, “en iyi yaptığım şey."

"Maç yağmur yüzünden iptal oldu," dedim, kollarımdaki ve bacaklarımdaki krampların geçmesini bekleyerek.

"Kusura bakma. Israr etmek zorundayım."

Yaralı kolumu ovarak yaratığa dik dik baktım. Sfenksler hakkında hatırladığım hikayelerin çoğu, bilmecelerine yanıt veremeyen kişileri yemeleri ile ilgiliydi. Başımı iki yana salladım.

"Senin oyununu oynamayacağım," dedim.

"Bu durumda, hükmen mağlup sayılıyorsun," diye yanıt verdi, omuz kasları gerilerek.

Elimi kaldırdım, “Bekle," dedim. “Bana kendime gelmem için bir iki dakika verirsen, muhtemelen farklı düşünmeye başlarım."

Yerine oturdu ve “Tamam," dedi. “Böylesi daha resmi olur. Beş dakika dinlen. Hazır olduğunda söyle."

Ayağa kalktım, kollarımı sallamaya, gerinmeye başladım.

Bir yandan da çevreyi inceledim.

Orasına burasına portakal rengi, gri ve mavi kayalar saçılmış kumlu bir sel yatağındaydık. Sfenksin üzerine oturduğu çıkıntının ait olduğu taş duvar önümde yaklaşık yedi buçuk metre yükseliyordu ve dikti. Aynı yükseklikte bir başka duvar aynı uzaklıkta, arkamda duruyordu. Sağımda, sel sularının getirdiği döküntüler dik bir duvar halinde yükseliyor, soluma doğru düzleşiyordu. Birkaç dikenli, yeşil çalı, çatlak ve tepeleri kaplamıştı. Akşam karanlığı yaklaşıyor gibiydi. Gökyüzü zayıf bir sarı renkteydi ve güneş görünmüyordu. Uzaktan rüzgar sesi duydum, ama hissetmedim. Hava serindi, ama soğuk değildi.

Yakında, yerde halter güllesi büyüklüğünde bir taş gördüm. İki adımdan sonra —hâlâ kollarımı sallıyor ve geriniyordum- sağ ayağımın yanında duruyordu.

Sfenks boğazını temizledi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedim. “Ama eminim bu seni durdurmayacaktır,"

"Haklısın."

Esnemek için önlenemez bir arzu duydum ve esnedim.

"Hevesten yoksun görünüyorsun," diye yorum yaptı. “Ama bilmece şu: Alevler içinde yeryüzünden yükselirim. Rüzgar beni döver, sular bana çarpar. Kısa süre sonra her şeye tepeden bakacağım."
Bekledim. Belki bir dakika geçti.
"Ee?" dedi sfenks sonunda.
"Ee ne?"
"Yanıtı buldun mu?"
"Neye?"
"Bilmeceye elbette!"
"Bekliyordum. Sora sormadın, yalnızca bir dizi beyanatta bulundun. Sorunun ne olduğunu bilmeden yanıt veremem."
"Bu geleneksel formattır. Soruyu ifade şekillendirir. Açık ki, soru, 'Ben neyim?'"
"Pekala, 'Grant’in mezarında kim gömülü?' de olabilirdi. Ama tamam. Nedir? Anka kuşu, elbette. Yeryüzünde yuva yapar, alevler içinde yükselir, havadan, bulutlardan geçer, yükseklere uçar..."
"Yanlış."
Gülümsedi ve hareketlenmeye başladı.
"Bekle," dedim. “Yanlış değil. Uyuyor. Senin istediğin yanıt olmayabilir, ama gereken şartlara uyan bir yanıt."
Başını iki yana salladı.
"Yanıtlar konusunda nihai otorite benim. Tanımlamayı ben yaparım."
"O zaman hile yapıyorsun."
"Yapmıyorum!"
"Bir şişenin yarısını içerim. Bu onu yarı dolu mu yapar, yarı boş mu?"
"Herhangi biri. İkisi."
"Kesinlikle. Aynı şey. Eğer uyan birden çok yanıt varsa, hepsini kabul etmelisin. Dalgalar ve partiküller gibi bir şey bu."
"Bu yaklaşımdan hoşlanmadım," diye bildirdi. “Belirsizliğe her tür kapıyı açıyor. Bilmece işini mahvedebilir."
"Bu benim hatam değil," dedim, yumruklarımı sıkıp açarak.
"Ama ilginç bir konu ortaya attın."
Başımı şiddetle salladım.
"Ama yalnızca tek bir doğru yanıt olmalı."
Omuzlarımı silktim.
"İdeal bir dünyada yaşamıyoruz," dedim.

"Hm."

"Berabere diyebiliriz," diye öneride bulundum. “Kimse kaybetmedi, kimse kazanmadı."

"Bunu estetik bakımdan nahoş buluyorum."

"Başka bir sürü oyunda işe yarıyor."

"Aynı zamanda, biraz acıktım."

"Gerçek yüzeye çıkıyor."

"Ama ben adil biriyim. Kendi yöntemimle gerçeğe hizmet ederim. Beraberlik önerin bir çözüm olasılığını akla getiriyor."

"Güzel. Her şeyi benim gibi..."

"Eşitliği bozacak bir şey. Bilmeceni sor."

"Bu saçma," dedim. “Benim bilmecem yok."

"O zaman bir an önce bir tane bulsan iyi olur. Çünkü bu çıkmazdan kurtulmanın tek yolu bu ya da kaybettiğin sonucuna varırım."

Kollarımı salladım ve birkaç kez çöküp kalktım. Bedenim ateşe verilmiş gibi geliyordu. Aynı zamanda, güçlenmiş gibiydi.

"Tamam," dedim. “Tamam. Biraz bekle."

Ne halt olacaksa olsun...

"Yeşil kırmızı olan, dönen, dönen ve dönen nedir?"

Sfenks iki kere gözlerini kırpıştırdı, sonra alnını kırıştırdı.

Takip eden zamanı birkaç kez daha derin derin nefes almak, çevrede biraz koşturmak için kullandım. Alevler çekildi, zihnim berraklaştı, nabzım düzeldi...

"Ee?" dedim birkaç dakika sonra.

"Düşünüyorum."

"Acele etme."

Biraz gölge boksu yaptım. Biraz da gerinme egzersizi.

Gökyüzü biraz daha kararmıştı ve sağımda birkaç yıldız görünüyordu.

"Ah, acele ettirmeyi hiç istemiyorum," dedim, “ama..."

Sfenks homurdandı. “Hâlâ düşünüyorum."

"Belki de bir zaman sınırı belirlemeliyiz."

"Fazla sürmez."

"Dinlenmeme aldırmazsın ya?"

"Keyfine bak."

Kumların üzerine uzandım, gözlerimi kapattım ve Frakir’e bir koruma sözcüğü söyleyip uyudum.

Titreyerek, gözlerimde ışık, yüzümde bir esinti ile uyandım. Sabah olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. Solumda gökyüzü aydınlanıyordu, sağımda yıldızlar soluyordu. Susamıştım. Acıkmıştım da.

Gözlerimi ovuşturdum. Ayağa kalktım. Tarağımı çıkardım ve saçlarımı taradım. Sfenkse baktım.

"... döner, döner ve döner," diye mırıldandı.

Boğazımı temizledim. Tepki gelmedi. Hayvan gözlerini uzağa dikmişti. Gizlice kaçıp kaçamayacağımı merak ettim...

Hayır. Bakışları bana kaydı.

"Günaydın," dedim neşeyle.

Dişlerini kısaca gıcırdattı.

"Tamam," dedim, “benden çok daha fazla zaman kullandın. Şimdiye kadar bulamadıysan, ben artık oynamak istemiyorum."

"Bilmeceni sevmedim," dedi sonunda.

"Kusura bakma."

"Yanıt ne?"

"Pes mi ediyorsun?"

"Buna mecburum. Yanıt ne?"

Elimi kaldırdım.

"Dur bakalım," dedim. “Bu tür şeyler sırasıyla yapılır. Benimkini söylemeden önce senin tercih ettiğin yanıtı öğrenmeliyim."

Başını salladı.

"Bu adil. Tamam. Dört Dünya Kalesi."

"Ne?"

"Yanıt bu. Dört Dünya Kalesi."

Melman’ın sözlerini düşündüm. “Neden?" diye sordum.

"Dört elemente ait dünyaların birleştiği yerde bulunuyor, orada alevler içinde yeryüzünden yükseliyor, rüzgarlar ve sular tarafından dövülüyor."

"Ya her şeye tepeden bakma meselesi?"

"Manzaraya ya da efendisinin imparatorluk planlarına atıfta bulunuyor olabilir. Ya da her ikisine birden."

"Efendisi kim?"

"Bilmiyorum. Bu bilgi yanıt için gerekli değil."

"Bu bilmeceyi nereden öğrendin ki?"

"Birkaç ay önce, bir yolcudan."

"Biliyor olman gereken onca bilmece arasından bana sormak için bunu neden seçtin?"
"Beni düşündürmüştü, demek ki, iyiydi."
"Yolcuya ne oldu?"
"Yenmeden yoluna devam etti. Benim bilmeceme yanıt vermişti."
"Adı neydi?"
"Söylemedi."
"Onu tarif eder misin?"
"Edemem. İyice sarınmıştı."
"Ve Dört Dünya Kalesi hakkında başka bir şey söylemedi, öyle mi?"
"Hayır."
"Eh," dedim. “Sanırım onun gibi yapacağım ve ben de yürüyüşe çıkacağım."
Döndüm, sağımdaki yokuşa yöneldim.
"Dur!"
"Ne?" diye sordum. *
"Bilmecen," dedi. “Sana benim yanıtımı söyledim. Sen de bana neyin yeşil ve kırmızı olduğunu, dönüp durduğunu söylemelisin."
Aşağıya baktım, yeri taradım. Ah, evet, işte buradaydı. Benim halter şeklindeki taşım. Birkaç adım attım ve yanında durdum.
"Fırında bir kurbağa," dedim.
"Ne?"
Kasları gerildi, gözleri kısıldı ve dişlerinin çoğu görünür oldu. Frakir’e birkaç sözcük söyledim ve ben çömelip sağ elimle taşı alırken kıpırdandığını hissettim.
"Yanıt bu," dedim, ayağa kalkarak. “O görsel şeylerden biri..."
"Bu berbat bir bilmece!" diye yanıt verdi sfenks.
Sol işaret parmağımla önümde iki hızlı hareket yaptım.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu.
"Kulaklarından gözlerine çizgiler çiziyorum," dedim.
O anda Frakir görünür oldu, sol bileğimden elime kaydı, parmaklanma dolandı. Sfenksin gözleri o tarafa kaydı. Taşı sağ omzum hizasına kaldırdım. Frakir’in bir ucu serbest kaldı ve uzattığım elimden kıvranarak asıldı. Parlamaya başladı, sonra kızgın gümüşten bir tel gibi ışıldadı.
"Bence berabere kaldık," dedim. “Ya sen ne düşünüyorsun?"
Sfenks dudaklarını yaladı.

"Evet," dedi sonunda, içini çekerek. “Sanırım haklısın."

"O zaman sana iyi günler dilerim," dedim.

"Evet. Yazık. Pekala. İyi günler. Ama gitmeden önce kayıtlar için ismini alabilir miyim?"

"Neden olmasın?" dedim. “Ben Merlin’im. Kaos’tan."

"Ah," dedi, “o zaman intikamını almak için biri gelirdi."

"Bu mümkün."

"O zaman gerçekten de beraberlik en iyisi. Git."

Sırtımı dönmeden önce iyice uzaklaştım, sağımdaki bayırdan çıktım. O yerden uzaklaşana kadar tetikte kaldım, ama takip edilmedim.

Koşmaya başladım. Açtım ve susuzdum, ama limon rengi gökyüzünün altındaki bu ıssız, kayalık yerde kahvaltı bulma olasılığı pek yoktu. Frakir kıvrıldı ve soldu. Yükselen güneşe doğru ilerlerken derin nefesler aldım.

Saçlarımda rüzgar, gözlerimde toz... Bir kaya yığınına yürüdüm, aralarından geçtim. Gölgeleri arasından tepemdeki gökyüzünün yeşilimsi bir renk kazandığını gördüm. Kayalıktan çıktığım zaman düzlük daha yumuşaktı, uzakta pırıltılar, solumda birkaç bulut vardı.

İstikrarlı bir tempo kazandım, küçük bir yükseltiye ulaştım, tırmandım, uzak ucundan seyrek otların dalgalandığı bir yere indim. Uzakta fırça tepeli ağaçlardan bir grup... Onlara yöneldim, yoluma fırlayan ve sola kaçan portakal rengi kürklü bir yaratığı ürküttüm. Biraz sonra kara bir kuş hızla yanımdan geçti, bir feryat kopardı, aynı tarafa yöneldi. Gökyüzü kararırken koşmaya devam ettim.

Gökyüzü daha yeşil, otlar daha gür ve daha yeşil... Düzensiz aralarla ağır esintiler... Ağaçlar daha yakın... Dallardan gelen bir şarkı... Bulutlar sürükleniyor...

Kaslarımdaki gerginlik yok oluyor ve tanıdık bir akıcılık geliyor... İlk ağacı geçiyorum, uzun, düşmüş yaprakları eziyorum... Tüylü kabuklu gövdelerin arasından geçiyorum... Takip ettiğim yol sert zeminli, üzerinde tuhaf ayak izleri olan bir patikaya dönüşüyor... Alçalıyor, kıvrılıyor, genişliyor, yine daralıyor... Yaprakların arasından gördüğüm gökyüzü Morinci turkuazı... Buluttan flamalar gümüş ırmaklar gibi kıvranıyor...

Mavi çiçeklerden küçük kümeler patikanın kenarında beliriyor... Kenarlar yükseliyor, boyumu aşıyor... Yol taşlık oluyor... Koşmaya devam ediyorum...

Yol devamlı alçalarak genişliyor, genişliyor... Duymadan ya da işitmeden önce bile suyun kokusunu alıyorum... Dikkatle taşların arasından geçiyorum... Burada biraz daha yavaş... Dönüyorum ve çayı görüyorum, iki yanında yüksek, kayalık kıyılar var, yükselmeden önce bir, iki metre açıklık...

Homurdanan, kıvılcımlı akıntının yanında daha da yavaş...

Kıvrımlarını takip ediyorum... Dönüşler, dolambaçlar, yukarıda ağaçlar, sağımdaki duvarda kökleri açıkta, pul pul tabanında gri-sarı taş yığınları...

Düzlüğüm genişliyor, duvarlar alçalıyor... Ayaklarımın altında daha fazla kum, daha az taş... Aşağı, daha aşağı... Baş hizasında, omuz hizasında... Yol bir kez daha kıvrılıyor, yokuş alçalıyor... Bel hizasında... Çevremde yeşil yapraklı ağaçlar, yukarıda mavi gökyüzü, sağda sert tabanlı patika... Yamacı tırmanıyorum, yolu takip ediyorum...

Ağaçlar, çalılar, kuş ötüşleri ve serin rüzgar... Havayı içime çekiyorum, adımlarımı açıyorum... Ahşap bir köprüden, adım seslerim yankılanarak geçiyorum, şimdi maskelenmiş çaya bir dere akıyor, serinliğinin yanında yosun kaplı kayalar var...

Şimdi sağımda alçak bir taş duvar... Ağır ağır ilerleyen bir araba...

Her iki yanda yabani çiçekler... Uzaktan gelen, yankılanan bir kahkaha... Bir atın kişnemesi... Bir arabanın gıcırtısı... Sola dönüş... Yol genişliyor... Gölge, güneş ışığı, gölge, güneş ışığı... Benek benek... Solda daha geniş, kıvılcımlı ırmak...

Bir sonraki tepenin zirvesinde bir pus...

Zirveye yaklaşırken yavaşladım. Yürüyerek ulaştım, giysilerimin tozunu silkeledim, saçlarımı düzelttim. Kollarım ve bacaklarım karıncalanıyor, ciğerlerim kabarıp iniyor, ter damlaları beni serinletiyordu. Toz tükürdüm. Aşağıda ve sağda bir han vardı, ırmağa bakan geniş, kaba verandasında ve yakındaki bahçesinde masalar. Hoşça kal, şimdiki zaman. Ben geldim.

Aşağıya yürüdüm ve binanın uzak tarafında bir su pompası gördüm. Yüzümü, ellerimi, kollarımı yıkadım. Sol kolumun, Jasra'nın ısırdığı yeri hâlâ acıyor ve yanıyordu. Verandaya çıktım, küçük bir masaya oturdum ve içeride gördüğüm garson kadına işaret ettim. Bir süre sonra bana lapa, sosis, yumurta, ekmek, tereyağı, çilek reçeli ve çay getirdi. Hepsini çabucak bitirdim ve aynısından yine ısmarladım. İkinci kez normalliğin bir parça geri geldiğini hissettim ve yavaşladım, yemeğin keyfini çıkardım ve ırmağın akmasını izledim.

İşler tuhaf bir şekilde sonuçlanmıştı. İşim bittiğine göre yolculuk yapmayı, uzun, tembel bir tatile çıkmayı düşünmüştüm.

Şu önemsiz S meselesi beni engelliyordu. Çabucak halledebileceğimi düşündüğüm bir şey. Şimdi anlamadığım, tehlikeli ve garip bir şeyin tam ortasındaydım. Çayımı yudumlarken ve günün çevremde ısınmasını hissederken, bir anlık huzur duygusuna kapılabilirdim. Ama bunun geçici bir şey olduğunu biliyordum. Bu sorun halledilene kadar benim için gerçek huzur, gerçek güvenlik olamazdı. Olayları düşündüğüm zaman, hayatta kalmak, bu işi çözmek için yalnızca tepkilerime güvenemeyeceğimi anladım. Plan yapma zamanı gelmişti.

S'nin kimliği ve ortadan kaldırılması, bilinmesi ve yapılması gereken şeyler listemin ilk sıralarındaydılar. Daha da yukarıda S'nin amacı vardı. Sabit fikirli bir psikopatla uğraştığım fikri yok olmuştu. S çok iyi örgütlenmişti ve çok sıra dışı yeteneklere sahipti. Olası adaylar bulmak için geçmişimi taradım. Ama şimdiye kadar başıma gelenleri başarabilecek birkaç kişi bulsam da, hiçbiri bana özellikle düşman değildi. Ama Melman'ın o tuhaf günlüğünde Amber'den bahsedilmişti. Teorik olarak bu, olayı bir aile meselesi haline getiriyordu ve sanırım diğerlerinin dikkatini çekme yükümlülüğü doğuruyordu. Ama bunu yapmak yardım istemek, pes etmek, kendi işlerimi halledemeyeceğimi itiraf etmek dernekti. Julia benim sorumundu. Bu konuda intikam alma hakkı benimdi. Biraz daha düşünmem gerekecekti...

Hayaletçark?

Düşündüm, reddettim, yine düşündüm. Hayaletçark... Hayır. Sınanmamış. Hâlâ gelişiyor. Aklıma gelmesinin tek sebebi benim sevgilim, hayatımdaki en önemli başarı, diğerlerine hazırladığım sürpriz olmasıydı. Yalnızca kolay bir çıkış noktası arıyordum. Daha fazla veriye ihtiyacım olacaktı, bu da veri bulmak gerektiği anlamına geliyordu, elbette.

Hayaletçark...

Şu anda daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Kartlar ve günlük bendeydi. Bu noktada Koz Kartları ile oynamak istemiyordum, çünkü ilki bir tür tuzak çıkmıştı. Yakında günlüğü okuyacaktım, ama edindiğim ilk izlenim onun faydalı olamayacak kadar öznel olduğuydu. Melman'ın evine dönüp son bir kez çevreye bakınmalıydım, gözden kaçırdığım herhangi bir şey var mı, diye. Sonra Luke'u aramalı, bana faydalı olacak daha fazla şey söyleyip söyleyemeyeceğini görmeliydim. Küçük bir yorum bile olsa. Evet...

İçimi çektim ve gerindim. Irmağı biraz daha izledim, çayımı bitirdim. Frakir'i bir avuç paranın üzerinden geçirdim ve yemeğimin bedelini ödeyecek kadarını seçtim. Sonra yola döndüm. Geriye koşmanın zamanı gelmişti.

Bölüm 5

Akşamın geç saatlerinin aydınlığında koşarak sokağa geldim ve arabamın yanında durdum. Onu neredeyse tanımayacaktım. Toz, kül ve su lekeleri ile kaplıydı. Ne kadar zamandır uzaktaydım ki? Burası ile bulunduğum yer arasındaki zaman farkını tahmin etmeye çalışmamıştım, ama arabam bir aydır orada duruyor gibi görünüyordu. Ama sağlamdı. Saldırıya uğramamış ve...

Bakışlarım kaportanın ötesine, ileriye döndü. Brutus Ardiye Sirketi’ni ve merhum Victor Melman’ı barındıran bina yerinde yoktu. Köşeyi yanmış, yıkılmış bir iskelet işgal ediyordu iki duvardan parçalar ayakta kalmıştı. O tarafa yöneldim.

Çevresinde yürüyerek kalıntıları inceledim. Binanın kararmış kalıntıları soğuk ve oturmuştu. Gri çizgiler ve isli peri çemberleri suyun içine pompalandığını, sonra buharlaştığını gösteriyordu. Kül kokusu çok güçlü değildi.

'Yangını küvetteki ateşle ben mi başlattım' diye merak ettim. Sanmıyordum. Benimki küçük bir ateşti ve ben oradayken yayılma işareti göstermemişti.

Ben yıkıntıyı incelerken yeşil bisikletli bir çocuk geçti. Birkaç dakika sonra gen döndü, benden yaklaşık üç metre ötede durdu. On yaşlarında görünüyordu.

"Ben gördüm," diye bildirdi. “Yangını gördüm."

"Ne zamandı bu?" diye sordum ona.

"Üç gün önce."

"Nasıl başladığını biliyorlar mı?"

"Ardiyede bir şey inf..."

"İnfilak mı etmiş?"

"Evet," dedi gedik dişli gülümsemesinin arasından. “Belki bilerek çıkartmışlardır. Sigorta için."

"Gerçekten mi?"

"Hı-hı. Babam belki de işlerinin kötü olduğunu söyledi."

"Daha önce de olduğu bilinir," dedim. “Yangında yaralanan var mı?"

"Yukarıda yaşayan ressamın öldüğünü düşünüyorlar, çünkü kimse onu bulamadı. Ama kemik ya da onun gibi şeyler bulamadılar. Güzel bir yangındı. Uzun sürdü."

"Gece miydi, gündüz mü?"

"Gece. Şuradan seyrettim." Sokağın karşısında, benim geldiğim yönde bir yere işaret etti. “Çok su döktüler."

"Binadan birinin çıktığını gördün mü?"

"Hayır," dedi. “Yangın büyüdükten sonra geldim ben."

Başımı çevirdim ve arabama döndüm.

"O yangının içinde mermiler patlar sanırsın, değil mi?" dedi.

"Evet," diye yanıt verdim.

"Ama patlamadı."

Yine ona döndüm.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Elini cebine daldırmıştı bile.

"Ben ve arkadaşlarım dün burada oynuyorduk," diye açıkladı “ve bir yığın mermi bulduk."

Elini açıp bir sürü metal nesne gösterdi.

Ona doğru ilerledim, çömeldi ve silindirlerden birini kaldırıma koydu. Aniden uzandı, yakındaki bir taşı aldı ve mermiye doğru savurdu.

"Yapma!" diye bağırdım.

Taş mermiye çarptı, ama hiçbir şey olmadı.

"O şekilde yaralanabilirsin..." diye başladım, ama sözümü kesti.

"Yok. Bu pisliklerin hiçbiri patlamıyor. O pembe şeyi yakamıyorsun bile. Kibritin var mı?"

"Pembe şey mi?" dedim. Taşı kaldırdı, ezilmiş mermi kovanını ve küçük bir parça pembe tozu açığa çıkardı.

"Bu," dedi, işaret ederek. “Komik, değil mi? Barutun gri olduğunu sanırdım."

Diz çöktüm ve toza dokundum. Parmaklarımın arasında ezdim. Kokladım. Hatta tadına baktım. Ne halt olduğunu anlayamadım.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. “Yanmıyor bile, diyorsun, öyle mi?"

"Yok. Üzerine gazete koyduk ve yaktık. Eriyip akıyor, o kadar."

"Birkaç tane fazla mermin var mı?"

"Şey... var."

"Sana bir papel veririm," dedim.

Bana dişlerini ve aralarındaki boşlukları gösterirken eli pantolonunun yan cebinde kayboldu. Frakir'i yabancı Gölge parasının üzerinden geçirdim ve yığından bir dolar çıkardım.

Bana iki is lekeli çift 30'luk çıkardı ve parayı aldı.

"Teşekkürler," dedi.

"Bir şey değil. Buralarda ilgini çeken başka şey var mıydı?"

"Yok. Külden başka bir şey yok."

Arabama bindim ve sürdüm. Rastladığım ilk araba yıkama servisine girdim, çünkü silecekler cama pislik bulaştırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Lastik duyargalar köpükten denizleri üzerime üzerime fırlatırken Luke'un verdiği kibritin hâlâ yanımda olup olmadığını kontrol ettim. Yanımdaydı. Güzel.

Dışarıda ankesörlü telefon görmüştüm.

"İyi günler. Yeni Çizgi Moteli," dedi genç bir erkek sesi.

"Birkaç gün önce orada kalan Lucas Raynard isminde biri vardı," dedim. "Benim için mesaj bırakıp bırakmadığını öğrenmek istiyorum. Adım Merle Corey."

"Bir dakika."

Sustu. Sayfa çevirme sesi duyuldu.

Sonra: "Evet, bırakmış."

"Ne diyor?"

"Kapalı bir zarf. Açmasam..."

"Tamam. Ben gelirim."

Arabamı oraya sürdüm. Sese uyan adamı lobideki masada buldum. Kendimi tanıttım ve zarfı istedim. Memur -fırça gibi bir bıyığı olan zayıf, sarışın bir adam- bir an baktı, sonra:

"Bay Raynard'ı görecek misiniz?" dedi.

"Evet."

Bir çekmeceyi açtı ve yanları şişkin kahverengi bir zarf çıkardı. Üzerine Luke'un adı ve oda numarası yazılmıştı.

"Bize adres bırakmadı," diye açıkladı, zarfı açarak "ve o gittikten sonra hizmetli bu yüzüğü lavaboda buldu. Bunu ona verir misiniz?"

"Elbette," dedim ve yüzüğü bana uzattı.

Soldaki oturma bölümünde oturdum. Yüzük pembe altındandı ve üzerinde mavi bir taş vardı. Böyle bir şey taktığını hatırlamıyordum. Onu

sol elimin yüzük parmağına taktım ve mükemmel uydu. Ona verene kadar takmaya karar verdim.

Motel kağıdına yazılmış mektubu açtım ve okudum:

Merle,

Akşam yemeği için üzüldüm. Seni bekledim. Umarım her şev yolundadır. Sabah Albuquerque'ye gidiyorum. Üç gün orada kalacağım. Sonra üç gün de Santa Fe'de. İki yerde de Hilton'da kalacağım. Seninle konuşmak istediğim şeyler vardı. Lütfen beni ara.

Luke

Hm.

Seyahat acentemi aradım ve acele edersem Albuquerque'ye giden akşam uçağına yetişebileceğimi öğrendim. Bir telefon konuşması yerine yüz yüze görüşmek istiyordum, bu yüzden rezervasyon yaptırdım. Ofise uğradım, biletimi aldım, nakit ödedim, havaalanına gittim ve park ederken arabama hoş çakal dedim. Onu bir daha göreceğimden kuşkuluydum.

Sırt çantamı aldım ve terminale yürüdüm.

Kalanı kolay ve rahattı. Yerin altımda uzaklaşmasını izlerken, varoluşumun bu aşamasının gerçekten de sona erdiğini biliyordum. Çok şey gibi, tam olarak istediğim gibi değildi. S meselesini çabucak halletmeyi ya da unutmayı düşünüyordum. Sonra bir süredir görmek istediğim kişileri ziyaret edecektim ve uzun zamandır merak ettiğim birkaç yere gidecektim. Sonra Hayaletçark'ı kontrol etmek için Gölgeye uğrayacak, ondan sonra varoluşumun parlak kutbuna dönecektim.

Ama şimdi önceliklerim değişmişti. Tamamen S'nin ve Julia'nın ölümlerinin birbiriyle bağlantılı olması ve Gölge'nin başka bir yerinden, anlamadığım bir gücün işe karışması yüzünden.

Beni en çok rahatsız eden ikinci düşünceydi. Gururum yüzünden hem mezarımı kazıyor, hem de dostlarımı ve akrabalarımı tehlikeye mi atıyordum? Dost gökler adına, bunu kendim halletmek istiyordum, ama bu konuda ne kadar düşünürsem, karşı karşıya geldiğim rakip güçlerden ve S hakkında bildiklerimin azlığından o kadar etkileniyordum. Diğerlerine bildirmemek adil değildi. Onlar da tehlikede olabilirdi. Her şeyi kendim toparlayıp, hediye olarak onlara sunmayı çok istiyordum. Belki bunu yapardım da, ama...

Lanet olsun. Onlara söylemek zorundaydım. S işimi bitirip, onlara yönelirse, bilmeleri gerekirdi. Eğer bu daha büyük bir şeyin parçasıysa,

bilmeleri gerekirdi. Fikir hiç hoşuma gitmese de, onlara söylemek zorunda kalacaktım.

Öne eğildim ve ellerim koltuğumun altındaki sırt çantama gitti. Luke ile konuşana kadar beklemenin bir zararı olmayacağına karar verdim. Şehir dışına çıkmıştım ve muhtemelen artık güvendeydim. Luke'tan bir iki ipucu elde etme olasılığı vardı. Hikayemi anlattığım zaman onlara verebilecek daha fazla şeyim olurdu. Biraz daha bekleyecektim.

İçimi çektim. Hostesten bir içki aldım ve yudumladım. Albuquerque'ye normal yolla, arabayla gitmek fazla zaman alırdı. Gölge'de kestirmeden gitmek işe yaramazdı, çünkü daha önce oraya hiç gitmemiştim ve orayı nasıl bulacağımı bilmiyordum. Çok kötü. Arabamın yanımda olması hoşuma giderdi. Muhtemelen Luke Santa Fe'ye gitmişti bile.

Yudumladım ve bulutların içinde şekiller aradım. Bulduğum şeyler ruh halime uyuyordu, bu yüzden çantamdaki romanı çıkardım ve uçak alçalmaya başlayana kadar okudum.

Yine dışarı baktığımda, manzara bir süre dağ sıraları ile doldu. Cızırtılı bir ses havanın iyi olduğu konusunda güvence verdi. Babamı merak ettim.

Kapıdan çıktım, Kızılderili takıları, Meksika çömlekleri ve süslü andaçlar ile dolu bir hediye dükkanının yanından geçtim, bir telefon buldum ve yerel Hilton otelini aradım. Luke'un ayrıldığını öğrendim. Bunun üzerine Santa Fe'deki Hilton'ı aradım. Oraya giriş yapmıştı, ama odasındaki telefon yanıt vermiyordu. Kendim için rezervasyon yaptırdım ve telefonu kapattım. Danışma masasındaki kadın yarım saat sonra Santa Fe'ye kalkacak servis otobüsünü yakalayabileceğimi söyledi ve bilet almam için gitmem gereken yere gönderdi.

Santa Fe'nin büyük havaalanı olmayan birkaç eyalet başkentinden biri olduğunu okumuştum bir yerde.

I-25 üzerinde kuzeye ilerlerken, Sandia Tepesi'nin yakınlarında, uzayan gölgelerin arasında Farkir bileğimi hafifçe sıktı ve bir an sonra bıraktı. Bir daha. Sonra bir daha. Çabucak küçük otobüse göz gezdirerek beni uyardığı tehlikeyi aradım.

Aracın arkasına oturmuştum. Önde Texas aksanı ile konuşan, gösterişli turkuaz ve gümüş takılar takmış orta yaşlı bir çift vardı; ortada New York'tan bahseden üç yaşlı kadın vardı; koridorun karşı tarafında ise gözleri birbirlerinden başka bir şey görmeyen genç bir çift; çaprazlarında üniversiteden bahseden, tenis raketli iki delikanlı; arkalarında kitap okuyan

bir rahibe. Pencereden dışarı baktım ve otoyolda ya da yakınlarında özellikle tehditkar hiçbir şey görmedim. Herhangi bir saptama uygulaması ile dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum.

Bu yüzden Thari dilinde bir sözcük söyledim, bileğimi ovaladım ve uyarı yok oldu. Yolculuğun devamı olaysız geçse de beni rahatsız etmişti, ama zaman zaman sahte uyarılar almak sinir sistemlerinin doğasında vardır. Yanımdan akıp geçen kırmızı yapraktaşları, sarı kırmızı toprağı izlerken, sel yataklarını aşarken, uzaktaki dağlara, daha yakın yamaçlardaki fıstık çamlarına bakarken merak ettim. S? Orada bir yerde miydi? Bir şekilde izliyor, bekliyor muydu? Ve öyleyse, neden?

Oturup birkaç bira içerken konuşamaz mıydık? Belki her şey bir yanlış anlaşmadan kaynaklanıyordu.

Bunun bir yanlış anlaşma olmadığını hissediyordum. Ama herhangi bir şey çözümlenmese bile neler olup bittiğini öğrenmekle yetinmeye de razıydım. Biraların parasını bile öderdim.

Kasabaya girerken batan güneşin ışığı Sangre de Cristos’un karlarının üzerinde çaktı; gölgeler gri-yeşil yamaçlardan kaydı; görünürdeki binaların çoğu badanalıydı. Hilton’ın önünde otobüsten indiğimde hava sıcaklığı Albuquerque’den on derece daha serin geliyordu. Ama 600 metre daha yüksekteydik ve geceye bir saat on beş dakika daha yakındık.

Otele kayıt yaptırdım ve odamı buldum. Luke’a telefon etmeyi denedim, ama yanıt yoktu. Sonra duş aldım ve yedek giysilerimi giydim. Odasını bir kez daha aradım, ama yine yanıt yoktu. Acıkmaya başlamıştım ve akşam yemeğini onunla yemeyi umuyordum.

Barı bulup bir bira içmeye, sonra yine denemeye karar verdim. Önemli bir randevusu olmadığını umuyordum.

Lobide yanaşıp yön sorduğum Bay Brazda otel müdürü çıktı. Bana odamı sordu, hoşbeş etti ve oturma salonuna giden koridoru gösterdi. O tarafa yöneldim, ama fazla gidemedim.

"Merle! Burada ne halt ediyorsun?" dedi tanıdık bir ses.

Döndüm ve lobiye henüz girmiş olan Luke’a baktım. Terliydi ve gülümsüyordu, üzerinde tozlu asker giysileri, bot ve kep vardı. Yüzü kirliydi. El sıkıştık ve “Seninle konuşmak istedim," dedim. Sonra: “Neler yapıyorsun, askere mi yazıldın?"

"Hayır, tüm gün Pecos’ta yürüyüş yaptım," diye yanıt verdi. “Bu taraflardayken hep yaparım. Harikadır."

"Ben de bir gün denemeliyim," dedim. “Akşam yemeği ısmarlama sırası bende gibi görünüyor."

"Doğru," diye yanıt verdi. “Bir duş alıp giysilerimi değiştireyim. On beş, yirmi dakika sonra seninle barda buluşuruz. Olur mu?"

"Tamam. Görüşürüz."

Koridora yöneldim ve barı buldum. Orta büyüklükte, loş, serin ve biraz kalabalık bir yerdi. İki bağlantılı odaya ayrılmıştı, alçak, rahat görünüşlü sandalyeleri ve küçük masaları vardı.

Bir çift solumdaki köşe masasından ayrılıyor, içkileri ellerinde, yandaki yemek odasına doğru garsonu takip ediyorlardı. O masaya oturdum. Bir süre sonra kokteyl garsonu geldi ve bir bira ısmarladım.

Birkaç dakika sonra oturmuş biramı yudumlar ve zihnimin geçmiş günlerin sapıkça düzenlenmiş olaylarını gözden geçirmesine izin verirken, mekanın gelip geçen şekillerinden birinin geçmekten vazgeçtiğini fark ettim. Gelip yanımda durmuştu. Karanlık bir figür olarak algılanacak kadar arkada.

Yumuşak sesle konuştu: “Affedersiniz. Size bir soru sorabilir miyim?"

Başımı çevirdiğimde İspanyol görünüşlü kısa, zayıf bir adam gördüm. Saçları ve bıyıkları aklaşmıştı. Yeterince iyi giyimliydi ve yerel bir iş adamına benziyordu. Endişe işaretine yorulacak kadar kısa gülümsemesi esnasında köşesi kırılmış bir ön diş gördüm.

"Adım Dan Martinez," dedi, elini uzatmadan. Karşımdaki sandalyeye baktı. “Bir dakika oturabilir miyim?"

"Bu ne hakkında? Eğer bir şey satıyorsanız, ilgilenmiyorum. Birini bekliyorum ve..."

Başını iki yana salladı.

"Hayır, öyle bir şey değil. Birini beklediğinizi biliyorum. Bay Lucas Raynard adında birini. Aslında bu onunla ilgili."

Sandalyeye işaret ettim.

"Tamam. Oturun ve sorunuzu sorun."

Öyle yaptı, ellerini kavuşturdu, masanın üzerine koydu.

Öne eğildi.

"Lobide konuştuğunuzu duydum," diye yanıt verdi “ve birbirinizi oldukça iyi tanıdığınız izlenimini edindim. Bana onu ne kadar zamandır tanıdığınızı söylemenizin sakıncası var mı?"

"Eğer bilmek istediğiniz tek şey buysa," diye yanıt verdim, "yaklaşık sekiz yıldır. Üniversiteye birlikte gittik ve bundan sonra yıllarca aynı şirkette çalıştık."

"Grand Tasarım," diye bildirdi, “San Francisco’da bir bilgisayar şirketi. Onu üniversiteden önce tanımıyordunuz, değil mi?"

"Zaten oldukça çok şey biliyor gibisiniz," dedim. “Ne istiyorsunuz? Bir tür polis misiniz?"

"Hayır," dedi, “öyle bir şey değil. Sizi temin ederim, dostunuzun başını belaya sokmak istemiyorum. Yalnızca kendi başımı beladan kurtarmak istiyorum. Size sormak..."

Başımı iki yana salladım.

"Başka bedava yanıt yok," dedim. “Çok iyi bir sebep olmadığı sürece yabancılara dostlarımdan bahsetmekten hoşlanmam."

Ellerini açtı ve masanın üzerine koydu.

"Sinsi davranmak istemiyorum," dedi, “ona bundan bahsedeceğinizi biliyorum. Aslında, bahsetmenizi istiyorum. Beni tanıyor. Onun hakkında sorular sorduğumu bilmesini istiyorum, tamam mı? Aslında bu onun çıkarına. Lanet olsun, üstelik bir dostuna soruyorum, öyle değil mi? Ona yardım etmeye gönüllü olacak birine. Ve birkaç basit gerçeği öğrenmem gerekiyor..."

"Benim de basit bir gerçeği öğrenmem gerekiyor: Bu bilgiyi neden istiyorsunuz?"

İçini çekti. “Tamam," dedi. “Bana çok ilgi çekici bir yatırım fırsatı önerdi. Kesin bir şey değil ama. Büyük miktarda paradan söz ediyorum. Büyük rekabet içeren alanlarda açılan yeni şirketler söz konusu olduğunda bir risk unsuru vardır, ama olası kazançlar baştan çıkanadır."

Başımı salladım.

"Siz de onun dürüst olup olmadığını öğrenmek istiyorsunuz."

Güldü. “Dürüst olup olmadığı umurumda bile değil," dedi. "Tek ilgilendiğim şey kılçıksız ürün teslim edebilir mi?"

Adamın konuşma tarzı bana birini hatırlattı. Denedim, ama kim olduğunu hatırlayamadım.

"Ah," dedim, biramdan bir yudum alarak. “Bugün biraz yavaş anlıyorum. Üzgünüm. Elbette, bu anlaşma bilgisayarlarla ilgili."

"Elbette."

"Yanında getirdiği şeyle burada şirket açarsa şimdiki işvereninin başına bela açıp açmayacağını bilmek istiyorsunuz."

"Tek sözcükle, evet."

"Pes ediyorum," dedim. “Buna yanıt vermek için daha fazla bilgisi olan birine ihtiyacınız olacak. Entelektüel mallar kanunun incelikli alanlarındandır. Ne sattığını bilmiyorum, nereden geldiğini bilmiyorum. Dostum çok gezer. Ama biliyor olsaydım dahi, sizin yasal konumunuz hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Bunun ötesinde bir şey beklememiştim," dedi gülümseyerek.

Gülümsemesine karşılık verdim.

"Demek mesajınızı verdiniz," dedim.

Başını salladı ve ayağa kalkacak oldu.

"Ah, bir şey daha," diye başladı.

"Evet?"

"Bazı yabancı mekanlardan bahsetti mi?" dedi, gözlerimin içine bakarak. “Örneğin Amber ya da Kaos Sarayları gibi."

İrkildiğimi fark etmemiş olamazdı ve bu tamamen yanlış izlenimlere kapılmasına sebep olmuş olmalıydı. Ona doğru yanıt verdiğim zaman yalan söylediğimi düşündüğünden eminim.

"Hayır, bu yerlerden bahsettiğini hiç duymadım. Neden soruyorsunuz?"

Başını iki yana salladı, sandalyesini itti ve masadan uzaklaştı. Yine gülümsüyordu.

"Önemli değil. Teşekkür ederim, Bay Corey. *Nus a dhabzhun dhuilsha."*

Neredeyse kaçarak gitti.

"Dur!" diye seslendim. O kadar yüksek sesle konuşmuştum ki, bir sessizlik oldu ve bütün başlar bana döndü.

Ayağa kalktım ve arkasından koşacak oldum, ama ismimin söylendiğini duydum.

"Hey, Merle! Kaçma! Geldim işte!"

Döndüm. Luke arkamdaki girişten gelmişti. Saçları hâlâ ıslaktı. İlerledi, omzumu sıktı, Martinez’in biraz önce boşalttığı sandalyeye oturdu. Ben otururken yarım bıraktığım birama doğru başını salladı.

"Benim de onlardan birine ihtiyacım var," dedi. “Ah, çok susadım!" Sonra, “Ben gelirken nereye gidiyordun?"

Görüşmemden bahsetmek istemediğimi hissettim ve bunun tek sebebi tuhaf bitişi değildi. Görünüşe göre Martinez’i görmemişti.

Bu yüzden, “Tuvalete gidiyordum," dedim.
"Arka tarafta," dedi, geldiği yönü işaret ederek. “Gelirken önünden geçtim."
Gözleri aşağıya kaydı.
"Söylesene, o taktığın yüzük..."
"Ah, evet," dedi. “Yeni Çizgi Moteli’nde bırakmışsın. Mesajını alırken sana iletmek üzere verdiler. Al, bırak da..."
Çekiştirdim, ama çıkmadı.
"Takılmış görünüyor," dedim. “Tuhaf. Takarken kolayca geçmişti."
"Parmakların şişmiş olmalı," dedi. “Yükseklikle ilgili bir şey olabilir. Oldukça yüksekteyiz."
Garsonun dikkatini çekti ve ben yüzüğü çevirip dururken bir bira ısmarladı.
"Sanırım sana satmam gerekecek," dedi. “İyi bir anlaşma önerebilirim."
"Göreceğiz," dedim ona. “Bir dakika içinde dönerim."
Bir elini gevşekçe kaldırdı ve ben tuvalete yönelirken indirdi.
Tuvalette başka hiç kimse yoktu ve Frakir’i servis otobüsünde yaptığım baskılama büyüsünden serbest bırakan sözcükleri söyledim. Hemen harekete geçti. Ben bir başka emir veremeden çözülerek pırıltılı bir görüntü kazandı. Elimin üzerinde süründü, yüzük parmağıma dolandı. Parmağım sabit basınç altında kararır ve ağrımaya başlarken büyülenmiş gibi izledim.
Sonra hemen gevşedi. Parmağım ip dolanmış gibi görünüyordu. Fikri anladım. Yüzüğü etime yapılmış iz boyunca çevirerek çıkardım. Frakir yüzüğü kapacakmış gibi harekete geçti ve onu okşadım.
"Tamam," dedim. “Teşekkürler. Yerine dön."
Bir an tereddüt eder gibi oldu, ama daha resmi bir emir vermeden iradem yeterli oldu. Elime kaydı ve bileğime dolanıp soldu.
İşimi bitirip bara döndüm. Yerime otururken yüzüğü Luke’a uzattım ve biramdan bir yudum aldım.
"Nasıl çıkardın?" diye sordu.
"Bir parça sabunla," diye yanıt verdim.
Yüzüğü mendiline sardı ve cebine koydu.
"Sanırım paranı alamayacağım."
"Sanırım hayır. Takmayacak mısın?"
"Hayır, bu bir hediye. Biliyor musun, buraya gelmeni beklememiştim," dedi, ben yokken ortaya çıkan bir kase fıstığı avuçlayarak. “Mesajı alınca

arayacağını ve daha sonrası için randevulaşacağımızı düşünmüştüm. Ama geldiğine memnun oldum. Daha sonrasının ne zaman olacağını kim bilebilir? Düşündüğümden daha hızlı ilerlemeye başlayan planlarım var.Seninle bu konuda konuşmak istemiştim."

Başımı salladım.

"Benim de seninle konuşmak istediğim şeyler var."

O da başını salladı.

Tuvalette Martinez'den ve söylediği, ima ettiği şeylerden henüz bahsetmemeye karar vermiştim. Bahsettikleri benim ilgimi çekecek türden şeyler içermiyor gibi görünse de, birisi ile konuşurken -dostum bile olsalar- onların sahip olmadığı bilgilere sahip olmayı güven verici bulurum. Bu yüzden şimdilik kendime saklamaya karar verdim.

"O zaman medeni davranalım ve yemeğimiz bitene kadar önemli şeyleri rafa kaldıralım," dedi, yavaş yavaş peçetesini yırtarak ve parçaları buruşturarak. "Ve gidip konuşabileceğimiz bir yer bulalım."

"İyi fikir," diye onayladım. "Burada yemek ister misin?"

Başını iki yana salladı.

"Devamlı burada yiyorum. Yemekler iyi, ama değişiklik istiyorum. Köşedeki bir yerde yemeyi düşünüyordum. Gidip boş masaları var mıymış, göreyim."

"Tamam."

İçkisinin kalanını bitirdi ve ayrıldı.

...Bir de Amber bahsi vardı. Martinez kimdi ki? Bunu öğrenmek oldukça gerekliydi, çünkü göründüğü gibi biri olmadığı açıktı. Son sözleri benim ana dilim olan Thari dilindeydi.

Bunun nasıl ve neden olabileceği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. S konusunun bu kadar uzun sürüncemede kalmasına izin verdiğim için kendi kendime küfrettim. Kibrimin sonucuydu bu. Olayın bu kadar çapraşık bir hal alacağını tahmin etmemiştim. Hoşlanmasam da, bunu hak etmiştim.

"Tamam," dedi Luke, köşeyi dönüp elini cebine daldırdı ve masaya birkaç madeni para attı. "Rezervasyonumuz var. İçkini bitir de yürüyüşe çıkalım."

Bitirdim, kalktım ve onu takip ettim. Beni koridorlardan geçirerek lobiye götürdü. Sonra oradan çıktık ve arkadaki koridordan geçtik. Yumuşak bir gece havasına çıktık, park yerini geçip Guadaloupe Caddesi boyunca

uzanan kaldırıma çıktık. Orasıyla Alameda ile kesiştiği yer arasında fazla mesafe yoktu. Orada iki cadde geçtik ve büyük bir kilisenin önünden yürüdük, sonra bir sonraki köşeden sağa döndük. Luke biraz ötede, caddenin karşısında La Tertulia isimli bir lokanta gösterdi.

"Burası," dedi.

Caddeyi geçtik ve girişe yöneldik. Alçak, kerpiç bir binaydı, İspanyol tarzı, eski ve içerisi oldukça zarif. Bir sürahi sangria aldık, pollo adova, ekmek tatlısı ve fincan fincan kahve içtik, yemek boyunca ciddi şeylerden bahsetmeme sözümüzü tuttuk.

Yemek sırasında odadan geçen iki farklı kişi Luke'u selamladı, masada durdu ve biraz sohbet etti.

"Bu kasabadaki herkesi tanıyor musun?" diye sordum ona biraz sonra.

Güldü. "Burada çok iş yapıyorum."

"Gerçekten mi? Oldukça küçük bir kasaba gibi görünüyor."

"Evet, ama görüntü aldatıcı. Burası gerçekten de başkent. Burada sattığımız şeyleri alan bir sürü insan var."

"Demek sık sık buraya geliyorsun."

Başıyla onayladı. "Benim bölgemdeki en sıcak satış noktalarından biridir."

"Ormanda yürüyüş yaparken bunca işi nasıl idare ediyorsun?"

Masanın üzerindeki şeylerden oluşturduğu küçük ordudan başını kaldırdı. Gülümsedi.

"Biraz dinlenmem gerek," dedi. "Şehirlerden ve ofislerden bıkıyorum. Biraz uzaklaşıp yürüyor, kano yapıyor ya da kürek çekiyorum. Yoksa aklımı kaçırırım. Aslında, burada iş imkanı yaratmamın sebeplerinden biri bu. O tür şeyler yapabileceğim bir sürü yere yakın."

Kahvesinden bir yudum aldı.

"Biliyor musun," diye devam etti, "dışarıda çok güzel bir gece var, arabaya atlayıp biraz sürmeliyiz. O zaman ne demek istediğimi anlarsın."

"Kulağa güzel geliyor," dedim, omuzlarımı gererek garsona bakınırken! "Ama hava çok kararmadı mı?"

"Hayır. Birazdan ay yükselir, yıldızlar çıkar ve hava gerçekten açık. Göreceksin."

Hesabı aldım, ödedim ve dışarı çıktık. Gerçekten de ay çıkmıştı.

"Araba otelin parkında," dedi yürümeye başladığımızda.

"Bu yanda."

Park yerine döndüğümüzde bir steyşın gösterdi, kilidi açtı ve binmemi işaret etti. Arabayı çalıştırdı, ilk köşeden döndü ve Alameda'yı takip ederek Paseo'ya çıktı, sağa dönerek

Otero adlı caddeye girdi. Yol yokuş yukarı gidiyordu. Sonra yine sağa, Hyde Park Yoluna çıktı. Oradan sonra trafik hafifti. Kayak yapmaya uygun bir havzaya doğru gittiğimizi gösteren bir tabela geçtik.

Dönemeçleri aşarak, genellikle yokuş yukarı tırmanırken gerginlikten kurtulduğumu hissettim. Kısa süre sonra şehre ilişkin her tür izi arkamızda bıraktık. Gece ve sessizlik iyice yerleşti. Burada sokak lambası yoktu. Açık pencerelerden çam ağaçlarının kokusunu aldım. Hava serindi. S'den ve başka her şeyden uzakta, dinlendim.

Luke'a baktım. Alnını kırıştırmış, dümdüz önüne bakıyordu. Bakışlarımı hissetti, aniden gevşedi ve sırıttı.

"Kim başlıyor'" diye sordu.

"Sen başla," diye yanıt verdim.

"Tamam. Önceki sabah Grand Tasarım'dan ayrılmandan bahsederken, başka bir yerde çalışmayacağını, ders de vermeyeceğini söyledin."

"Doğru."

"Yalnızca yurtdışına yolculuk yapacağını söyledin."

"Evet."

"Bir süre sonra aklıma başka bir olasılık geldi."

O bana bir bakış fırlatırken sessiz kaldım.

"Merak etmeye başladım," dedi bir süre sonra, "belki araştırıyorsundur. Belki kendi şirketini kurmak için destek, belki de satmak istediğin bir şey için alıcı arıyorsundur. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Yeni bir şey bulduğumu ve bunu Grand Tasarım'a kaptırmak istemediğimi düşünüyorsun."

Yanındaki koltuğa bir şaplak attı.

"Aptal olmadığını biliyorum," dedi. "Demek şimdi ortalıklarda dolanıyor, gelişmesini bekliyorsun. Sonra en fazla ödeyecek alıcıyı bulacaksın."

"Mantıklı olurdu," dedim, "eğer durum bu olsaydı. Ama değil."

Güldü.

"Sorun yok," dedi. "Grand Tasarım için çalışıyor olmam beni onların ispiyoncusu yapmaz. Bunu biliyor olmalısın."

"Biliyorum."

"Ve sırf burnumu sokmuş olmak için sormuyorum. Aslında, bambaşka planlarım var. Senin çok başarılı olduğunu görmek istiyorum."

"Teşekkürler."

"Bu konuda yardımım bile olabilir. Büyük yardımım."

"Ne demek istediğini anlıyorum, Luke, ama..."

"Bir dinle, olmaz mı? Ama ilk önce bir şeye yanıt ver: Bu konuda kimseyle anlaşmadın, değil mi?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Biraz erken olurdu."

Yolun kenarındaki ağaçlar şimdi daha yüksekti, gece rüzgarı biraz daha soğuktu. Ay burada, aşağıdaki kasabada olduğundan daha büyük, daha parlak görünüyordu. Bir dizi dönemeci dolandık ve bizi daha da yükseğe taşıyan zikzaklar çizdik. Zaman zaman solda keskin uçurumlar çarpıyordu gözüme. Korkuluk yoktu.

"Bak," dedi, “işlerine kendimi katmaya çalışmıyorum. Eski zamanların hatırına kendime pay istemiyorum. O başka, iş başka ama güvenebileceğini bildiğin biriyle anlaşma yapmanın kimseye zararı olmaz. Sana yaşamın gerçeklerinden bahsedeyim. Eğer gerçekten harika bir tasarım yaptıysan, bu işle uğraşan bir sürü insana gidip bir tomar para kazanabilirsin. Çok dikkatli davranırsan. Ama o kadar. Eline geçen altın fırsat uçup gitmiş olur. Gerçekten temiz para istiyorsan, kendi işini kurarsın. Apple’a bak. Tutarsa, dilersen yine satabilirsin, hem de sırf fikir karşılığında alacağından çok daha fazlasını. Tasarım konusunda dahi olabilirsin, ama pazarı ben biliyorum. Ve insanlar tanıyorum -tüm ülkede- tasarımını uygulaman ve vitrine çıkarman için para verecek kadar bana güvenen insanlar. Lanet olsun! Tüm hayatım boyunca Grand Tasarım’da kalmayacağım. Beni de yanma al, sana finans bulayım. Sen imalata bakarsın, ben de işi yürütürüm. Büyük bir şeyler başarabilmenin tek yolu bu."

"Ah, tanrım," diye içimi çektim. “Kulağa gerçekten de güzel geliyor. Ama yanlış iz peşindesin. Benim satacak bir şeyim yok."

"Hadi ama!" dedi. “Bana güvenebileceğini biliyorsun. Dediğimi yapmayı kesinlikle reddetsen de kimseye bundan bahsedecek değilim. Ben dostlarıma kazık atmam. Yalnızca tasarımını kendin üretmezsen hata yapmış olacağını düşünüyorum."

"Luke, söylediğimde ciddiyim."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra bakışları yine bana döndü. Ona baktığımda, gülümsediğini gördüm.

"Bir sonraki soru ne?" diye sordum.

"Hayaletçark ne?" dedi.

"Ne?"

"Çok gizli Merle Corey projesi. Hayaletçark," diye yanıt verdi. “Kimsenin daha önce görmediği şeyler içeren bilgisayar tasarımı. Sıvı yarı-iletkenler, dondurucu tanklar, plazma..."

Kahkahalar atmaya başladım.

"Tanrım!" dedim. “Bu yalnızca bir şaka. Çılgın bir hobi. Bir tasarım oyunu. Yeryüzü üzerinde asla imal edilemeyecek bir makine. Eh, belki çoğu edilebilir. Ama çalışmaz. Escher çizimi gibi kağıt üzerinde harika görünür, ama gerçek yaşamda yapılamaz." Bir süre düşündükten sonra sordum, “Sen nereden biliyorsun? Kimseye bundan bahsetmedim."

Bir dönemeçten dönerken boğazını temizledi. Ay ağaç tepeleri ile kesilmişti. Ön camın üzerinde birkaç çiy damlası belirmişti.

"Eh, o kadar da gizli davranmadın," diye yanıt verdi. “Ne zaman ofisine gelsem masanın üzerinde ve çizim tahtanda tasarımlar, grafikler, notlar olurdu. Fark etmekten kendimi alamadım. Çoğu 'Hayaletçark' olarak adlandırılmıştı. Ve Grand Tasarım’da buna benzer bir şey olmadı hiç, bu yüzden senin en sevdiğin projen ve güvenliğe giden biletin olduğunu düşündüm. Beceriksiz hayalcinin biri olduğunu hiç düşünmedim. Bana doğruyu söylediğinden emin misin?"

"Eğer oturup burada yapılabilecek kadarını yapsak," diye yanıt verdim dürüstlükle, “orada durur, tuhaf görünür ve tek bir lanet şey bile yapmaz."

Başını iki yana salladı.

"Bu doğru gelmiyor," dedi. “Hiç senin yapacağın bir şey değil, Merle. Neden zamanını çalışmayacak bir makine tasarlamak için harcayasın ki?"

"Tasarım kuramı konusunda bir egzersizdi..." diye başladım.

"Affedersin, ama bu saçmalık," dedi. “Evrende senin o kahrolası makinenin çalışacağı tek bir yer bile olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Bunu söylemedim. Yalnızca onu varsayımsal koşullar altında çalışmak üzere tasarladığımı açıklamaya çalışıyordum."

"Ah. Başka bir deyişle, eğer bir başka dünyada öyle bir yer bulursak, çalışır."

"Ah, evet."
"Sen tuhafsın, Merle. Bunu biliyor musun?"
"Hı-hı."
"Boka düşmüş bir başka hayal. Ah, pekala... Söylesene, buraya uydurulabilecek sıra dışı bir özelliği yok mu?"
"Yok. Burada işlevlerini yerine getirmez."
"İşlevlerinde bu kadar özel olan ne ki?"
"Uzay, zaman ve Everett ve Wheeler isimli bazı adamların bazı fikirlerini içeren bir sürü teorik saçmalık. Yalnızca matematikle açıklanabilir."
"Emin misin?"
"Ne fark eder ki? Bir ürünüm yok, şirketim de yok. Kusura bakma. Martinez ile ortaklarına bunun çıkmaz sokak olduğunu söyle."
"Hı? Martinez kim?"
"Corey ve Raynard Ltd.Şti.'nin potansiyel sermayedarlarından biri," dedim. “Dan Martinez. Orta yaşlı, biraz kısa, biraz seçkin görünüşlü, ön dişi kırılmış..."
Kaşları çatıldı. “Merle. Kimden bahsettiğin konusunda en ufak fikrim yok."
"Barda seni beklerken yanıma yaklaştı. Senin hakkında çok şey biliyor gibiydi. Şimdi, biraz önce tanımladığın potansiyel durumla ilgili olduğunu anladığım bir sürü soru sordu. Sermaye bulmak için ona gitmişsin gibi davrandı."
"Hı -hı," dedi. “Onu tanımıyorum. Neden daha önce söylemedin?"
"Gitti, sen de yemek bitene kadar işten bahsetmek yok, dedin. Zaten o kadar önemli görünmemişti. Hatta benden, senin hakkında sorular sorduğunu sana söylememi istedi."
"Özellikle ne bilmek istiyormuş?"
"Üzerinde hak iddia edilemeyecek bilgisayar hakları satıp satamayacağını ve yatırımcıları mahkemeye çıkmaktan koruyup koruyamayacağını, diye anladım."
Direksiyona bir şaplak attı. “Bu hiç de mantıklı gelmiyor," dedi. “Gerçekten de gelmiyor."
"Aklıma, bu şeye yatırım yapmaları için konuştuğun insanlar tarafından araştırma yapması için tutulmuş biri olabileceği geliyor -ya da seni biraz silkeleyip dürüst kalmanı sağlamak için."

"Merle, para konulacak bir şey olduğundan emin olmadan yatırımcı arayacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Senden başka kimseyle konuşmadım ve sanırım bir daha da konuşmayacağım. Sence o adam kim olabilir? Ne istiyor?"

Başımı iki yana salladı, ama Thari dilinde söylediği o sözleri düşünüyordum.

Neden olmasın?

"Bana aynı zamanda Amber adında bir yerden bahsettiğini duyup duymadığımı sordu."

Ben bunu söylerken dikiz aynasına bakıyordu ve ani bir dönüşü yakalamak için direksiyonu hızla kıvırdı.

"Amber mi? Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Tuhaf. Tesadüf olmalı..."

"Ne?"

"Geçen hafta Amber isimli bir hayal dünyasından bahsedildiğini duydum. Ama kimseye bahsetmedim. Sarhoş gevezeliğiydi."

"Kim? Kim bahsetti?"

"Tanıdığım bir ressam. Gerçek bir çatlak, ama yetenekli bir adam. Adı Melman. Çalışmalarını çok severim ve epey resmini aldım. Şehre son döndüğümde yeni bir şeyler var mı diye uğramıştım. Yoktu, ama yine de evinde uzun uzun oturdum, konuştuk, içtik, bir şeyler tüttürdük. Bir süre sonra kafayı iyice buldu ve büyüden bahsetmeye başladı. Kart numaralarından bahsetmiyorum. Ayinsel şeyler, anlıyor musun?"

"Evet."

"Eh, bir süre sonra biraz gösteri yapmaya başladı. Ben de biraz kafayı bulmuş olmasaydım işe yaradığına yemin edebilirdim. Bir şeyler uçurdu, ateş perdeleri çağırdı, bir dizi canavar yarattı ve yok etti. Bana verdiği şeyde asit vardı herhalde. Ama lanet olsun! Kesinlikle gerçek görünüyordu."

"Hı -hı."

"Her neyse," diye devam etti. “bir tür eski şehirden bahsetti. Sodom ve Gomore’ye mi benziyordu, yoksa Camelot’a mı, bilmiyorum. Kullandığı onca sıfata bakılırsa. O yere Amber diyordu ve yarı deli bir aile tarafından yönetildiğini, şehrin onların piçleriyle ve ataları uzun zaman önce oraya getirilmiş kişilerle dolu olduğunu anlattı. Ailenin ve şehrin gölgeleri bilinen

efsanelerin çoğunda geçiyormuş falan. Bu da ne demekse. Metafor mu yapıyor ki çok yapardı, değilse Ne demek istiyor, asla emin olamadım. Ama o yeri orada duydum."

"İlgi çekici," dedim. “Melman öldü. Evi birkaç gün önce yandı."

"Hayır, bilmiyordum." Yine aynaya baktı. “Onu tanır mıydın?"

"Sen gittikten sonra tanıştım. Kinsky Julia’nın onunla görüştüğünü anlattı ve bana onun hakkında ne anlatabileceğini görmek için adamı aradım... Şey, Julia da öldü."

"Nasıl oldu? Onu daha geçen hafta gördüm."

"Tuhaf bir şekilde. Onu garip bir hayvan öldürdü."

"Tanrım!"

Aniden fren yaptı ve soldaki geniş açıklığa çekti. Dik, ağaç dolu bir yamaca bakıyordu. Ağaçların üstünde, çok uzaktaki şehrin minik ışıklarını görebiliyordum.

Motoru durdurdu, farları söndürdü. Cebinden bir Dunham torbası çıkardı ve sigara sarmaya başladı. Onu yukarı, ileri bakarken yakaladım.

"O aynayı çok sık kontrol ediyorsun."

"Evet," diye yanıt verdi. “Hilton’ın park yerinden buraya kadar bir araba tarafından takip edildiğimizden emindim. Uzun süredir birkaç dönemeç geriden geliyordu. Şimdi yok olmuş gibi görünüyor."

Sigarasını yaktı ve kapıyı açtı.

"Biraz hava alalım."

Onu takip ettim ve birkaç dakika boyunca uzaklara bakarak durduk. Ay ışığı yakınımızdaki ağaçların gölgelerini düşürecek kadar güçlüydü. Sigarasını yere attı ve üzerine bastı.

"Lanet olsun!" dedi. “Bu çok karmaşık olmaya başladı! Julia’nın Melman’ı gördüğünü biliyordum, tamam mı? Melman’ı gördükten sonra onu görmeye gittim, tamam mı? Hatta Melman’ın ona götürmemi istediği küçük bir paketi ilettim, tamam mı?"

"Kartlar," dedim.

Başını salladı.

Kartları cebimden çıkardım ve ona gösterdim. Loş ışıkta kısa bir bakış fırlattı, ama yine başını salladı.

"O kartlar," dedi. Sonra, “Ondan hâlâ hoşlanıyordun, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle."

"Ah, lanet olsun," diye içini çekti. “Tamam. Sana anlatmam gereken bazı şeyler var, eski dostum. Hepsi güzel şeyler değil. Düşünmek için bana bir dakika ver. Benim için bir sorun yarattın ya da ben kendi kendim için yarattım, zira bir şeye karar verdim."

Bir taş yığınını tekmeledi ve taşlar yamaçtan aşağı yuvarlandı.

"Tamam," dedi. “İlk önce, o kartları bana ver."

"Neden?"

"Onları yırtıp konfeti yapacağım."

"Yok canım. Neden?"

"Onlar tehlikeli."

"Bunu zaten biliyorum. Ama bende kalacak."

"Anlamıyorsun."

"O zaman açıkla."

"O kadar kolay değil. Sana neleri anlatmam ve neleri anlatmamam gerektiğine karar vermeliyim."

"Neden bana her şeyi anlatmıyorsun?"

"Yapamam. İnan bana..."

İlk patlamayı duyduğumda kendimi yere attım. Mermi sağımdaki taştan sekti. Luke kendini yere atmadı. Zikzaklar çizerek, iki merminin geldiği solumuzdaki ağaç kümesine doğru koşmaya başladı. Elinde bir şey vardı ve kaldırdı.

Luke üç kez ateş etti. Saldırgan bir mermi daha yolladı. Luke’un ikinci atışından sonra birinin inlediğini duydum. O zamana kadar ayağa fırlamış, elimde bir taş, ona doğru koşuyordum. Üçüncü atıştan sonra bir bedenin düştüğünü duydum.

Tam cesedi çevirirken yanma vardım ve adamın kırık dişinin yanından hafif bir mavi bulutun ya da gri bir sisin uçup gittiğini gördüm.

"Bu da neydi?" diye sordu Luke, sis dağılırken.

"Sen de mi gördün? Bilmiyorum."

Gömleğinin önünde karanlık bir lekenin büyümekte olduğu gevşek şekle baktı. Sağ elinde 38'lik bir revolver vardı.

"Tabanca taşıdığını bilmiyordum," dedim.

"Benim kadar yolculuk yaparsan, tedbiri elden bırakmazsın," diye yanıt verdi. “Vardığım her şehirde yeni bir silah satın alırım ve giderken satarım. Havayolları güvenliği. Sanırım bunu satamayacağım. Bu adamı daha önce hiç görmemiştim, Merle. Ya sen?"

Başımı evet anlamında salladım.
"Bu Dan Martinez, sana bahsettiğim adam."
"Ah, Tanrım' dedi. “Yeni bir kahrolası kargaşa. Belki bir yerlerde bir Zen manastırına girmeli ve kendimi hiçbir şeyin önemi olmadığına inandırmalıyım. Ben..."
Aniden sol parmak uçlarını alnına kaldırdı.
"Eyvah," dedi sonra. “Merle, anahtarlar yerinde. Arabaya bin ve hemen otele dön. Beni burada bırak. Acele et!"
"Neler oluyor? Ne..."
Silahını, küt burunlu bir otomatiği kaldırdı ve bana doğrulttu.
"Hemen! Sesini kes ve git!"
"Ama..."
Silahı indirdi ve ayaklarımın arasında sıktı. Sonra karnıma nişan aldı.
"Corwin oğlu Merlin," dedi sıktığı dişlerinin arasından, "eğer hemen şimdi koşmaya başlamazsan ölürsün!"
Tavsiyesine uydum, bir çakıl yağmuru yaratarak ve dönerken yerde lastik izleri bırakarak arabayı kaldırdım. Tepeden aşağı fırladım ve sağımdaki dönemeçte patinaj yaptım. Bir sonraki dönemeçte fren yaptım. Sonra yavaşladım.
Sola, bir kayanın dibine, çalıların yakınına çektim. Motoru durdurdum, farları söndürdüm ve el frenini çektim. Kapıyı sessizce açtım ve dışarı çıktıktan sonra tam olarak kapatmadım. Buna benzer yerlerde sesler çok açık duyulur.
Yolun daha karanlık olan sağ yanında kalarak geri yürümeye başladım. Ortalık çok sessizdi. İlk dönemeci döndüm ve bir sonrakine yöneldim. Bir ağaçtan diğerine bir şey uçtu.
Sanırım bir baykuştu. İkinci dönemeci dönerken, sessizliği bozmamak için istediğimden daha yavaş ilerledim.
Son dönemeci kayaların ve çalıların arkasına saklanarak ellerim ve dizlerim üzerinde dolandım. Sonra durdum, biraz önce durduğumuz yeri inceledim. Görünürde hiçbir şey yoktu. Yavaş yavaş, ihtiyatla, gerekirse yerimde donmaya, yere yatmaya, dalmaya ya da fırlayıp koşmaya hazır ilerledim.
Rüzgarda sallanan dallar dışında hiçbir şey kıpırdamadı.
Görünürde kimse yoktu.

Çömeldim ve hâlâ yavaş hareket ederek, hâlâ saklanarak yavaş yavaş ilerledim.

Orada değildi. Bir yere kaçmış olmalıydı. Daha yakına gittim, yine durdum, en az bir dakika boyunca dinledim. Hareket eden bir şeylere ilişkin hiçbir ses yoktu.

Martinez'in öldüğü yere gittim. Ceset yok olmuştu. Bölgeyi adımladım, ama ben gittikten sonra ne olduğuna ilişkin fikir verecek hiçbir ipucu bulamadım. Aklıma seslenmek için sebep gelmedi, bu yüzden seslenmedim.

Başka talihsizlik yaşamadan arabaya döndüm, bindim ve kasabaya yollandım. Ne haltlar dönüyor olabileceği konusunda fikir bile yürütmedim.

Arabayı otelin park yerine, daha önce park edilmiş olduğu yerin yakınına bıraktım. Sonra içeri girdim, Luke'un odasına yürüdüm ve kapıyı çaldım. Gerçekte bir yanıt beklememiştim, ama içeri gizlice girmeden önce yapılması gereken uygun bir şey gibi görünmüştü.

Yalnızca kilidi kırmaya ve kapı ile çerçeveyi sağlam bırakmaya dikkat ettim, çünkü Bay Brazda iyi bir adama benziyordu. Biraz uzun sürdü, ama görünürde kimse yoktu. İçeri girdim, ışığı yaktım, hızla odaya göz gezdirdim, sonra içeri girdim. Birkaç dakika dinleyerek durdum, ama koridordan ses duymadım.

Düzenli. Bavul rafının üzerinde bavul, boş. Giysiler dolaba asılı, ceplerde iki kibrit, bir tükenmez, bir kurşun kalem dışında hiçbir şey yok. Çekmecede birkaç giysi ve iç çamaşırdan, başka bir şey yok. Tıraş çantasının içinde ya da lavabonun kenarında güzelce dizilmiş halde duran tuvalet eşyaları.

Orada değişik bir şey yok. Komodinin yanında B.H. Liddell Harfin Strateji kitabının bir kopyası, kitap ayracının yerine bakılırsa üçte ikisi okunmuş.

Asker giysileri bir sandalyenin üzerine atılmış, tozlu çizmeleri yanında duruyordu, çoraplar içine tıkıştırılmıştı. Çizmelerin içinde bir çift kauçuk banttan başka bir şey yoktu. Gömlek ceplerine baktım, başta boş gibiydiler, ama sonra parmak uçlarım bir tanesinin içinde bir dizi küçük, beyaz kağıttan bir top buldu. Şaşkınlık içinde birkaç tanesini açtım. Tuhaf gizli mesajlar mı? Hayır... Tamamen paranoyaklaşmanın anlamı yoktu, bir tanesinin üzerindeki birkaç kahverengi zerre soruyu yanıtladı. Tütün. Bunlar sigara kağıdı parçalarıydı. Ormanda yürürken izmaritleri yırtmıştı

anlaşılan. Onunla çıktığım birkaç yürüyüşü hatırladım. Eskiden bu kadar temiz değildi.

Pantolonunu araştırdım. Bir arka cepte nemli bir bandana, diğerinde bir tarak vardı. Ön sağ cepte hiçbir şey yoktu, soldakinde ise tek bir mermi. İçgüdüyle mermiyi cebime attım, sonra şiltenin altını ve çekmecelerin arkasını araştırdım. Tuvaletin sifon kutusuna bile baktım. Hiçbir şey. Tuhaf davranışlarını açıklayacak hiçbir şey bulamadım.

Araba anahtarlarını komodinin üzerine bırakıp çıktım, kendi odama döndüm. İçeri zorla girdiğimi bilmesine aldırmıyordum. Aslında, bu fikir hoşuma gidiyordu. Hayaletçark planlarıma burnunu sokmasına kızmıştım. Dahası, dağdaki davranışı için bana çok iyi bir açıklama borçluydu.

Soyundum, duş aldım, yatağa girdim ve ışığımı söndürdüm. Kanıt bırakmak istemediğim ve geri dönemeyeceğine ilişkin güçlü bir duygu taşıdığım için not bırakmadım.

Bölüm 6

Kısa boylu, ağır, biraz kırmızı yüzlü bir adamdı. Siyah saçlarında beyaz çizgiler vardı ve belki tepede biraz seyrelmişti.

New York banliyölerindeki yarı kırsal evinde, çalışma odasında oturmuş bira yudumluyor, ona sorunlarımdan bahsediyordum. Pencerenin ötesinde rüzgarlı, yıldızlı bir gece vardı ve adam iyi bir dinleyiciydi.

"Luke’un ertesi gün görünmediğini söylüyorsun," dedi.

"Mesaj yolladı mı?"

"Hayır."

"O gün tam olarak neler yaptın?"

"Sabahleyin odasını kontrol ettim. Tıpkı bıraktığım gibiydi. Danışma memuruna gittim. Söylediğim gibi, hiçbir şey bırakmamıştı. Bu yüzden kasabaya, doğru uzun bir yolculuğa çıktım. Öğleden biraz sonra geri döndüm, öğle yemeği yedim ve odayı yine denedim. Aynıydı. Sonra arabanın anahtarlarını ödünç aldım ve önceki gece gittiğimiz yere sürdüm. Gündüz gözüyle bakınca, sıra dışı herhangi bir şeye ilişkin hiçbir işaret yoktu. Hatta yamaçtan aşağı inip çevreye bakındım. Ceset ya da ipucu yoktu. Geri döndüm, anahtarları yerine koydum, akşam yemeği vaktine kadar otelde zaman öldürdüm, yemeğimi yedim, sonra seni aradım. Sen gelmemi söyleyince rezervasyon yaptırdım ve erken yattım. Bu sabah servis otobüsünü yakaladım ve Albuquerque’den buraya uçakla geldim."

"Bu sabah odayı yine kontrol ettin mi?"

"Evet. Yeni bir şey yoktu."

Başını iki yana salladı ve piposunu yeniden yaktı.

Adı Bill Roth idi ve babam bu bölgede yaşarken dostu ve avukatı olmuştu. Muhtemelen Yeryüzü’nde babamın güvendiği tek insandı ve ona ben de güveniyordum. Burada geçirdiğim sekiz yıl boyunca onu birkaç kez ziyaret etmiştim. Son zamanlarda, bir buçuk yıl önce, ne yazık ki, karısı Alice’in cenazesi için. Ona, Kaos Sarayları’nın dışında, kendi ağzından duyduğum şekliyle babamın hikayesini anlatmıştım, çünkü neler olup bittiğini Bill’in duymasının istediği izlenimini edinmiş, ettiği yardımlardan dolayı babamın ona bir açıklama borçlu olduğu kanısına varmıştım. Ve Bili

gerçekten de anlar ve inanır görünmüştü. Ama zaten, babamı benden çok daha iyi tanıyordu.

"Daha önce de babana benzerliğinden bahsettim."

Başımı salladım.

"Fiziksel özelliklerin ötesinde," diye devam etti. “Uçağı düşman hattının gerisine düşmüş bir pilot gibi aniden ortaya çıkma alışkanlığı vardı. Belinde kılıç, at üstünde geldiği ve çürük bir yaprak yığınının izini sürmemi istediği geceyi asla unutamayacağım." Güldü. “Şimdi sen Pandora’nın kutusunun yine açıldığını düşündüren bir hikayeyle geliyorsun. Neden her aklıbaşında genç adam gibi bir boşanma isteğiyle geliniyorsun? Ya da bir vasiyetname yazılması ya da vakıf kurulması isteğiyle? Bir ortaklık anlaşmasıyla? Öyle bir şeyle? Hayır, bu Cari’ın sorunlarından birine benziyor. Amber’de yaptığım o diğer şey bile göreceli olarak daha ağırbaşlıydı."

"Diğer şey mi? Antlaşmadan mı bahsediyorsun. Random’ın çevirmesi ve senin boşluk araman için Fiona ile Kaos Kralı Swayhil’le yaptığımız Desendüşüşü Antlaşması’nı gönderdiği zamanı mı?"

"Evet, o," dedi, “ama bitmeden önce ben de dilinizi öğrenmeye başladım. Sonra Flora kütüphanesini iade etmemi istedi -kolay bir iş değildi- ve sonra eski bir iz takip edildi. Tekrar birleşmek için mi, yoksa intikam için mi, asla öğrenemedim. Ama bana iyi ödeme yaptı. Bu parayla Palm Beach’teki yeri aldım. Sonra... Ah, lanet olsun. Bir süre sonra kartvizitime 'Amber Sarayı Danışmanı' unvanını eklemeyi düşündüm. Ama bu tür işler anlaşılır şeyler. Daha sıradan seviyede hep yapıyorum. Ama seninkinde o kara büyü ve babanı takip eder görünen o ani-ölüm niteliği var. Beni fena korkutuyor ve sana bu konuda nasıl tavsiyeler verebileceğimi bile bilmiyorum."

"Eh, kara büyü ve ani ölüm benim alanım, sanırım," diye yorum yaptım, “Aslında, düşünce tarzımı çok fazla renklendiriyor olabilirler. Sen olaylara benden daha farklı bakarsın. Tanım gereği kör nokta, farkında olmadığın bir şeydir. Neyi gözden kaçırıyor olabilirim?"

Birasından bir yudum aldı, piposunu yine yaktı.

"Tamam," dedi. “Dostun Luke. O nereli?"

"Sanırım Ortabatı’dan bir yerden demişti: Nebraska, Iowa, Ohio. O yerlerden birinden."

"Hı -hı. Babası ne işle uğraşılmış?"

"Hiç bahsetmedi."

"Kız ya da erkek kardeşi var mı?"

"Bilmiyorum. Hiç söylemedi."

"Sana biraz tuhaf gelmiyor mu? Onu tanıdığın sekiz yıl boyunca sana ailesinden ya da geldiği yerden hiç bahsetmemiş."

"Hayır. Hem, ben de benimkilerden hiç bahsetmedim."

"Bu doğal değil, Merle. Sen bahsedemediğin tuhaf bir yerde büyüdün. Konuyu değiştirmek, bahsetmekten kaçınmak için her sebebin vardı. Anlaşılan onun da varmış. Ve sonra, sen geldiğin zaman buradaki çoğu insanın nasıl davrandığından bile emin değildin. Ama Luke'u hiç merak etmedin mi?"

"Elbette. Ama o benim suskunluğuma saygı gösterdi. Ona daha az saygı gösteremezdim. Bu tür şeylerin sınırdışı olduğu konusunda sessiz bir anlaşmamız vardı, diyebilirsin."

"Onunla nasıl tanıştın?"

"Üniversitenin ilk yılında aynı sınıftaydık, bir sürü ortak dersimiz vardı."

"Ve ikiniz de orada yabancıydınız ve başka arkadaşınız yoktu. Baştan itibaren anlaştınız..."

"Hayır. Birbirimizle hemen hemen hiç konuşmuyorduk. Karşısına çıkan herkesten on kat daha iyi olduğunu sanan kibirli bir piç olduğunu düşünmüştüm. Ondan hoşlanmadım ve o da benden hoşlanmıyordu."

"Neden?"

"O da benim hakkımda benzer düşüncelere sahipmiş."

"Demek yavaş yavaş ikiniz de yanıldığınızı anladınız mı?"

"Hayır. İkimiz de haklıydık. Hangimizin üstün olduğunu anlamaya çabalarken birbirimizi tanımaya çalıştık. Ben olağanüstü bir şey yapacak olsam, beni geçmeye çalışırdı. Keza bende aynı şekildeydim. Aynı sporu yaptık, aynı kızlarla çıkmaya çalıştık, birbirimizin notlarını geçmeye çalıştık."

"Ve...?"

"Sanırım bir yerlerde birbirimize saygı duymaya başladık. İkimiz de Olimpiyat Oyunları'ndayken bir şey koptu. Birbirimizin sırtına şaplaklar atmaya, gülmeye başladık. Çıkıp akşam yemeği yedik, tüm gece oturup konuştuk. Bana Olimpiyatlara hiç aldırmadığını söyledi, ben de aldırmadığımı söyledim. Yalnızca benden daha iyi olduğunu göstermeye çalışmış ve artık umurunda değilmiş. İkimizin de yeterince iyi olduğuna karar vermiş ve meselenin burada kalması onun için yeterliymiş. Ben de

tam olarak böyle hissediyordum ve ona böyle söyledim. O zaman dost olduk."

"Bunu anlayabilirim,'" dedi Bill. “Özel bir tür dostluk. Belli yerlerde dostsunuz."

Güldüm ve içkimden bir yudum aldım.

"Herkes öyle değil midir?"

"Başta, evet. Bazen daima. Bunda yanlış olan bir şey yok. Ama sizinki çoğundan daha özel bir dostluğa benziyor."

Yavaşça başımı salladım. “Belki öyledir."

"Yine de mantıklı gelmiyor. Birbirine sizin kadar yakın iki adam ve ikinizin de birbirinize gösterecek bir geçmişiniz yok."

"Sanırım haklısın. Bu ne anlama geliyor?"

"Sen normal bir insan değilsin."

"Hayır, değilim."

"Luke’un da insan olduğundan emin değilim."

"O zaman ne? *

"Bu senin uzmanlık alanın."

Başımla onayladım.

"Konu dışı olarak," diye devam etti Bili, “beni rahatsız eden başka bir şey var."

"Ne?"

"Bu Martinez isimli adam. Sizi kırlara kadar takip etti, siz durunca durdu, peşinizden geldi ve ateş açtı. Kimin peşindeydi? İkinizin birden mi? Yalnız Luke’un mu? Yoksa yalnız senin mi?"

"Bilmiyorum. İlk merminin hangimize atıldığından emin değilim. Ondan sonra Luke’a ateş ediyordu çünkü o sırada Luke saldırıya geçmişti ve adam kendini savunuyordu."

"Kesinlikle. Adam S ya da S’nin aracısı olsaydı neden barda seninle konuşmaya zahmet etsin ki?"

"Artık her şeyin son sorusu için hazırlık olduğunu düşünüyorum, yani Luke’un Amber hakkında herhangi bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için."

"Ve yanıtından çok tepkin onu bildiğine inandırdı."

"Eh, Luke’un bildiği açık sonunda bana hitap tarzına bakılırsa. Sence gerçekte Amber’den birisi hesabına mı çalışıyordu?"

"Belki. Luke Amberli değil, değil mi?"

"Savaştan sonra orada geçildiğim zaman boyunca ona benzer birinden bahsedildiğini duymadım. Soyağacı konusunda oldukça fazla ders aldım üstelik. Bu tür konulara geldiğinde akrabalarım dikiş dikmek için bir araya gelmiş kadınlar gibi oluyor -ama Kaos'takilerden daha az düzenliler- kimin en büyük olduğuna bile karar veremiyorlar, çünkü bazıları zamanın farklı aktığı yerlerde doğmuş ama oldukça kapsamlı bilgileri var..."

"Kaos! Bu doğru! Oradaki akrabalarınla da aran iyi değil! Bu...?"

Başımı iki yana salladım. "Mümkün değil. Oradaki aileler hakkında daha fazla bilgim var. Gölge'yi kullanabilen ve yürüyebilen herkesi tanıdığımı düşünüyorum. Luke onlardan biri değil ve..."

"Bir dakika bekle! Saraylar'da da Gölge'de yürüyebilenler mi var?"

"Evet. Ya da bir yerde kalıp, Gölge'yi kendilerine çağırabilirler. Tersi gibi..."

"O gücü kazanmak için Desen'i yürümen gerektiğini sanıyordum."

"Logrus isimli bir eşdeğerleri var. Kaotik bir labirent. Değişip duruyor. Çok tehlikeli. Bir süre zihnin dengesini de bozuyor. Hiç eğlenceli değil."

"Demek sen yaptın."

"Evet."

"Desen'i de yürüdün."

Hatırlayarak dudaklarımı yaladım.

"Evet. Neredeyse beni öldürecekti. Suhuy öyle sanıyordu, ama Fiona kendisi yardım ederse başarabileceğimi düşünüyordu. Ben..."

"Suhuy kim?"

"Logrus Ustası. Dayım. Amber'in Desen'i ile Kaos'un Logrus'unun uyumsuz olduğunu, ikisinin imgelerini aynı anda içimde taşıyamayacağımı düşünüyordu. Random, Fiona ve Gerard Desen'i görmem için beni aşağıya götürmüşlerdi. O zaman Suhuy ile iletişim kurdum ve bir bakmasını sağladım. Birbirlerine zıt olduklarını ve Desen'i yürümeye kalkarsam ya yok olacağımı ya da Desen'in Logrus'un içimdeki imgesini sileceğini söyledi. Muhtemelen birincisi olacaktı. Ama Fiona Desen'in her şeyi, hatta Logrus'u bile kapsıyor olması gerektiğini, Logrus'u anladığı kadarıyla onun da her şeyin yanında işleyebiliyor olması gerektiğini söyledi. Böylece kararı bana bıraktılar ve Desen'i yürümem gerektiğini anladım. Bu yüzden yürüdüm. Başardım ve şimdi hem Logrus'u, hem Desen'i taşıyorum. Suhuy Fiona'nın haklı olduğunu kabul etti ve bunun annemle babamın farklı

soylardan gelmesi ile ilgili olduğu tahminini yürüttü. Fiona kabul etti, ama..."

Bili elini kaldırdı. “Bir dakika bekle. Bir anda Suhuy dayını Amber Şatosu’nun bodrumuna nasıl getirebildiğinizi anlamadım."

"Ah, Amber Koz Kartlarına ek olarak bir deste de Kaos Koz Kartlarım var. Kaos’taki akrabalarımı içeriyor."

Başını iki yana salladı. “Bütün bunlar büyüleyici, ama konudan uzaklaşıyoruz. Gölge’de yürüyebilen başkası var mı? Yoksa bunu yapmak için başka yolları mı var?"

"Evet, yapılabilmesi için değişik yollar var. Tekboynuz gibi bazı büyülü varlıklar diledikleri yere giderler. Ve kim olursan ol bir Gölge yürüyüşçüsünü ya da Gölge’de yürüyebilen büyülü bir varlığı, izini sürebildiğin sürece takip edebilirsin. Şarkıdaki Thomas Rhymer gibi. Ve bir Gölge yürüyüşçüsü bir orduyu bile geçirebilir. Ve sonra Amber ve Kaos’a en yakın Gölgeler’deki krallıklar var. İki güç merkezine yakınlıklarından dolayı uçta yaşayan halklarda güçlü büyücüler doğabiliyor. Bazı güçlü büyücüler bu konuda oldukça becerikli olabiliyor ama Desen ya da Logrus imgeleri kusurlu oluyor, bu yüzden asla bizler kadar iyi olamıyorlar. Ama iki tarafta da içeri girmek için davete ihtiyaç duymuyorlar. Orada Gölge arayüzeyleri çok ince. Aslında o Gölgelerle ticaret yapıyoruz. Ve daha önce açılmış yollar zamanla daha da kolay kullanılıyor. Ama dışarı çıkmak daha güç. Ama büyük saldırgan güçlerin içeri girdiği bilinir. İşte bu yüzden devriyeler bulunduruyoruz. Arden’de Julian, denizde Gerard, vesaire."

"Ya başka yollar?"

"Bir Gölge fırtınası belki."

"O ne?"

"Doğal, ama çok iyi anlaşılamamış bir olgu. Aklıma gelen en iyi benzetme tropikal bir fırtına. Kaynakları hakkında bir teori, Amber’den ve Kaos’tan yayılan ve gölgeleri şekillendiren dalgaların frekansları ile ilgili. Her ne ise, bu tür bir fırtına çıktığı zaman, dinmeden önce çok sayıda gölgeden geçebilir. Bazen büyük zarar yaratırlar, bazense çok az. Ama sık sık yolları üzerindeki bazı şeyleri naklederler."

"Buna orada yaşayanlar da dahil mi?"

"Daha önce olduğu biliniyor."

Birasını bitirdi. Ben de benimkini bitirdim.

"Ya Koz Kartları?" diye sordu. “Başka birisi onları kullanmayı öğrenebilir mi?"

"Evet."

"Ortalıklarda kaç deste var?"

"Bilmiyorum."

"Onları kim yapıyor?"

"Saraylar’da bazı uzmanlar var. Ben orada öğrendim. Ve Amberde Fiona ve Bleys var. Random’a da öğrettiklerini sanıyorum..."

"Bahsettiğin o büyücüler... Yakındaki krallıklarda... Onlar da bir deste Koz Kartı yapabilirler mi?"

"Evet, ama onlarınki mükemmel olmaz. Onları doğru yapabilmek için Desen ya da Logrus sınavından geçmiş olman gerektiğini düşünüyorum. Bazıları kullanırken risk alıyor olacağın, kusurlu bir deste yapabilir. Sonunda ölebilir ya da yanlış yere gidebilirsin, bazen de hedeflediğin yere ulaşırsın."

"Ya Julia’nın evinde bulduğun deste...?"

"Onlar gerçek."

"Nasıl açıklıyorsun?"

"Kartları hazırlamayı bilen birisi öğrenme yeteneğine sahip birisine öğretmiştir ve benim hiç haberim olmamıştır. O kadar."

"Anlıyorum."

"Korkarım bunların hiçbiri verimli olmadı."

"Ama düşünmek için her şeyi bilmeye ihtiyacım var," diye yanıt verdi. “Başka nasıl ipucu bulurum? Bir bira daha ister misin?"

"Dur."

Gözlerimi kapattım ve Logrus’un imgesini çağırdım. Durmaksızın değişen Logrus’u. Arzumu belirledim ve görüntünün içindeki iki çizginin parlaklığı ve kalınlığı arttı. Kollarımı yavaşça oynattım, dalgalanmalarını, silkinmelerini taklit ettim.

Sonunda çizgiler ve kollarım yekvücut oldu. Ellerimi açtım, çizgileri Gölge’de dışarılara uzattım.

Bili boğazını temizledi.

"Uh -ne yapıyorsun, Merle?"

"Bir şey arıyorum," diye yanıt verdim. “Bir dakika daha."

Çizgiler dilediğim nesnelere rastlayana -ya da benim sabrım ve konsantrasyonum tükenene kadar- Gölge’nin sonsuzluğu içinde yayılmaya

devam edecekti. Sonunda bir çift oltadaki ısırıklar gibi silkinmeler hissettim.

"İşte geldiler," dedim ve çizgileri hızla çektim.

İki elimde iki soğuk bira belirdi. Onları yakaladım ve birini Bill'e uzattım.

"Gölge yürüyüşünün tersi ile bunu kastetmiştim," dedim, birkaç kez derin derin nefes alarak, "Gölge'den iki bira istedim. Seni mutfağa gitme zahmetinden kurtardım."

Üzerinde tuhaf, yeşil yazılar olan portakal rengi etikete baktı.

"Bırak dili, markayı bile tanımıyorum," dedi. "Güvenli olduğundan emin misin?"

"Evet, gerçek bira ısmarladım."

"Ah -aklına açacak ısmarlamak gelmedi, değil mi?"

"Eyvah!" dedim. "Kusura bakma, ben..."

"Sorun değil."

Ayağa kalktı, mutfağa gitti ve biraz sonra bir açacak ile döndü. İlk bira açılınca biraz köpürdü ve köpükler sönene kadar çöp kutusunun üzerinde tutması gerekti. Diğerinde de aynısı oldu.

"Hızlı çektiğim zaman nesneler biraz sarsılmış olabiliyor," diye açıkladım. "Normalde biralarımı o şekilde almam ve unutmuşum..."

"Sorun değil," dedi Bill, ellerini mendiline silerek...

Sonra biranın tadına baktı.

"En azından iyi bir bira," diye yorum yaptı. "Acaba... Hayır."

"Ne?"

"Bir pizza da ısmarlayabilir misin?"

"Neli istersin?"

Ertesi sabah dolanarak akan bir çay boyunca uzun bir yürüyüşe çıktık. Bill'in müşterisi de olan bir komşusunun topraklarındaydı. Yavaş yavaş yürüdük, Bill'in elinde bir sopa, ağzında piposu vardı ve önceki gece başladığı sorgulamaya devam etti.

"Söylediğin bir şey o sırada tam kafama yatmadı," diye bildirdi, "çünkü konunun diğer açıları ile daha fazla ilgileniyordum. Senin ve Luke'un Olimpiyat seçmelerinde finale kaldığınızı ve sonra vazgeçtiğinizi söyledin."

"Evet."

"Hangi dalda?"

"Değişik atletizm dallarında. İkimiz de koşucuyduk ve..."

"Ve onun derecesi seninkine yakındı, öyle mi?"
"Çok yakın. Ve bazen de benimki ona yakındı."
"Garip."
"Ne?"
Kıyı dikleşti ve taşlara basarak daha geniş ve göreceli olarak düz olduğu, yanında çok kullanılan bir patikanın uzandığı karşı kıyıya geçtik.
"Aklıma bu adamın da spor dallarında senin kadar başarılı olmasının tesadüf olamayacağı geliyor," dedi. “Duyduklarıma dayanarak, siz Amberliler biz normal insanlardan kat kat daha güçlüsünüz, size sıra dışı dayanıklılık, iyileşme ve yenilenme güçleri veren fevkalade bir metabolizmanız var. Nasıl oluyor da Luke senin performansına ayak uydurabiliyor?"
"İyi bir atlettir ve kendini formda tutar," diye yanıt verdim.
"Burada onun gibi başkaları da var. Çok güçlü ve hızlı."
Patikaya çıktığımızda başını iki yana salladı.
"Bu konuda tartışmıyorum," dedi. “Ama bana çok fazla tesadüf varmış gibi geliyor. Bu adam senin gibi geçmişini saklıyor, sonra senin kim olduğunu bildiği anlaşılıyor. Söylesene, büyük bir sanatsever mi?"
"Hı?"
"Resim. Koleksiyon yapacak kadar seviyor muydu?"
"Ah. Evet. Düzenli olarak galeri açılışlarına ve müzedeki sergilere giderdik."
Hıhladı ve sopasını bir çakıl taşına sallayarak taşın çaya düşmesine sebep oldu.
"Eh," diye yorum yaptı, “bu bir noktayı zayıflatıyor, ama motifi yok etmiyor."
"Anlamıyorum..."
"O deli gizemci ressamı tanıması tuhaf gelmişti. Ama ressam iyiyse ve Luke resim koleksiyonu yapıyorsa o kadar da tuhaf değil."
"Melman’ı tanıdığını bana söylemek zorunda değildi."
"Doğru. Ama bütün bunlara ilaveten fiziksel yetenekleri... Yalnızca kanıtlara dayanan bir vaka ya da düzen oluşturuyorum, ama adamın çok sıra dışı olduğunu hissediyorum."
Başımı salladım.
"Dün geceden beri ben de defalarca kafamdan geçirdim," dedim. “Eğer gerçekten buralı değilse, ne cehennemden geldiği konusunda bir fikrim

yok."

"O zaman bu ipucunu kaybettik," dedi Bill, beni bir kıvrımdan dolaştırıp suyun karşısındaki bataklık alandan havalanan kuşları izlemek için durarak. Geldiğimiz yöne bir bakış fırlattı, sonra, “Söylesene -tamamen konu dışı-senin ah, mevkiin ne?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen bir Amber Prensi’nin oğlusun. Bu seni ne yapıyor?"

"Unvan mı dernek istiyorsun? Ben Batı Sınırtoprakları Dükü ve Kolvir Kontu’yum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Amber Prensi olmadığım anlamına geliyor. Kimsenin benim tahta geçmek için planlar yapmamdan ya da kan davası gütmemde korkmasına gerek yok..."

"Hm."

"Ne demek 'hm'?"

Omuzlarını silkti. “Bol bol tarih okudum. Kimse güvenli değildir."

Ben de omuzlarımı silktim. “En son duyduğum, ev cephesinde her şeyin huzurlu olduğu idi."

"Eh, bu iyi haber."

Birkaç dönemeç sonra çakıl taşları ve kum dolu geniş bir alana getirdi. Yaklaşık dokuz metre boyunca hafifçe yükseliyor, sonra iki, iki buçuk metre yüksekliğinde dik bir yükselti ile bitiyordu. Suyun yükseldiği zaman ulaştığı çizgiyi ve tepede büyüyen ağaçların açıktaki köklerini görebiliyordum. Bili ağaçların gölgesinde bir taşa oturdu ve piposunu yaktı. Ben de solunda, yakındaki bir taşın üzerine oturdum. Su huzur verici sesler çıkararak şapırdayıp dalgalanıyordu ve bir süre parlamasını izledik.

"Güzel," dedim bir süre sonra. “Hoş bir yer."

"Hı -hı."

Ona baktım. Bili geldiğimiz yöne bakıyordu.

Sesimi alçaktım. “Orada bir şey mi var?"

"Biraz önce bir şey gördüm," diye fısıldadı, “biri bu tarafa yürüyordu. Biraz arkamızda. Dönemeçlerde gözden kaybettim."

"Belki geriye yürümeliyim."

"Muhtemelen bir şey değildir. Çok güzel bir gün. Çok insan buralarda yürüyüş yapar. Birkaç dakika beklersen ya adamın ortaya çıkacağını ya da başka bir yere gittiğini anlayacağımızı düşündüm yalnızca."

"Onu tarif edebilir misin?"

"Hayır. Çok kısa göründü. Heyecanlanacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Yalnız, hikayen hakkında düşünmek beni ihtiyatlı kıldı ya da paranoyak. Hangisi olduğundan emin değilim."

Pipomu çıkardım, doldurdum, yaktım ve bekledik. Yaklaşık on beş dakika bekledik. Ama kimse görünmedi.

Sonunda Bill ayağa kalktı, gerindi. “Yanlış alamı," dedi.

"Sanırım öyle."

Yine yürümeye başladı, ben de peşine düştüm.

"Bir de o Jasra adlı kadın beni rahatsız ediyor," dedi. “Koz Kartıyla gelmiş gibi göründüğünü söyledin sonra da ağzında seni bayıltan şu zehir vardı, değil mi?"

"Doğru."

"Daha önce ona benzer biriyle hiç karşılaştın mı?"

"Hayır."

"Herhangi bir tahminin var mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Peki, bu *Walpurgisnacht* meselesi neden? Bir psikopat için belirli bir tarihin önem taşımasını anlayabiliyorum, muhtelif ilkel dinlerde halkların mevsim dönüşlerine büyük önem verdiklerini de biliyorum. Ama S deli olamayacak kadar iyi organize olmuş. Ve bir de diğer..."

"Melman önemli olduğunu düşünüyordu."

"Evet, ama o gizemcilik meselelerine dalmıştı. Bilinçli olsa da, olmasa da, aralarında bir ilişki olduğunu düşünmese şaşardım. Efendisinin bundan hiç bahsetmediğini itiraf etti. Kendi fikriydi. Ama bu konuda bilgisi olan sensin. Yılın belirli bir zamanında soyunuzdan birini öldürerek gerçek güç elde edilebilir mi, ya da bunun özel bir anlamı var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Ama elbette bilmediğim çok şey var. Diğer ustalarla karşılaştırıldığında ben çok gencim. Ama işi hangi yöne çekmeye çalışıyorsun? Bunun bir delinin işi olmadığını düşündüğünü söylüyorsun, ama *Walpurgis* fikrine de inanmıyorum."

"Bilmiyorum. Yalnızca yüksek sesle düşünüyordum. İkisi de bana şüpheli geliyor, o kadar. Fransız Lejyonu bu yüzden herkese 30 Nisan’da izin veriyordu. Herkes sarhoş oluyor, ayılmaları iki gün alıyordu. Kamerun savaşının, büyük zaferlerinden birinin yıldönümü. Ama konunun bu olduğundan kuşkuluyum.

"Peki, sfenks neden?" dedi aniden. “Neden seni aptalca bilmeceler değiştokuş edeceğin ya da kelleni kaybedeceğin bir yere götüren bir Koz Kartı yapılsın?"

"Asıl hedeflenenin ikincisi olduğunu hissediyorum."

"Ben de öyle. Ama kesinlikle tuhaf. Biliyor musun? İddiaya girerim hepsi aynı bir tür tuzak."

"Olabilir."

Elimi cebime daldırdım, kartlara uzandım.

"Bırak," dedi. “Bela aramayalım. Belki bir süreliğine gömmelisin onları. Ofisimde kasama koyabilirim."

Kahkaha attım.

"Kasalar o kadar da güvenli değil. Hayır, teşekkürler. Yanımda olmalarını istiyorum. Riske girmeden araştırmanın yolu olmalı."

"Uzman sensin. Ama söylesene, sen istemeden kartın üzerindeki sahneden biri gizlice gelebilir mi?"

"Hayır. Öyle çalışmıyor. İşlevsel olması için dikkatini vermen gerekiyor. Hem de az buz değil."

"Bu da bir şeydir. Ben..."

Yine arkaya baktı. Birisi geliyordu. Gayrı ihtiyari parmaklarımı esnettim.

Sonra onun nefesini salıverdiğini duydum.

"Sorun yok," dedi. “Onu tanıyorum. George Hansen. Önümüzdeki çiftliğin sahibi olan adamın oğlu. Selam, George!"

Yaklaşan şekil tereddüt etti. Orta boylu, tıknazdı. Saçları saman sarısıydı. Üzerinde Levi’s pantolon, Gratelul Dead desenli bir tişört vardı. Kıvırdığı sol kol yenine bir paket sigara sıkıştırılmıştı. Yirmilerinde görünüyordu.

"Selam," diye yanıt verdi yaklaşırken. “Güzel gün, ha?"

"Öyle," diye yanıt verdi Bill. “Bu yüzden evde oturmak yerine dışarıda yürüyoruz."

George’un bakışları bana kaydı.

"Ben de," dedi, dişlerini alt dudağına geçirerek. “Gerçekten güzel bir gün."

"Bu Merle Corey. Beni ziyarete gelmiş."

"Merle Corey," diye tekrarladı George ve elini uzattı. “Selam, Merle."

Elini tuttum ve sıktım. Biraz nemliydi.

"İsmi tanıdın mı?"

"Ah -Merle Corey," dedi yine.

"Babasını tanırdın."

"Öyle mi? Ah, elbette!"

"Sam Corey," diye bitirdi Bill ve George’un omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı.

"Sam Corey," diye tekrarladı George. “Baban sıkı adamdı! Tanıştığımıza memnun oldum. Ne kadar kalacaksın?"

"Birkaç gün sanırım," diye yanıt verdim. “Babamı tanıdığını bilmiyordum."

"İyi adamdı," dedi. “Nerelisin?"

"California, ama değişiklik zamanı geldi."

"Nereye gidiyorsun?"

"Yurtdışına, aslında?"

"Avrupa’ya mı?"

"Daha uzağa."

"Kulağa harika geliyor. Ben de bir gün yolculuk yapmak isterim."

"Belki yaparsın."

"Belki. Eh, ben yola devam edeyim. Size iyi yürüyüşler, Seninle tanıştığıma memnun oldum, Merle."

"Ben de."

Geriledi, el salladı, döndü ve uzaklaştı.

O zaman Bill’e baktım ve titrediğini gördüm.

"Sorun ne?" diye fısıldadım.

"Bu çocuğu doğduğundan beri tanıyorum," dedi. “Sence uyuşturucu mu kullanmış?"

"Kollarına delik açman gereken türden değil. İz görmedim. Ve özellikle uçmuş görünmüyordu."

"Evet, ama onu benim gibi tanımıyorsun. Çok farklı görünüyor. Ani bir güdüyle babanın isminin Sam olduğunu söyledim, çünkü bir şey yolunda değil gibiydi. Konuşma tarzı değişik, duruşu, yürüyüşü... elle tutulmaz şeyler. Düzeltmesini bekledim, o zaman erken bunama konusunda şaka yapacaktım. Ama düzeltmedi. İsmi o da kabullendi. Merle bu korkutucu! Babanı gerçekten çok iyi tanıyordu. Cari Corey olarak. Baban mekanını düzenli tutmayı severdi, ama çimenleri biçmekten, yabani otları yolmaktan ve yaprakları toplamaktan fazla hoşlanmazdı. George okurken yıllarca onun bahçe işlerini yaptı. Adının Sam olmadığını biliyordu."

"Anlamıyorum."

"Ben de öyle," dedi “ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Demek tuhaf davranıyor-bizi takip ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Artık öyle. Senin gelişinle aynı anda olamayacak kadar büyük bir tesadüf."

Döndüm.

"Arkasından gidiyorum," dedim. “Neymiş, görelim."

"Hayır. Yapma."

"Onu incitmeyeceğim. Başka yollar var."

"Bizi kandırdığını düşünmesine izin vermek daha iyi olabilir. Bu daha sonra faydalı olabilecek bir şey yapması ya da söylemesi için ona cesaret verecektir. Diğer yandan, yapacağın herhangi bir şey incelikli ya da büyülü bir şey bile olsa onu ya da başka bir şeyi peşinde olduğumuz konusunda uyarır. Bırak gitsin, uyarıyı aldığın ve tetikte olacağın için minnet duy."

"Bu konuda haklısın," diye kabullendim. “Tamam."

"Artık geri dönüp öğle yemeği yemek için arabayla kasabaya gidelim. Ofise uğrayıp bazı belgeleri almak ve birkaç telefon görüşmesi yapmak istiyorum. Sonra saat ikide bir müşteriyle görüşeceğim. Sen arabayı alıp ben bunları yaparken dolaşabilirsin."

"Güzel."

Geri yürürken merak ettim. Bill’e söylemediğim bazı şeyler vardı. Örneğin, ona oldukça sıra dışı özellikler taşıyan, sol bileğime sarılı duran bir boğma teli taşıdığımı söylemek için sebebim yoktu. Bu özelliklerden biri bana yönelik kötü niyetler konusunda beni uyarmasıydı. Dost olana kadar iki yıl boyunca Luke’un yanında yapmıştı bunu. George Hansen’ın anormal davranışlarının sebebi ne olursa olsun, Frakir bana zarar vermeyi düşündüğüne ilişkin herhangi bir işaret vermemişti.

Ama tuhaf konuşma tarzında, sözcükleri telaffuz etmesinde bir şey vardı...

Öğle yemeğinden sonra Bill işlerine bakarken ben arabayla gezintiye çıktım. Yıllar önce babamın yaşadığı yere gittim.

Geçmişte birkaç kez orayı görmüş, ama hiç içeriye girmemiştim. Girmek için bir sebep yoktu, sanırım. Bir tepenin üzerinde arabayı park ettim ve eve baktım. Bili artık orada genç bir çiftin yaşadığını söylemişti. Çocukları vardı. Bahçeye yayılmış oyuncaklardan benim de görebildiğim bir şey. Böyle bir yerde büyümenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Sanırım

hoşuma giderdi. Ev bakımlı, hatta canlıydı. O insanların burada mutlu olduklarını düşündüm.

Babamın nerede olduğunu merak ettim. Hatta hâlâ yaşayanların arasında olup olmadığını. Koz Kartından kimse ulaşamıyordu ona, ama bu hiçbir şeyi kanıtlamıyordu. Koz Kartı iletişiminin bloke edilmesi için birkaç yöntem vardır. Aslında babam konusunda bunlardan birinin geçerli olduğu söyleniyordu, ama ben bu fikirden hoşlanmıyordum.

Bir söylentiye göre babam annemin yaptığı bir lanet yüzünden Kaos Sarayları'nda aklını yitirmişti ve şimdi Gölgeler'de amaçsızca dolanıyordu. Annem bu hikaye hakkında yorum yapmayı reddediyordu. Bir başka söylentiye göre kendi yarattığı bir evrene gitmiş ve bir daha asla dönmemişti. Bu onu Koz Kartı ile ulaşılmaktan alıkoyabilirdi. Bir başka söylentiye göre Saraylar'dan ayrıldıktan sonra ölmüştü ve oradaki bazı akrabalarım onu uğurladıkları konusunda beni temin etmişlerdi. Bu yüzden, eğer öldüğü söylentisi doğruysa, bu Kaos Sarayları'nda olmamıştı. Ve daha sonra onu çok uzak yerlerde gördüğünü iddia edenler vardı, babamın tuhaf davrandığının görüldüğü görüşmelerdi bunlar. Birisi bana dilsiz bir dansözle birlikte yolculuk yaptığını söylemişti -işaret dili kullanarak anlaştığı ufak tefek, güzel bir kadın- ve babam da fazla konuşmamıştı. Bir başkası kalabalık bir meyhanede gürültücü bir ayyaş olarak görüldüğünü, daha sonra müzisyenleri dinleyebilmek için müşterilerce dışarı atıldığını bildirmişti. Bu anlatımların hiçbirini güvenilir bulmuyordum. Bu bir avuç söylentiyi dinlemek için bile araştırma yapmam gerekmişti. Defalarca denememe rağmen onu bir Logrus çağırması ile de bulamamıştım. Ama elbette çok uzaktaysa konsantrasyon gücüm yetersiz kalmış olabilirdi.

Başka bir deyişle, babam, Amberli Corwin'in ne cehennemde olduğunu bilmiyordum ve bilen başkası da yoktu. Buna epey üzülüyordum, çünkü onunla uzun uzun görüştüğüm tek sefer Desendüşüşü Savaşı'nın olduğu gün, Kaos Saraylarının dışında hikayesini dinlediğim zamandı. Bu hayatımı değiştirmişti. Saraylar'dan ayrılmaya karar vermemi sağlamıştı.

Babamın uzun zaman yaşadığı bir gölge dünyada deneyim ve eğitim edinmeye karar vermiştim. Onu daha iyi anlayacaksam, o dünyayı anlamam gerektiğini düşünüyordum. Artık bunu, hatta daha fazlasını başardığımı düşünüyordum. Ama sohbetimizi devam ettirmek için babama ulaşamıyordum.

Onu bulmak için yeni bir yöntem denemeye hazır olduğuma inanıyordum -Hayaletçark tamamlanmak üzereydi- ama pervaneler boka düşmüştü. Ülkeyi baştan başa gezdikten, bundan bir ya da iki ay sonra Bill'in yerine uğradıktan sonra özel anomali mekanıma gidecek ve çalışmaya başlayacaktım.

Ama... araya başka şeyler girmişti. Aramaya başlamadan önce eldeki meselelerin halledilmesi gerekecekti.

Arabayı yavaşça evin yanından sürdüm. Açık pencerelerden stereo müzik sesi geliyordu. İçerinin neye benzediğini öğrenmemek daha iyi. Bazen gizem en iyisidir.

O akşam yemekten sonra verandada Bill ile oturdum ve değerlendirmesine sunacak başka şeyler bulmaya çalıştım.

Ben boş kart çekerken, sohbetimizi yenileyen o oldu:

"Bir şey daha," diye başladı.

"Evet?"

"Dan Martinez Luke'un bir tür bilgisayar şirketi için yerel yatırımcı aradığından bahsederek konuşmaya başladı. Daha sonra sen her şeyin, seni gafil avlamak ve Amber ve Kaos hakkındaki soruyla sana saldırmak için bir hile olduğunu düşündün."

"Doğru."

"Luke aslında böyle bir konu açtı. Ama potansiyel yatırımcılarla görüşmediği ve Dan Martinez'in adını hiç duymadığı konusunda ısrar etti. Daha sonra adamı ölü gördüğü zaman onunla hiç karşılaşmadığını tekrarladı."

Başımla evetledim.

"O zaman ya Luke yalan söylüyor ya da Martinez bir şekilde planlarını öğrenmiş."

"Luke'un yalan söylediğini sanmıyorum," dedim. "Aslında, her şeyi bir kez daha düşündüm. Onu çok iyi tanıyorum, Luke'un parayı koyacak bir şey olduğundan emin olmadan yatırımcı arayacağını sanmıyorum. Sanırım bu konuda doğruyu söylüyordu. Şimdiye kadar olan bunca şey içinde gerçekten tesadüf olan tek şeyin bu olması bana daha olası geliyor. Martinez'in Luke hakkında çok şey bildiğini düşünüyorum ve bence yalnızca tek bir şeyi öğrenmek istiyordu. Amber ve Kaos hakkında neler bildiğini. Sanırım çok kurnaz bir adamdı ve bildiği şeylere dayanarak ve

Luke ile aynı firmada çalıştığımı bildiğinden bana inanılır gelen bir hikaye uydurdu."

"Sanırım bu mümkün," dedi. “Ama o zaman Luke aslında..."

"Luke’un hikayesinin de sahte olduğuna inanmaya başlıyorum," diye sözünü kestim.

"Anlamıyorum."

"Sanırım bunu Martinez gibi ve aynı sebeplerden dolayı uydurdu. İstediği bilgiyi almak için bana inanılır gelecek bir şey buldu."

"Kafam tamamen karıştı. Ne bilgisi?"

"Hayaletçarkım. Ne olduğunu bilmek istiyordu."

"Ve bunun bir egzotik tasarım egzersizi olduğunu öğrenince, şirket kurmaktan başka sebeplerden dolayı mı hayal kırıklığına uğradı?"

Bill başımı evet anlamında sallarken gülümsediğimi fark etti.

"Dahası mı var?" dedi. Sonra: “Dur. Söyleme. Sen de yalan söylüyordun. Bu gerçek bir şey."

"Evet."

"Muhtemelen sormamalıyım. Sen büyük bir şey olduğunu düşünerek bana söylemek istemiyorsan. Eğer önemli bir şeyse, benden öğrenilmesi mümkün, biliyorsun. Acı eşiğim düşüktür. Bir düşün."

Düşündüm. Uzun zaman düşünceler içinde oturdum.

"Sanırım," dedim sonunda, “senin bahsetmediğin dolaylı bir açıdan olabilir. Ama nasıl -senin deyişinle- büyük olabileceğini düşünemiyorum. Luke ya da başka biri için önemli olamaz çünkü benden başka kimsenin ondan haberi yok. Hayır. Luke’un merakı dışında denkleme nasıl giriyor, göremiyorum. Bu yüzden sanırım tavsiyene uyacağım ve kayıt dışı bırakacağım."

"Bana uyar," dedi. “O zaman Luke’un yok olması meselesi var..."

Evin içinde bir telefon çaldı.

"Af edersin," dedi Bili.

Ayağa kalktı ve mutfağa gitti.

Biraz sonra seslendiğini duydum, “Merle, sana!"

Kalktım ve içeri geçtim. Girer girmez ona soran gözlerle baktım, ama omuzlarını silkti ve başını iki yana salladı. Hızlı düşündüm ve evin içindeki diğer iki telefonun yerini hatırladım. Çalışma odasına işaret ettim ve ahizeyi kaldırıp kulağıma tutarmış gibi yaptım. Hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

Ahizeyi aldım ve klik sesini duyana kadar bekledim. Ancak ondan sonra konuştum ve arayanın yanıt vermek için paralel hattı aldığımı düşündüğünü umdum.

"Alo?" dedim.

"Merle Corey?"

"Benim."

"Sahip olabileceğinizi düşündüğüm bir bilgiye ihtiyacım var."

Erkek sesiydi, tanıdık gibi, ama değil.

"Kiminle görüşüyorum?" diye sordum.

"Özür dilerim. Size bunu söyleyemem."

"O zaman muhtemelen sorunuza yanıtım da bu olacak."

"En azından sormama izin verir misiniz?"

"Sorun," dedim.

"Tamam. Siz ve Luke Raynard dostsunuz."

Durdu.

"Öyle denebilir," dedim, boşluğu doldurmak için.

"Onun Amber ve Kaos Sarayları’ndan bahsettiğini duydunuz."

Yine soru olmayan bir ifade.

"Belki," dedim.

"Bu yerleri siz de biliyor musunuz?"

Sonunda bir soru.

"Belki," dedim yine.

"Lütfen. Konu ciddi. 'Belki’den fazla bir şeye ihtiyacım var."

"Kusura bakmayın. Bana kim olduğunuzu ve neden bunları öğrenmek istediğinizi söyleyene kadar benden alacağınız tek yanıt 'Belki' olacak."

"Bana karşı dürüst olursanız size büyük hizmetim dokunabilir."

Kendimi yanıt vermekten tam zamanında alıkoydum ve nabzımın hızlandığını hissettim. Son cümle Thari dilinde söylenmişti. Sessizliğimi korudum.

Sonra: “Eh, bu işe yaramadı ve hâlâ bilmiyorum."

"Neyi? Neyi bilmiyorsunuz?" dedim.

"Onun mu, yoksa sizin mi oralı olduğunuzu."

"Açıksözlü olmak gerekirse, size ne?" diye sordum ona.

"Çünkü ikinizden biri büyük tehlikede olabilir."

"Oralı olan mı, olmayan mı?" diye sordum.

"Size bunu söyleyemem. Bir hata daha yapmayı göze alamam."

"Ne demek istiyorsunuz? Son hatanız neydi?"

"Bana söylemiyorsunuz belki kendinizi korumak için, belki dostunuza yardım etmek için."

"Söyleyebilirdim," dedim, “konunun ne olduğunu bilseydim. Ama tek bildiğim, tehlikenin sizden kaynaklanıyor olabileceği."

"Sizi temin ederim yalnızca doğru kişiye yardım etmeye çalışıyorum."

"Laf, laf, laf," dedim. “Ya ikimiz de o yerlerden değilsek?"

"Ah, Tanrım," dedi. “Hayır. Bu olamaz."

"Neden olmasın?"

"Boş verin. Sizi ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?"

"Mm. Bir dakika. Düşüneyim," diye yanıt verdim. “Tamam. Şuna ne dersiniz? Bir yerde buluşalım. Siz söyleyin. Size iyice bakarım, bilgi değiştokuşu yaparız ve tüm kartları masaya sereriz."

Bir duraklama oldu.

Sonra: “Bunu yapmanızın tek yolu bu mu?"

"Evet."

"Bir düşüneyim. Kısa bir süre sonra iletişime geçerim."

"Bir şey daha..."

"Ne?"

"Eğer bensem, şu anda tehlikede miyim?"

"Sanırım öyle. Evet, muhtemelen öyle. Hoşça kalın."

Kapattı.

Telefonu yerine koyarken aynı anda içimi çekmeyi ve küfretmeyi başardım. Her yerden beni tanıyan insanlar fışkırıyor gibiydi.

Bill, yüzünde şaşkın bir ifade ile mutfağa girdi.

"Burada olduğunu ne cehennemden öğrendi?" oldu ilk sözleri.

"O benim sorumdu," dedim. “Başka soru bul."

"Bulacağım. Belki bir tuzak kuruyordur, gerçekten gidecek misin?"

"Kesinlikle. Bu adamla tanışmak istediğim için önerdim."

"Belirtmiş olduğun gibi, tehlikenin kaynağı o olabilir."

"Bu bana uyar. O da büyük tehlikede olacak."

"Bundan hoşlanmıyorum."

"Ben de çok mutlu değilim. Ama şimdiye dek aldığım en iyi teklif."

"Eh, senin kararın. Kim olduğunu önceden saptamanın mümkün olmaması çok kötü."

"Bu benim de aklıma geldi."

"Dinle, neden onu biraz zorlamıyorsun?"

"Nasıl?"

"Sesi endişeli geliyordu ve önerinden hoşlandığını sanmıyorum. Aradığı zaman burada olmayalım. Oturup telefonun çalmasını beklediğimizi düşünmesine izin vermeyelim. Git yeni giysiler yarat ve birkaç saatliğine kulübe gidelim. Buzluğa saldırmaktan iyidir."

"İyi fikir," dedim. “Zaten bunun tatil olması gerekiyordu. Muhtemelen bundan daha iyi tatil bulamayacağım. Kulağa güzel geliyor."

Gölge’den gardırobumu yeniledim, sakalımı düzelttim, duş aldım ve giyindim. Sonra arabaya binip kulübe gittik ve terasta yemek yedik. Güzel bir geceydi, yumuşak ve yıldız doluydu, ay ışığı süt gibi yayılıyordu. İkimizin de rızasıyla sorunlardan daha fazla bahsetmekten kaçındık. Bill orada neredeyse herkesi tanıyor gibiydi, bu yüzden bana dost canlısı bir yer gibi göründü. Uzun zamandır yaşadığım ilk huzurlu geceydi.

Daha sonra kulübün barında içki içmeye gittik. Burasının babamın en sevdiği yerlerden biri olduğunu öğrendim. Yakındaki odadan dans müziği duyuluyordu.

"Evet, güzel bir fikirdi," dedim. “Teşekkürler."

"*De nada*,*" dedi. “Burada babanla güzel zamanlar yaşadım. Tesadüf eseri ondan...?"

"Hayır, ondan haber almadım."

"Üzüldüm."

"Ortaya çıkarsa sana bildiririm."

"Tabii. Üzgünüm."

Geri dönüş yolculuğu olaysızdı ve bizi kimse takip etmedi.

Gece yarısından biraz sonra eve girdik, birbirimize iyi geceler diledik ve doğrudan odama gittim. Yeni ceketimi çıkarıp dolaba astım, yeni ayakkabılarımı tekmeleyip çıkardım ve düştükleri yerde bıraktım. Odama dönerken yastığımın üzerindeki beyaz dikdörtgeni fark ettim.

İki büyük adımda odayı aştım ve kağıdı kaptım.

ARADIĞIMDA EVDE OLMAMANIZA ÜZÜLDÜM, diyordu büyük harflerle. AMA SİZİ KULÜPTE GÖRDÜM VE DIŞARIDA BİR GECE GEÇİRMEK İSTEMENİZİ KESİNLİKLE ÇOK İYİ ANLIYORUM. BU BANA BİR FİKİR VERDİ. YARIN GECE ONDA O BARDA BULUŞALIM. ÇEVREDE KULAK MİSAFİRİ OLMAYAN BİR SÜRÜ İNSAN OLMASI KENDİMİ DAHA İYİ HİSSETMEMİ SAĞLAYACAK.

Lanet olsun. İlk aklıma gelen gidip Bill’e söylemek oldu.

Ama sonra uykusuz kalmaktan başka bir şey yapamayacağını düşündüm ve muhtemelen uykuya benden daha çok ihtiyacı vardı. Bu yüzden notu katladım, gömlek cebime tıkıştırdım, sonra gömleğimi astım.

Uykumu neşelendirecek bir kabus bile görmedim. Tehlikeye karşı Frakir’in beni uyaracağını bilerek derin ve iyi uyudum. Aslında fazla uyudum ve iyi geldi. Sabah güneşliydi ve kuşlar ötüyordu.

Yüzümü yıkadıktan, saçlarımı taradıktan ve yeni pantolon ve gömlek bulmak için Gölge’yi talan ettikten sonra mutfağa indim. Mutfak masasının üzerinde bir not vardı. Not bulmaktan bıkmıştım, ama bu Bill’dendi ve bir süreliğine ofise gitmesi gerektiğini, benim kahvaltı sayabileceğim, dilediğim her şeyi almakta özgür olduğumu söylüyordu. Bir süre sonra dönecekti.

Buzdolabını kontrol ettim ve İngiliz kekleri, bir parça kavun ve bir bardak portakal suyu buldum. Yemeye başlamadan önce çalıştırdığım kahve makinesi ben kahvaltımı bitirdikten sonra işini tamamladı ve verandaya bir fincan kahve götürdüm.

Oturup, bir not bırakarak yola çıkıp çıkmamayı düşündüm.

Gizemli mektup arkadaşım -bir ihtimal S- bir kez buraya telefon etmiş, bir kez de gizlice içeri girmişti. S’nin burada olduğumu nasıl öğrendiği önemsizdi. Burası bir dostun eviydi ve bazı sorunlarımı onlarla paylaşmaktan hoşlansam da, onları tehlikeye alma fikrinden hoşlanmıyordum. Ama artık güneş doğmuştu ve bu gece buluşacaktık. Bir tür sonuca ulaşmama o kadar çok zaman kalmamıştı. Bu noktada gitmek aptalca olacaktı. Aslında, o zamana kadar oyalanmak muhtemelen daha iyi olacaktı. Çevreye göz kulak olabilir, bir şey olursa Bill'i koruyabilirdim...

Aniden birinin o notu Bill’e silah zoruyla yazdırdığını, sonra beni sorularını yanıtlamaya zorlamak için rehin aldığını hayal ettim.

Mutfağa seğirttim ve ofisini aradım. Sekreteri Horace Grayper ikinci çalışta yanıt verdi.

"Merhaba, ben Merle Corey," dedim. “Bay Roth orada mı?"

"Evet," diye yanıt verdi, “ama şu anda yanında bir müşteri var. Sizi aratayım mı?"

"Hayır, o kadar önemli değil," dedim. “Onu daha sonra göreceğim. Rahatsız etmeyin. Teşekkürler."

Kendime bir fincan kahve daha doldurdum ve verandaya döndüm. Bu tür şeyler sinirler için iyi değildi. Bu gece her şey hallolursa gitmeye karar verdim.

Biri evin köşesini döndü.

"Selam, Merle."

George Hansen'dı. Frakir uyarı başlangıcı gibi hafifçe bileğimi sıktı, sonra tekrar düşündü. Belirsiz. Sıradışı.

"Selam, George. Nasıl gidiyor?"

"Çok iyi. Bay Roth evde mi?"

"Korkarım, hayır. Bir süreliğine kasabaya gitmesi gerekti. Sanırım öğlen ya da öğleden sonra dönecek."

"Ah. Birkaç gün önce işim yokken uğramamı söyledi. Yapmamı istediği bir iş varmış."

Yaklaştı, ayağını basamağa koydu.

Başımı iki yana salladım.

"Yardımcı olamayacağım. Bana bahsetmedi. Daha sonra onu yakalaman gerekecek."

Başını salladı, sigara paketini kol yeninden çıkardı, bir tane yaktı, sonra paketi eski yerine yerleştirdi. Bu sefer Pink Floyd tişörtü giymişti.

"Ziyaretinden memnun musun?" diye sordu.

"Hem de çok. Bir fincan kahve alır mısın?"

"İyi olur."

Kalktım ve içeri girdim.

"Biraz krema ve şeker," diye seslendi arkamdan.

Ona bir fincan kahve hazırladım. Döndüğümde verandadaki diğer sandalyeye oturmuştu.

"Teşekkürler."

Kahvenin tadına baktıktan sonra, "Babanın adının Cari olduğunu biliyorum," dedi. "Bay Roth Sam, dedi. Sanırım aklından çıkmış."

"Ya da dili sürçtü," dedim.

Gülümsedi.

Konuşma tarzında yanlış olan neydi? Sesi dün gece telefonda duyduğum ses bile olabilirdi, ama telefondaki herhangi bir ipucu vermemek için çok kontrollü ve yavaş konuşmuştu. Beni rahatsız eden bu benzerlik değildi.

"Emekli askerdi, değil mi? Ve bir tür hükümet danışmanı."

"Evet."

"Şimdi nerede?"

"Devamlı yolculuk yapıyor. Denizaşırı ülkelere."

"Yolculuğunda onu da görecek misin?"

"Umarım."

"Bu iyi olur," dedi, sigarasından bir nefes, kahvesinden bir yudum alarak. “Ah! Bu güzelmiş."

"Seni çevrede gördüğümü hatırlamıyorum," dedi sonra aniden. “Hiç babanla oturmadın, değil mi?"

"Hayır, annem ve başka akrabalarla büyüdüm."

"Buradan uzakta mı?"

Başımı salladım. “Denizaşırı bir yerde."

"Adı neydi?"

Neredeyse söyleyecektim. Neden, emin değilim. Ama ağzımdan çıkmadan önce “Dorothy" yaptım.

Ona baktığımda dudaklarını büzdüğünü gördüm. Ben konuşurken yüzümü inceliyordu.

"Neden sordun?" dedim.

"Özel bir sebebi yok. Ya da genetik meraklılık denebilir. Annem kasaba dedikoducusuydu."

Bir kahkaha attı ve kahve yudumladı.

"Çok kalacak mısın?" diye sordu sonra.

"Bilmek güç. Ama muhtemelen çok değil."

"Eh, umarım iyi zaman geçirirsin." Kahvesini bitirdi, fincanı korkuluğun üzerine bıraktı. Sonra ayağa kalktı ve ekledi,

"Seninle konuşmak güzeldi."

Merdivenin yarısında durdu ve döndü.

"Çok uzaklara gittiğini hissediyorum," dedi. “İyi şanslar."

"Sen de çok yükseleceksin gibi görünüyor," dedim. “Sözcükler konusunda yeteneklisin."

"Kahve için teşekkürler. Görüşürüz."

"Evet."

Köşeyi döndü ve gitti. Onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum ve bir süre sonra pes ettim. İlham sessizken mantık kolay tükenir.

Kendime bir sandviç hazırlarken Bill döndü, bu yüzden iki sandviç yaptım. Bu sırada o gidip giysilerini değiştirdi.

"Güya bu ay işi hafiften alıyordum," dedi sandviçlerimizi yerken, “ama acil işi olan eski bir müşteriydi, bu yüzden gitmek zorunda kaldım. Bu akşam çayı diğer yöne doğru takip etmeye ne dersin?"

"Tabii."

Tarlada yürürken ona George’un ziyaretinden bahsettim.

"Hayır," dedi, “ona göre iş olduğunu söylemedim."

"Başka bir deyişle..."

"Sanırım gelip seni görmek istedi. Evlerinden benim ayrıldığımı kolayca görebilir."

"Keşke ne istediğini bilsem."

"Önemli bir şeyse, zamanı gelince sana soracaktır."

"Ama zaman daralıyor," dedim. “Yarın sabah, hatta bu gece ayrılmaya karar verdim."

"Neden?"

Çay boyunca yürürken ona dün geceki nottan ve bu geceki randevudan bahsettim. Onu serseri ve bilinçli kurşunlara maruz bırakmak konusundaki duygularımdan bahsettim.

"O kadar ciddi olmayabilir," diye başladı.

"Kararımı verdim, Bill. Seni bu kadar uzun zamandır görmemişken ziyaretimi kısa kesmekten nefret ediyorum, ama bu kadar çok sorun çıkacağını düşünmemiştim. Ve ben gidersem sorunların da yok olacağını biliyorsun."

"Muhtemelen öyle, ama..."

Suyu takip ederken bir süre bu şekilde devam ettik. Sonunda konuyu kapattık ve tekrar sorunlarımı altüst etmeye başladık. Yürürken zaman zaman arkaya bakıyordum, ama arkamızdan gelen kimseyi görmedim. Karşı kıyıdaki çalıların arasında ses duyduğum oluyordu, ama seslerimizden rahatsız olan bir hayvan olabilirdi.

Yaklaşık bir saat yürümüştük ki, birinin Koz Kartıma yoğunlaştığını hissettim. Yerimde dondum.

Bill durdu ve bana döndü.

"Ne..."

Elimi kaldırdım.

"Uzun mesafeli arama," dedim.

Bir an sonra iletişimi hissettim. Aynı zamanda suyun karşısındaki çalılardan gelen sesi yine duydum.

"Merlin."

Random’ın sesiydi. Birkaç saniye sonra onu gördüm, Amber kütüphanesinde bir masaya oturmuştu.

"Evet?" diye yanıt verdim.

İmge katılaştı, yan odaya kemerli bir kapıdan bakarmışım gibi gerçeklik kazandı. Aynı anda, çevremi hâlâ görebiliyordum, ama zaman geçtikçe daha uzak geliyordu. Örneğin, çayın karşısındaki çalıların arasından George Hansen’ın bana bakarak ayağa kalktığını gördüm.

"Hemen Amber’e dönmeni istiyorum," diye bildirdi Random.

George suya dalıp yaklaşmaya başladı.

Random elini kaldırdı, uzattı.

"Gel," dedi.

Dış hatlarım pırıldamaya başlamıştı ve George’un haykırdığını duydum: “Dur! Bekle! Benim de gelmem...!"

Uzandım, Bill’in omzunu yakaladım.

"Seni bu kaçıkla yalnız bırakamam," dedim. “Gel!"

Diğer elimle Random’ın elini yakaladım.

"Tamam," dedim, öne adım atarak.

"Dur!" diye haykırdı George.

"Cehenneme kadar yolun var," diye yanıt verdim ve onu gökkuşağını yakalamaya çalışmaya bıraktım.

Bölüm 7

Kütüphaneye iki kişi girince Random şaşırmış göründü. Ayağa kalktı, buna rağmen ikimizden kısa görünüyordu ve dikkatini Bill’e çevirdi.

"Merlin, bu kim?" diye sordu.

"Avukatın Bill Roth," dedim. “Geçmişte aracı kullanarak onunla iş yaptın. Tanışmak isteyebileceğini..."

Bill, dudaklarında “Majesteleri" sözcüğü, bir dizinin üzerine çökecek oldu, ama Random omuzlarını yakaladı.

"Saçmalığı kes," dedi. “Törende değiliz." Bill’in elini sıktı, sonra, “Bana Random de. O anlaşma konusunda çıkardığın iş için sana hep teşekkür etmek istedim. Ama hiç fırsatım olmadı. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Daha önce Bill’in söyleyecek söz bulamadığını hiç görmemiştim, Random’a, odaya, pencereden dışarıya, uzaktaki kuleye bakakaldı.

Birkaç dakika sonra, “Gerçekmiş..." diye fısıldadığını duydum.

"Size doğru atılan birini mi gördüm?" dedi Random bana, elini ele avuca sığmaz kahverengi saçlarının içinden geçirerek.

"Ve kuşkusuz oradaki son sözlerin bana yönelik değildi, değil mi?"

"Küçük bir sorunumuz vardı," diye yanıt verdim. “Bill’i yanımda getirmemin gerçek sebebi bu. Birisi beni öldürmeye çalışıyordu ve..."

Random elini kaldırdı. “Şimdilik detayları boş ver. Onlara daha sonra ihtiyacım olacak, ama bırak daha sonra olsun. Şu anda elimizde normalden daha fazla sorun var ve seninki de bunun parçası olabilir. Ama biraz nefes almalıyım."

Ancak o zaman genç yüzündeki çizgilerin derinleştiğini gördüm ve gergin olduğunu fark ettim.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Caine öldü. Öldürüldü," diye yanıt verdi. “Bu sabah."

"Nasıl oldu?"

"Deiga isimli Gölge’deydi. Ticaret yaptığımız uzak bir liman. Eski bir ticaret anlaşması üzerinde tekrar pazarlık yapmak için Gerard ile birlikte oraya gitmişti. Kalbinden vuruldu. Hemen öldü."

"Okçuyu yakaladılar mı?"

"Okçu mu, lanet olsun! Bir çatıdan ateş eden, tüfekli bir adamdı. Ve kaçtı."

"Barutun buralarda işe yaramadığım sanıyordum."

Avuçlarını kaldırdı.

"Deiga buradan, barut kullanılmasına olanak verecek kadar uzak olabilir. Kimse bunun denendiğini hatırlamıyor. Ama baban burada patlayan bir bileşik bulmuştu."

"Doğru. Neredeyse unutmuşum."

"Her neyse, cenaze yarın..."

"Bill! Merlin!"

Flora Halam -Rosetti'nin tekliflerini geri çevirmişti ve bunlardan biri onun için modellik yapmasıydı- odaya girmişti.

Uzun boylu, ince, parlak, Bill'e doğru seğirtti ve yanağından öptü. Daha önce Bill'in kızardığını hiç görmemiştim. Aynısını bana da yaptı, ama onun bir zamanlar babamın gardiyanı olduğunu hatırladığımdan, Bill'den daha az etkilendim.

"Ne zaman geldiniz?" Sesi de çok güzeldi.

"Biraz önce," dedim.

Bili ile benim kollarımıza girdi ve bizi çekip götürecek oldu.

"Konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki!" diye başladı.

"Flora!" Bu Random'dı.

"Evet, kardeşim?"

"Bay Roth'a kapsamlı bir tur yaptırabilirsin, ama şimdilik Merlin'in kalmasını istiyorum."

Flora hafifçe surat astı, sonra kolumu bıraktı.

"Mutlak monarşinin ne olduğunu şimdi anladın," diye Bill'e açıkladı. "Gücün insanı nasıl da yozlaştırdığını görüyorsun."

"Gücüm olmadan önce de yozdum ben," dedi Random, "ve zenginlik bu konuda daha iyidir. Çekilebilirsin, kardeşim."

Flora burnunu çekti ve Bill'i uzaklaştırdı.

"Gölge'de bir yerde bir erkek arkadaş bulduğu zaman buralar daha sessiz oluyor," diye yorum yaptı Random. "Ne yazık ki, bu sefer neredeyse bir yıldır burada."

Cık cık yaptım.

Bir sandalyeye işaret etti, oturdum. Sonra bir dolaba yöneldi.

"Şarap alır mısın?" diye sordu.

"Fena olmaz."

İki kadeh doldurdu, birini bana getirdi, soluma oturdu.

Aramızda bir sehpa vardı.

"Birisi Bleys'e de ateş etti," dedi, "bu akşam, bir başka gölgede. O da vuruldu, ama durumu kötü değil. Silahlı adam kaçtı. Bleys dost bir krallığa diplomatik bir gezi yapıyordu."

"Aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Daha önce bu çevrede tüfekli keskin nişancı görülmemişti. Hem de aynı anda iki kişi? Aynı kişi olmalı. Ya da aynı komplo."

"İpucu var mı?"

Başını iki yana salladı ve şarabın tadına baktı.

"Seninle yalnız konuşmak istedim," dedi sonra, "diğerlerinden biri sana ulaşmadan önce. Bilmeni istediğim iki şey var."

Şarabımı yudumladım ve bekledim.

"İlki, bunun beni gerçekten korkuttuğu. Bleys'e de suikast teşebbüsünde bulunulduktan sonra, artık bu Caine'e yöneltilmiş kişisel bir saldırı gibi görünmüyor. Birisi bize kin besliyor gibi ya da en azından aramızdan bazılarına. Şimdi sen, senin de peşinde olan biri olduğunu söylüyorsun."

"Herhangi bir bağlantı var mı, bilmiyorum..."

"Eh, ben de bilmiyorum. Ama gelişmekte olan, olası kalıptan hoşlanmadım. En kötü korkum, bunun arkasında içimizden bir ya da daha fazla kişinin olması."

"Neden?"

Kadehine dik dik baktı.

"Yüzyıllar boyunca kişisel kan davaları anlaşmazlıkları çözmek için kullandığımız yöntem oldu. Mutlaka ölümle sonuçlanması gerekmiyordu ama bu her zaman bir olasılıktı. Ama karşındakini utandırmak, sakatlamak, sürgüne göndermek ya da dezavantajlı durumda bırakmak ve kendi konumunu güçlendirmek amacıyla entrikalar yapıldığı kesin. Bu taht kavgası sırasında zirveye ulaştı. Ama taht bana düşünce ki istediğim bir şey değildi, her şeyin yoluna girdiğini sanıyordum. Bileyleyecek baltalarım yoktu ve adil olmaya çalıştım. Herkesin ne kadar alıngan olduğunu biliyorum. Ama sebebin ben ya da tahta çıkışım olduğunu sanmıyorum. Diğerlerinde kötü niye hissetmedim. Benim ehveni şer olduğuma karar verdiklerin ve aslında işbirliği yaptıklarını hissettim. Hayır, diğerlerini tahtımı isteyecek kadar düşüncesiz olduklarını sanmıyorum. Aslında tahta

kimin çıkacağı konusu halledildikten sonra aramızda dostluk ve iyi niyet vardı. Ama şimdi eski alışkanlıkların tekrar canlanıp canlanmadığını merak ediyorum. Belki bazıları kişisel şikayetlerini halletmek için eski oyunları oynuyorlardır. Gerçekten de bunların canlandığını görmek istemiyorum. Onca kuşku, önlem, kinaye, güvensizlik ve ikili oyunlar. Bu bizi zayıflatır ve karşısında güçlü olmamız gereken bir tehdit her zaman vardır. Herkesle ayrı ayrı konuştum ve elbette hepsi mevcut birlikler, entrikalar ve kan davalarından habersiz olduklarını iddia ediyorlar, ama birbirlerinden kuşkulanmaya başladıklarını görebiliyorum. Bu alışkanlık halini aldı. Ve Caine'in Brand'i öldürerek hepimizin kıçını kurtarmış olduğu gerçeğine rağmen her biri bir diğerinin ona karşı besliyor olabileceği hıncı hatırlaması hiç de zor olmadı. Aynısı Bleys için de geçerli. Herkes başka herkes için olası cinayet sebepleri bulabiliyordu."

"Demek katili çabuk bulmak istemenin sebebi ortamı bozması."

"Kesinlikle. Bütün bu arkadan konuşmalara ve hınç arayışlarına ihtiyacım yok. Hâlâ hepsi yüzeye o kadar yakın ki, fazla zaman geçmeden kendimizi gerçek hizipler, entrikalar ve kan davaları içinde bulabiliriz. Henüz yoksa elbette. Ve bazı küçük yanlış anlaşmalar yine şiddete yok açabilir."

"Diğerlerinden biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Lanet olsun! Ben de onlardan farklı değilim. Şüphelenme refleks halini almış. Olabilir, ama aslında hiçbir kanıt görmedim."

"Başka kim olabilir?"

Bacaklarını çözdü, sonra yeniden ayak ayak üstüne attı. Şarabından bir yudum daha aldı.

"Lanet olsun! Düşmanımız çok. Ama çoğu o cesareti bulamaz. Hepsi kim olduklarını anlarsak nasıl bir misilleme ile karşı karşıya kalacaklarını biliyorlar."

Ellerini başının arkasında kenetledi ve kitap sıralarına baktı.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diye başladı bir süre sonra, "ama buna mecburum."

Yine bekledim. Sonra çabuk çabuk konuştu, "Corwin olduğundan bahsediliyor, ama ben inanmıyorum."

"Hayır," dedim usulca.

"İnanmadığımı söyledim sana. Baban benim için çok şey ifade ediyor."

"Neden herhangi biri buna inansın ki?"

"Delirdiği söylentisi var. Sen de duydun. Ya eski düşünüş tarzına döndüyse? Caine ve Bleys ile ilişkileri pek de sevgi dolu değildi ya da bizlerden biriyle. Söyledikleri bu."

"İnanmıyorum."

"Yalnızca söylentilerden haberin olsun istedim."

"Kimse bana söylemese iyi olur."

İçini çekti. “Sen başlama hiç olmazsa. Lütfen. Sinirlisin. Bela arama."

Şaraptan bir yudum aldım.

"Evet, haklısın," dedim.

"Şimdi senin hikayeni dinlemeliyim. Hadi, hayatımı biraz daha güçleştir."

"Tamam. En azından benimki yeni," dedim ona.

Böylece her şeyi yeniden anlattım. Uzun zaman aldı ve bitirdiğim zaman hava kararmaya başlamıştı. Sözümü yalnızca bazı açıklamalar istemek için kesmişti ve Bill dinlerken yaptığı gibi olasılıkları değerlendirmeye zaman harcamamıştı.

Bitirdiğim zaman ayağa kalktı ve birkaç gaz lambası yaktı.

Düşüncelerinin akışını neredeyse duyabiliyordum.

Sonunda konuştu. “Hayır, Luke aklıma takıldı. Aklımda hiçbir şey canlandırmıyor. Isıran kadın beni biraz rahatsız etti ama. Ona benzer halklardan bahsedildiğini duydum gibi, ama hangi koşullarda duyduğumu hatırlamıyorum. Aklıma gelecektir. Ama bu senin Hayaletçark projen hakkında daha fazlasını dinlemek isterim. O konuda bir şeyler beni rahatsız ediyor."

"Elbette," dedim. “Ama önce, sana anlatmak istediğim başka bir şey aklıma geldi."

"Nedir o?"

"Bill ile konuşurken her şeyi üç aşağı beş yukarı aynı şekilde anlatmıştım. Aslında, daha önce bir kez anlatmak prova gibi oldu. Ama o zaman önemli görünmediği için Bill’e anlatmadığım bir şey var. Başka şeylerden bahsederken tamamen unutmuştum -ta ki bu keskin nişancı meselesi ortaya çıkana kadar- sonra bana Corwin’in bir zamanlar burada patlayacak, barut benzeri bir bileşik geliştirdiğini hatırlattın."

"Herkes hatırladı, inan bana."

"Cebimde Melman’ın stüdyosunun bulunduğu binanı yıkıntılarından çıkan iki mermi var."

"Ee?"
"İçlerinde barut yok. Pembe bir şey var ve yanmıyor bile. En azından gölge Yeryüzü'nde..."
Bir tanesini çıkardım.
"30-30'a benziyor," dedi.
"Sanırım öyle."
Random ayağa kalktı ve kitap raflarının yanından sarkan bir kordonu çekti.
Oturduğu yere döndüğü anda kapı çalındı.
"Gel," diye seslendi.
Üniformalı bir hizmetkar belirdi, sarışın, genç bir adamdı.
"Oldukça hızlısın," dedi Random.
Adam şaşırmış göründü.
"Majesteleri, anlamıyorum..."
"Anlayacak ne var? Ben zili çaldım, sen geldin."
"Efendim, ben hizmetkar odasında görevli değilim. Size akşam yemeğinin hazır olduğunu ve emrinizi beklediğini bildirmek için gönderildim."
"Ah. Onlara kısa süre sonra geleceğimi söyle. Çağırdığım kişi ile konuşur konuşmaz."
"Emredersiniz, efendim."
Adam hızlı bir selamdan sonra geri geri çıktı.
"Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandı Random.
Biraz sonra bir başka adam belirdi, daha yaşlı ve daha az zarif giyimli.
"Rolf, silahhaneye gidip kim görevliyse konuşur musun?" dedi Random. "Ondan Corwin'in Kolvir'e geldiği, Eric'in öldüğü günden kalma tüfek koleksiyonunu taramasını söyle. Bak bakalım benim için iyi durumda bir 30-30 bulabiliyor mu? Temizlesin ve yukarı yollasın. Şimdi yemeğe iniyoruz. Silahı şuraya, köşeye bırakabilirsin."
"30-30 mu efendim?"
"Evet."
Rolf ayrıldı. Random ayağa kalktı ve gerindi. Ona verdiğim mermiyi cebine attı ve kapıya işaret etti.
"Hadi gidip yemek yiyelim."
"Güzel fikir."

Yemekte sekiz kişiydik: Random, Gerard, Flora, Bill, Martin -gündüz çağrılmıştı, Julian -Arden’den yeni gelmişti, Fiona -uzak bir yerden yeni gelmişti ve ben. Benedict sabah gelecekti ve Llewella bu gece bekleniyordu.

Random’ın soluna, Martin'in sağına oturdum. Martin’i uzun zamandır görmemiştim ve neler yaptığını merak ediyordum.

Ama ortam sohbete uygun değildi. Herhangi biri konuştuğu anda herkes aşırı ilgi gösteriyordu. Basit nezaketin gereğinden çok daha keskin bir ilgi. Bunu oldukça sinir bozucu buldum ve sanırım Random da aynı fikirdeydi, zira ağır sessizliği doldurmak için saray soytarısı Droppa MaPantz’i çağırttı.

Droppa başta epey güçlük yaşadı. Bir miktar yiyecekle hokkabazlık yaparak başladı, önünden geçerken hepsini yiyip bitirdi, ağzını ödünç aldığı bir peçeteye sildi, sonra sırayla hepimize hakaret etti. Bundan sonra oldukça komik bulduğum bir stand-up gösterisine başladı.

Solumdaki Bill yumuşak sesle yorum yaptı, “Çoğunu anlayacak kadar Thari dili biliyorum ve bu George Carlin’in esprisi! Nasıl..."

"Ah, ne zaman Droppa’nın malzemesi bayatlasa, yeni malzeme bulması için Random onu Gölge’de muhtelif kulüplere gönderir," diye açıkladım. “Vegas’a düzenli olarak gittiğini biliyorum. Hatta kumar oynamak için Random da bazen ona eşlik eder."

Bir süre sonra kahkahalarla ödüllendirilmeye başladı ve bu ortamı biraz yumuşattı. Droppa bir içki için ara verdiği zaman dikkat merkezi olmadan konuşmak mümkün oldu. O zamana kadar değişik sohbetler başlamıştı. Bu olur olmaz dev bir kolun Bill’in arkasından uzandığını ve omzuma indiğini gördüm.

Gerard sandalyesinden bana doğru uzanmıştı.

"Merlin," dedi, “seni yeniden görmek çok güzel. Dinle, zamanın olduğunda seninle yalnız görüşmek isterim."

"Elbette," dedim, “ama yemekten sonra Random’la birlikte ilgilenmem gereken konular var."

"Zamanın olduğunda," diye tekrarladı.

Başımı salladım.

Birkaç dakika sonra birisinin bana Koz Kartımla ulaşmaya çalıştığını hissettim.

"Merlin."

Fiona’ydı. Masanın karşı ucunda oturuyordu...

Ama imgesi berraklaştı ve yanıt verdim, “Evet?" Sonra masanın karşı yanına baktım ve Fiona’nın mendilinin içine baktığını gördüm. O zaman bana baktı, gülümsedi ve başını salladı.

Aynı anda zihinsel imgesi de duruyordu ve onun konuştuğunu duydum, “Bazı sebeplerden dolayı sesimi yükseltmek istemiyorum. Yemekten sonra alıkonacağından eminim. Yalnızca yakında birlikte bir yürüyüşe çıkmamız, göllerden birinde kayıkla gezmemiz, Cabra'ya Koz Kartı yolculuğu yapmamız ya da birlikte Desen’e bir göz atmamız gerektiğini düşündüğümü bilmeni istedim. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedim. “Seni ararım."

"Mükemmel."

Sonra iletişim kesildi ve ona baktığımda mendilini katladığını, tabağını süzmekte olduğunu gördüm.

Random tatlısını bitirdikten sonra oyalanmadı, hemen kalktı, diğerlerine iyi geceler diledi ve giderken Martin ile bana ona eşlik etmemizi işaret etti.

Ben çıkarken Julian, daha az kötücül görünmeye çalışarak ve neredeyse başararak yanaştı.

"Birlikte Arden’de at binmeliyiz," dedi, “yakında."

"Güzel fikir," dedim. “Ararım."

Yemek odasını terk ettik. Flora koridorda beni yakaladı.

Bill hâlâ yedeğindeydi.

"Yatmadan önce bir içki içmek için odama uğrasana," dedi. “Ya da yarın çaya gel."

"Teşekkür ederim," dedim. “Görüşeceğiz. Ne zaman olacağına gelince, her şey olayların nasıl gelişeceğine bağlı."

Başını salladı ve bana geçmişte pek çok düelloya ve Balkan krizine sebep olan bir gülümseme fırlattı. Sonra yoluna devam etti. Biz de öyle.

Kütüphane yolunda merdivenleri çıkarken Random sordu,

"Herkes tamamlandı mı?"

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Hepsi seninle randevulaştı mı?"

"Eh, hepsi belirsiz şeyler, ama evet."

Bir kahkaha attı. “Zaman harcayacaklarını düşünmemiştim zaten. O şekilde herkesin en sevdiği şüpheleri öğreneceksin. Koleksiyonlarını yapsan iyi olur. Daha sonra bazıları işine yarayabilir. Muhtemelen hepsi müttefik

arayışlarına da başlamıştır ve sen oldukça güvenli bir seçenek gibi görünüyorsundur."

"Hepsini görmek istiyorum gerçekten. Ama bu şekilde olması utanç verici."

Merdivenin tepesine gelince işaret etti. Koridora döndük ve kütüphaneye yöneldik.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Martin.

Random'a benzese de Martin daha az sinsi görünüyordu ve daha uzun boyluydu. Yine de iri yarı bir adam sayılmazdı.

"Bir tüfek almaya," dedi Random.

"Ah. Neden?"

"Merlin'in getirdiği bazı mermileri denemek istiyorum. Eğer ateş alırsa, yaşamlarımız yeni bir güçlük kazanmış demektir."

Kütüphaneye girdik. Gaz lambaları hâlâ yanıyordu. Tüfek köşede duruyordu. Random tüfeğe gitti, cebindeki mermiyi çıkardı ve tüfeği doldurdu.

"Tamam. Neyin üzerinde deneyelim?" diye düşündü.

Koridora çıktı ve çevresine bakındı.

"Ah! Tam da ihtiyacımız olan şey!"

Tüfeği omuzladı, koridorun ötesindeki bir zırha nişan aldı, tetiği çekti. Keskin bir patlama oldu ve metal çınladı. Zırh sarsıldı.

"Lanet olsun!" dedi Random. “Çalıştı! Neden ben, Tekboynuz? Barışçıl bir krallık istiyordum."

"Ben de deneyebilir miyim, baba?" diye sordu Martin. “Hep denemek istemişimdir."

"Neden olmasın?" dedi Random. “Diğer mermi hâlâ yanında mı, Merlin?"

"Evet," dedim ve cebimi karıştırıp iki mermi çıkardım. Random'a uzattım. “Bunlardan birinin patlamaması gerekir," dedim. “Diğer ikisine karıştı."

"Tamam."

Random iki mermiyi de kabul etti, birini tüfeğe doldurdu.

Silahı Martin'e verdi ve nasıl çalıştıracağını açıkladı. Uzakta alarm verildiğini duyduk.

"Saray muhafızlarının tamamı tepemize inecek," dedim.

"Güzel," diye yanıt verdi Random, Martin tüfeği omzuna kaldırırken. “Arada gerçekçi bir tatbikat yapmanın zararı dokunmaz."

Tüfek gürledi ve zırh ikinci defa çınladı. Martin ürkmüş gibi baktı ve silahı Random’a iade etti. Random elindeki mermiye baktı, sonra, “Ne halt olacaksa!" dedi ve tüfeği yine doldurup nişan almadan ateşledi.

Üçüncü bir patlama oldu ve kurşunun sektiği duyuldu.

Tam o sırada muhafızlar merdivenin tepesine ulaştılar.

"Sanırım doğru yaşamıyorum," diye yorum yaptı Random.

Random muhafızlara bu eğitim egzersizine hemen tepki gösterdikleri için teşekkür ettikten ve ben kralın kafasının kıyak olduğuna dair mırıldanmaları duyduktan sonra, kütüphaneye döndük ve bana soruyu sordu.

"Üçüncüyü Luke’un spor ceketinin cebinde buldum," diye yanıt verdim ve koşulları açıkladım.

"Luke Raynard’ın kim olduğunu öğrenmemeye dayanamam artık," dedi sonunda. “Bana biraz önce olan şeyi nasıl yorumladığını söyle."

"Yanan bina," diye başladım. "Yukarı katta beni kurban etmeye çalışan Melman oturuyordu. Aşağı katta Brutus Ardiye Şirketi vardı. Anlaşıldığı kadarıyla Brutus deposunda bu tür mermiler saklıyordu. Luke Melman’ı tanıdığını kabul etmişti. Brutus ile mermiler arasında bir bağlantı olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Ama aynı binada bulunmaları çok fazla artık."

"Depo gerektirecek kadar büyük miktarlarda üretiliyorlarsa, başımız büyük belada," dedi Random. “O binanın sahibinin kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Farklı biriyse şirketin sahibinin de."

"Bulmak zor olmasa gerek."

"Bunun için kimi göndermeli?" diye düşündü. Sonra parmaklarını şıklattı ve gülümsedi. “Flora Krallık için önemli bir göreve çıkmak üzere."

"Dahiyane," dedim.

Martin buna gülümsedi ve sonra başını iki yana salladı.

"Korkarım neler olup bittiğini anlamıyorum," dedi bize “ve bilmek istiyorum."

"Bak sana ne diyeceğim," dedi Random. “Ben gidip Flora’ya görevini bildiririrken sen ona anlat. Flora cenazeden hemen sonra buradan ayrılabilir."

"Peki," dedim o giderken ve hikayeyi kısaltarak anlatmaya başladım.

Martin’in taze görüşleri ya da vereceği yeni bilgileri yoktu.

Ondan beklediğimden değil. Son birkaç yılını çok daha pastoral bir ortamda geçirdiğini öğrenmiştim. Şehirlerden çok kırlardan hoşlandığı izlenimi altındaydım.

"Merlin," dedi. “Bunca karışıklığı eve, Ambere daha önce getirmeliydin. Bu hepimizi etkiliyor."

Ya Kaos Sarayları? diye merak ettim. O tüfek orada da patlar mıydı? Ama hedef olanlar Caine ile Bleys idi. Beni herhangi bir olay için Kaos Sarayları’na çağıran olmamıştı. Yine de... belki bir ara diğer akrabalarımı da bilgilendirsem iyi olacaktı.

"Ama birkaç gün öncesine kadar her şey daha basitti," dedim Martin'e “ve sonra her şey o kadar hızlı gelişti ki, kapılıp gittim."

"Ama bunca sene... düzenlenen suikastler..."

"Ayağımı her incittiğimde evi aramıyorum," dedim. “Başka kimse de yapmıyor bunu. Onca zaman boyunca arada bir bağlantı göremedim."

Ama onun haklı, benim haksız olduğumu biliyordum. Neyse ki, o sırada Random döndü.

"Bunun bir onur olduğuna inandıramadım onu," dedi, "ama yapacak."

Sonra daha genel konularda, daha çok son yıllarda neler yaptığımız hakkında bir süre konuştuk. Random’ın Hayaletçark’la ilgilendiğini hatırladım ve projeden bahsettim. Hemen konuyu değiştirdi. Bu konuyu tamamen özel bir sohbete sakladığı izlenimini edindim. Bir süre sonra Martin esnemeye başladı ve esnemesi bulaşıcıydı. Random bize iyi geceler dilemeye karar verdi ve bana odamı gösterecek bir hizmetkar gelmesi için zili çaldı.

Beni odama götüren Dick’ten, bana çizim malzemeleri bulmasını istedim. İhtiyaç duyduğum her şeyi bulması on dakika sürdü.

Geriye dönüş için uzun ve zorlu bir yürüyüş gerekiyordu ve yorgundum. Bu yüzden masaya oturdum ve önceki gece Bill’in beni götürdüğü kır kulübünün Koz Kartını çizmeye başladım. Belki yirmi dakika çalıştıktan sonra tatmin oldum.

Şimdi her şey zaman farkı meselesiydi, her yerde değişen bir şey. Amber ile şimdiye kadar yaşadığım gölge arasındaki oran yaklaşık 2.5 da l’di. İsimsiz hırsızla randevumu kaçırmış olmam son derece mümkündü.

Koz Kartı dışındaki her şeyi bir kenara bıraktım. Ayağa kalktım.

Kapım çalındı. Yanıt vermek istemedim, ama merakım galip geldi. Odayı aştım, sürgüyü çektim ve kapıyı açtım.

Karşımda Fiona duruyordu. Bir değişiklik yapıp saçlarını salıvermişti. Üzerinde çekici bir yeşil gece elbisesi ve saçlarına mükemmel uyum gösteren mücevherli bir broş vardı.

"Selam, Fi!" dedim. “Seni hangi rüzgar attı buraya?"

"Bazı güçlerle çalıştığını hissettim," diye yanıt verdi “ve bir sohbet etmeden sana bir şey olmasını istemedim. İçeri girebilir miyim?"

"Elbette," dedim, kenara çekilerek. “Ama acelem var."

"Biliyorum, ama belki yardımım dokunabilir."

"Nasıl?" diye sordum, kapıyı kapatarak.

Odaya göz gezdirdi, biraz önce bitirdiğim Koz Kartını gördü. Kapının sürgüsünü çekti ve masaya gitti.

"Çok güzel," dedi, işçiliğimi inceleyerek. “Demek gideceğin yer burası. Nerede?"

"Buraya gelmeden önce bulunduğum kır kulübündeki bar," diye yanıt verdim. “Yerel saatle onda tanımadığım biriyle buluşmam gerekiyor. Beni kimin, neden öldürmeye çalıştığı konusunda bilgi almayı umuyordum. Ve belki beni rahatsız eden başka konularda."

"Git," dedi “ve Koz Kartını burada bırak. Böylece onu gizlice gözetlemek için kullanabilirim ve aniden yardıma ihtiyacın olursa sana bunu verebilecek konumda olurum."

Uzandım ve elini sıktım. Sonra masanın yanında durdum ve dikkatimi yoğunlaştırdım.

Birkaç dakika sonra sahne derinlik ve renk kazandı. Beliren dokulara daldım ve her şey bana doğru ilerleyerek bileşti, çevremdeki nesneleri dışladı. Bakışlarım barın sağında olduğunu hatırladığım duvar saatini aradı...

9:48.

Daha iyi zamanlama yapamazdım.

Artık müşterileri görebiliyor, seslerini duyabiliyordum. En iyi giriş noktasını aradım. Aslında, barın sağ tarafında, saatin yakınında kimse yoktu. Tamam...

Oradaydım. Baştan beri oradaymışım gibi görünmeye çalışıyordum. Müşterilerden üçü bana doğru bakışlar fırlattılar.

Gülümsedim ve başımı salladım. Bill önceki akşam beni adamlardan biriyle tanıştırmıştı. Diğerini görmüş, ama konuşmamıştım. İkisi de

selamıma karşılık verdi ve bu üçüncü adamı gerçek olduğum konusunda tatmin etmiş gibiydi, çünkü dikkatini hemen yanındaki kadına çevirdi.

Kısa süre sonra barmen geldi. O da beni dün geceden hatırlıyordu, zira Bill'in buralarda olup olmadığını sordu.

Ondan bir bira aldım ve en kuytu masaya çekildim. Sırtımı duvara vererek oturdum, biramı yudumladım ve zaman zaman saate bakarak odanın iki girişini izledim. Denediğim zaman Fiona'nın varlığını hissedebiliyordum.

Saat on geldi ve geçti. Yeni ve eski bazı müşteriler de öyle. Ama hiçbiri benimle özellikle ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Benim dikkatim sarı saçlı ve kabartma resim profilli, yalnız bir genç kadına çekildi ve benzerlik burada sona eriyordu, çünkü kabartma resimler gülümsemez ve o bana ikinci kez baktığında, bakışlarını kaçırmadan hemen önce gülümsedi. Lanet olsun, diye düşündüm, neden bir ölüm kalım meselesine dolanmıştım ki? Hemen hemen her koşul altında biramı bitirir, yeni bir tane almak için o tarafa yönelir, birkaç hoş sözden sonra bana katılmayı isteyip istemeyeceğini sorardım. Aslında...

Saate baktım.

10:20.

Gizemli sese daha ne kadar zaman vermeliydim? George Hansen olduğunu ve benim solup gittiğimi görünce vazgeçtiğini mi düşünmeliydim? Bu hanım daha ne kadar oyalanırdı?

Alçak sesle hırladım. İşine bak. Belinin darlığını, kalçalarının genişliğini, omuzlarının gerilişini izledim...

10:25.

Kupamın boşaldığını fark ettim. Yeniden doldurtmak için götürdüm. Görevbilirlikle doluşunu izledim.

"Orada oturduğunuzu gördüm," dediğini duydum kadının. "Birini mi bekliyordunuz?"

Buram buram yabancı parfüm kokuyordu.

"Evet," dedim. “Ama çok geç kaldığını düşünmeye başladım."

"Benim de sorunum aynı," dedi ve ona döndüm. Yine gülümsüyordu. “Birlikte bekleyebiliriz," diye bitirdi.

"Lütfen bana katılın," dedim. “Zamanımı sizinle geçirmeyi tercih ederim."

İçkisini aldı ve masama kadar beni takip etti.

"Adım Merle Corey," dedim, oturur oturmaz.

"Ben de Meg Devlin. Sizi daha önce buralarda görmemiştim."

"Yalnızca ziyaret ediyorum. Ama anladığım kadarıyla siz buralısınız."

Başını hafifçe iki yana salladı.

"Korkarım, hayır. Birkaç kilometre ötedeki apartman kompleksinde yasıyorum."

Nerede olduğunu biliyormuşum gibi başımı salladım.

"Nerelisiniz?" diye sordu.

"Evrenin merkezinden," dedim, sonra telaşla ekledim. “San Francisco."

"Ah, orada çok yaşadım. Ne iş yaparsınız?"

Ona büyücü olduğumu söyleme arzumu bastırdım ve bunun yerine Grand Tasarım’daki işimi anlattım. Onun da bir model, büyük bir mağazanın satın alma yetkilisi ve daha sonra bir butiğin yöneticisi olduğu ortaya çıktı.

Saate bir bakış fırlattım. 10:45 olmuştu. Bakışımı yakaladı.

"Sanırım ikimiz de ekildik," dedi.

"Muhtemelen," diye kabul ettim, “ama ağırbaşlı davranmış olmak için onlara on bire kadar zaman vermeliyiz."

"Sanırım, öyle."

"Yemek yediniz mi?"

"Erken yedim."

"Aç mısınız?"

"Biraz. Evet. Siz?"

"Hı-hı. Burada daha önce yemek yiyen insanlar gördüm. Bir kontrol edeyim."

Sandviç alabileceğimizi öğrendim, iki sandviç ve yanlarında biraz salata aldım.

"Umarım randevunuz geç akşam yemeği içermiyordu," dedim aniden.

"Belirtilmemişti ve umurumda da değil," diye yanıt verdi bir ısırık alarak.

Saat on bire geldi ve geçti. İçkimi ve yemeğimi bitirdim ve daha fazlasını istemiyordum.

"En azından gece tamamen boşa gitmedi," dedi, peçetesini buruşturup yana bırakarak.

Kirpiklerini izledim, çünkü hoş bir şeydi bu. Çok az ya da çok solgun makyaj yapmıştı. Hiç fark etmezdi. Uzanıp elinin üzerine elimi koyacaktım, ama o önce davrandı.

"Bu gece ne yapacaktınız?" diye sordum ona.

"Ah. Biraz dans edecek, birkaç içki içecek, belki ay ışığında biraz yürüyecektik. Öyle aptalca şeyler işte."

"Yan odadan müzik sesi geliyor. O tarafa gidelim mi?"

"Evet, olabilir," dedi. “Neden gitmiyoruz?"

Bardan ayrılırken Fiona’nın fısıldadığını duydum: “Merlin! Koz Kartında tasvir edilen sahneyi terk edersen görüş açımdan çıkmış olursun"

"Bir dakika bekle," diye yanıt verdim.

"Ne?" diye sordu Meg.

"Ah! İlk önce tuvalete gitmek istiyorum," dedim.

"İyi fikir. Ben de öyle yapacağım. Birkaç dakika sonra bu koridorda buluşalım."

Tuvalet boştu, ama birinin gelmesi olasılığına karşılık kabinlerden birine girdim. Yanımdaki desteden Fiona’nın Koz

Kartını çıkardım. Biraz sonra ona ulaştım.

"Dinle, Fi," dedim. “Kimsenin gelmeyeceği açık. Ama gecenin geri kalanı güzel geçecek gibi ve hazır buradayken biraz eğlenmeye itiraz etmem. Yani, yardımın için teşekkürler. Daha sonra gelirim."

"Bilmiyorum," dedi. “Mevcut koşullar altında bir yabancıyla gitmen hoşuma gitmiyor. Orada, bir yerde senin için tehlike olabilir!'

"Yok," diye yanıt verdim. “Bilmemin bir yolu var ve o kadına karşı uyanda bulunmadı. Dahası, burada bir erkekle buluşacaktım ve ben Koz Kartıyla ayrılınca vazgeçtiğinden eminim. Sorun çıkmayacak."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi.

"Ben büyük bir çocuğum. Kendime bakabilirim."

"Sanırım öyle. Sorun çıkarsa hemen beni ara."

"Çıkmayacak. Sen dönsen de olur."

"Ve geri dönmeye karar verdiğinde ara. Beni uyandırmaktan korkma. Seni buraya şahsen getirmek istiyorum."

"Tamam, bunu yaparım. İyi geceler."

"Dikkatli ol"

"Hep öyleyimdir."

"İyi geceler, o zaman."

İletişimi kesti.

Birkaç dakika sonra dans pistinde dönüyor, dinliyor ve birbirimize dokunuyorduk. Meg’in dansı yönetmek konusunda büyük bir eğilimi vardı. Ama ne fark eder, yönetilebilirim. Zaman zaman dikkatli olmaya bile

çalıştım, ama yüksek müzik ve ani kahkahalar dışında tehditkar hiçbir şey yoktu.

On bir buçukta barı kontrol ettik. Bir sürü çift vardı, ama Meg'in flörtü yoktu. Ve kimse bana selam bile vermedi. Müziğe döndük.

Gece yarısından biraz sonra yine baktık ve aynı sonuçları elde ettik. Sonra oturduk, son bir içki ısmarladık.

"Eh, eğlenceliydi," dedi, elini elimin uzanabileceği bir yere koyarak. Ben de öyle yaptım.

"Evet," diye yanıt verdim. “Keşke daha sık yapabilsek. Ama yarın gideceğim."

"Nereye?"

"Evrenin merkezine döneceğim."

"Yazık," dedi. “Seni arabayla bir yerlere bırakmamı ister misin?"

Başımla evetledim. “Sen nereye gidiyorsan."

Gülümsedi ve elimi sıktı.

"Tamam," dedi. “Bana gel, sana bir fincan kahve yaparım."

İçkilerimizi bitirdik, park yerine yöneldik, yolda birkaç kez kucaklaşmak için durduk. Yine dikkatli olmaya çalıştım, ama park yerinde bizden başka kimse yok gibiydi. Arabası üstü açılır küçük, güzel, kırmızı bir Porsche idi.

"İşte geldik. Sen sürmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır, sen sür. Ben başsız atlılara karşı nöbet tutarım."

"Ne?"

"Çok güzel bir gece ve hep tam olarak sana benzeyen bir şoför istemişimdir."

Arabaya bindik ve o sürdü. Hızlı, elbette. Uygun olan bu gibi geliyordu. Yollar ıssızdı ve bir heyecan dalgasına kapıldım. Bir elimi kaldırdım ve Gölgeden bir puro çağırdım. Birkaç nefes çektim, araba kükreyerek bir köprüyü geçerken attım. Takımyıldızlara baktım, son sekiz yıldır tanıdık gelmeye başlamışlardı. Derin bir nefes aldım ve yavaş yavaş verdim.

Duygularımı analiz etmeye çalıştım ve mutlu olduğunu fark ettim. Kendimi uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

İlerideki ağaçların kenarlarında bir ışık öbeği belirdi. Bir dakika sonra dönemeci döndük ve sağ tarafta küçük bir siteye geldiğimizi gördüm. Yavaşladı, oraya ulaşınca döndü.

Numaralı bir park yerine çekti, sonra çalıların arasındaki patikadan binanın girişine yürüdük. İçeri girdik ve lobiyi geçip asansörlere ulaştık.

Çıkışımız kısa sürdü ve dairesine ulaştığımızda gerçekten de kahve yaptı.

Bu da bana uyardı. Kahve güzeldi ve oturup yudumladık.

Bol zamanımız vardı...

Sonunda konu konuyu açtı. Biraz sonra kendimizi yatak odasında bulduk. Giysilerimiz yakındaki bir sandalyenin üzerindeydi ve randevum gerçekleşmediği için kendimi kutluyordum. Meg pürüzsüz, yumuşak ve sıcaktı ve gereken yerlerde gerektiği kadar Meg vardı. Kadife bir kabartı ve bal... parfümünün kokusu...

Çok sonra orada, o huzurlu geçici bitkinliğin içinde uzandık ve bu konuya metafor harcamayacağım. Ben onun saçlarını okşarken uzandı, başını hafifçe çevirdi, gözkapaklarının altından bana baktı.

"Bana bir şey söyle," dedi.

"Elbette."

"Annenin adı neydi?"

Belkemiğimden aşağı bir ürperti geçtiğini hissettim. Ama bunun nereye varacağını görmek istiyordum.

"Dara," dedim ona.

"Ya baban?"

"Corwin."

Gülümsedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi, “ama emin olmak zorundaydım."

"Ben de bazı sorular sorabilir miyim? Yoksa bu tek kişilik bir oyun mu?"

"Seni bir dertten kurtarayım. Neden sorduğumu bilmek istiyor musun?"

"Tam cevizlerin üstüne bastın."

"Üzgünüm," dedi, bacağını çekerek.

"Annemle babamın isimlerinin sana bir şey ifade ettiğini anlıyorum."

"Sen Merlin’sin," diye bildirdi. “Kolvir Dükü ve Kaos Prensi."

"Lanet olsun!" diye yorum yaptım. “Bu gölgede beni herkes tanıyor sanki! Hepiniz bir kulübe falan mı üyesiniz?"

"Başka kim biliyor?" diye sordu çabucak, gözleri aniden iri iri açılarak.

"Luke Raynard isimli bir adam, Dan Martinez isimli ölü bir adam, muhtemelen George Hansen isimli, buranın yerlisi bir adam, Victor Melman isimli bir başka ölü adam... Neden? Bu isimler sana bir şey anlatıyor mu?"

"Evet, tehlikeli olan Luke Raynard. Doğru kişiysen, seni ona karşı uyarmak için buraya getirdim."

"Ne demek doğru kişi?"
"Eğer olduğun kişiysen. Dara'nın oğlu."
"O zaman uyar beni."
"Biraz önce uyardım. Ona güvenme."
Doğrulup oturdum ve arkama bir yastık koydum.
"Neyin peşinde? Pul koleksiyonumun mu? Seyahat çeklerimin mi? Biraz daha detay verebilir misin?"
"Yıllar önce, defalarca seni öldürmeye çalıştı..."
"Ne? Nasıl?"
"İlki seni ezmesine ramak kalan bir kamyondu. Bir sonraki sene..."
"Tanrılar adına! Gerçekten biliyorsun! Bana bunların olduğu tarihleri ver."
"30 Nisan, hep 30 Nisan."
"Neden? Neden olduğunu biliyor musun?"
"Hayır."
"Kahretsin. Bütün bunları nereden biliyorsun?"
"Oralardaydım. İzliyordum."
"Neden bir şey yapmadın?"
"Yapamazdım. Hanginizin hanginiz olduğunu bilmiyordum."
"Hanımefendi, şimdi kafam tamamen karıştı. Sen kimsin ve bütün bunlardaki rolün ne?"
"Luke gibi, ben de göründüğüm gibi değilim," diye başladı.
Yan odadan keskin bir zil sesi geldi.
"Ah Tanrım!" dedi ve yataktan fırladı.
Onu takip ederek antreye geldim. Küçük bir ızgaranın yanındaki düğmeye bastı. “Evet?"
"Tatlım, benim," dedi yanıt olarak biri. “Bir gün erken geldim. Otomatiğe basar mısın? Bir sürü paket taşıyorum."
Eyvah.
Meg düğmeyi bıraktı, bir başkasına bastı ve bana döndü.
"Kocam," dedi aniden nefes nefese. “Hemen gitmelisin. Lütfen! Merdivenleri kullan!"
"Ama bana henüz hiçbir şey anlatmadın!"
"Sana yeteri kadarını anlattım. Lütfen sorun çıkarma!"
"Tamam," dedim. Yatak odasına seğirtip pantolonumu çektim, ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim.

Çoraplarımı ve iç çamaşırlarımı arka ceplerime tıkıştırdım ve gömleğimi giydim.

"Tatmin olmadım," dedim. “Sen daha çok şey biliyorsun ve ben de öğrenmek istiyorum."

"Tek istediğin bu mu?"

Yanağını çabucak öptüm.

"Aslında değil. Döneceğim", dedim.

"Dönme," dedi. “Aynı olmayacaktır. Zamanı geldiğinde yine görüşeceğiz."

Kapıya yöneldim.

"Bu yeterli değil," dedim açarken.

"Olmak zorunda."

"Göreceğiz."

Koridora koştum ve ÇIKIŞ tabelasının altındaki kapıyı ittirdim. Merdivenleri inerken gömleğimin düğmelerini ilikledim ve pantolonuma soktum. En aşağıda durup çoraplarımı giydim. Sonra elimi saçlarımdan geçirdim ve lobinin kapısını açtım.

Görünürde kimse yoktu. Güzel.

Binadan çıkıp patikaya yöneldiğimde siyah bir sedan önüme çıktı. Pencerenin otomatik olarak açılırken çıkardığı mırıltıyı duydum ve bir kırmızı çakması gördüm.

"İçeri gir, Merlin," dedi tanıdık bir ses.

"Fiona!"

Kapıyı açıp içeri kaydım. Hemen hareket ettik.

"Eh, o muymuş?" diye sordu bana.

"Ne miymiş?" dedim.

"Görüşmek için kulübe gittiğin kişi."

O söyleyene kadar bu şekilde düşünmemiştim.

"Biliyor musun," dedim biraz sonra. “Sanırım oydu."

Yola döndü ve geldiğimiz yöne sürdü.

"Ne tür bir oyun oynuyordu?" diye sordu Fiona.

"Bilmek için çok şey verirdim," diye yanıt verdim.

"Anlat," dedi, “bazı kısımlarını sansürlemekte özgürsün."

"Eh, tamam," dedim ve anlattım.

Bitirdiğim zaman kır kulübünün park yerine gelmiştik.

"Neden yine buraya geldik?" diye sordum.

"Arabayı buradan aldım. Bill’in dostlarından birine ait olabilir. Uslu bir kız olup geri getirmeye karar verdim."
"Oradaki bara ulaşmak için benim yaptığım Koz Kartını mı kullandın?" diye sordum işaret ederek.
"Evet, sen dans etmeye gittikten hemen sonra. Sizi terastan yaklaşık bir saat boyunca izledim. Sana dikkatli olmanı söylemiştim."
"Üzgünüm, kendimi fena kaptırmışım."
"Burada absent vermediklerini unutmuşum. Buzlu margarita ile idare etmek zorunda kaldım."
"Bu konuda da üzgünüm. Sonra bir arabaya düz kontak yaptın ve bizi takip ettin, öyle mi?"
"Evet. Park yerinde bekledim ve Koz Kartınla uzak iletişim kurdum. Tehlike hissetseydim peşinden gelecektim."
"Teşekkürler. Ne kadar uzak?"
"Kastettiğin buysa röntgenci değilim. Pekala, her şeyi anlattım."
"Hikayede bu son kısımdan çok daha fazlası var."
"Şimdilik sende kalsın," dedi. “Şu anda merak ettiğim tek şey var. Bu Luke Raynard’ın bir resmi var mı yanında?"
"Belki," dedim, cüzdanıma uzanarak. “Evet, sanırım var."
Arka cebimden boxer donumu çıkardım ve biraz daha araştırdım.
"En azından slip giymiyorsun," diye yorum yaptı.
Cüzdanımı çıkarıp tepe lambasına çevirdim. Cüzdanı açarken bana doğru eğildi, elini koluma koydu. Sonunda kumsalda Luke, ben, Julia ve Luke’un çıktığı Gail isimli bir kızı gösteren net bir fotoğraf buldum.
Kısa, keskin bir nefes çekerken eli kolumu sıktı.
"Ne oldu?" diye sordum. “Onu tanıyor musun?"
Başını çabucak iki yana salladı.
"Hayır. Hayır," dedi. “Daha önce hiç görmedim."
"Kötü bir yalancısın, halacığım. Kim bu?"

"Bilmiyorum," dedi.
"Hadi ama! Onu gördüğünde neredeyse kolumu kırıyordun."
"Beni zorlama," dedi.
"Hayatımı ilgilendiriyor."
"Senin hayatından daha fazlasını ilgilendirdiğini düşünüyorum."
"Ee?"

"Şimdilik bırak gitsin."

"Korkarım bunu yapamam. Israr etmek zorundayım."

İyice döndü ve iki eli aramıza girdi. Manikürlü parmak uçlarından duman yükselmeye başladı. Frakir bileğimde zonkladı ve bu da iş buna varırsa, halamın bana yaslanacak kadar kızdığı anlamına geliyordu.

Bir engelleme hareketi yaptım ve gerilemeye karar verdim.

"Tamam, pes ediyorum. Eve gidelim."

Parmaklarını esnetti ve duman uçup gitti. Frakir kıpırtısızlaştı. Çantasından bir deste Koz Kartı çıkardı ve Amber kartını çekti.

"Ama eninde sonunda öğrenmem gerekecek," diye ekledim.

"Sonra," dedi, Amber imgesi önümüzde büyürken.

Fiona'da hoşlandığım bir şey vardır; duygularını saklamaya inanmaz.

Uzandı ve Amber çevremizde maddeleşirken tepe ışığını söndürdü.

Bölüm 8

Sanırım cenazelerde aklımdan geçen düşünceler hep aynı oluyor. Ulysses'teki Bloom gibi, ben de ölen kişi hakkında en sıradan şeyleri ve o anda olup bitenleri düşünüyorum. Zamanın geri kalanında aklım geziniyor.

Kolvir'in güney değindeki geniş kıyıda Tekboynuz'a adanmış küçük bir şapel vardır, görüldüğü yerlere yapılan, alemin değişik yerlerinde bulunan şapellerden biri. Bu Caine'in cenazesi için çok uygun görünüyordu, çünkü Gerard'ın aksine bir zamanlar dağın eteklerindeki, bunca uzun zaman, bunca sık yelken açtığı sulara bakan deniz mağaralarından birinde son uykusuna yatırılmayı dilediğini ifade etmişti. Böyle bir mağara onun için hazırlanmıştı ve cenaze töreninden sonra onu oraya gömmek için bir alay düzenlenmekti. Rüzgarlı, sisli, deniz soğuğu bir sabahtı ve görünürde, yaklaşık yarım fersah batımızdaki limana girip çıkan pek az yelkenli vardı.

Teknik olarak, sanırım töreni Random yürütmeliydi, çünkü kral olması onu otomatik olarak yüksek rahip yapıyordu, ama Tekboynuz Kitabı'nın Prenslerin Ölümü bölümünden bir açılış, bir kapanış pasajı okuduktan sonra görevi Gerard'a devretti, çünkü Caine ailede en çok onunla anlaşıyordu. Böylece Gerard'ın gürleyen sesi küçük, taş binayı doldurdu, deniz ve değişkenlik konusunda uzun bölümler okudu. Kitap'ı aklı başında olduğu zamanlarda Dworkin'in kaleme aldığı ve o uzun pasajların doğrudan Tekboynuz'dan geldiği söyleniyordu. Bilmiyorum. Orada değildim. Aynı zamanda Dworkin ile Tekboynuz'un soyundan olduğumuz söyleniyor ve bu da olağandışı imgeler canlandırıyor insanın kafasında. Ama her şeyin kaynağı solup mite dönüşüyor. Kim bilir? O sıralarda ben yoktum.

"...ve her şey denize döner," diyordu Gerard. Çevreme bakındım. Ailenin yanı sıra belki kırk, elli kişi vardı, çoğu kasabanın asillerinden, Caine'in dostu olan birkaç tüccar, Caine'in hem resmi hem de kişisel işler için ziyaret ettiği yan gölgelerdeki alemlerin temsilcileri ve elbette Vinta Bayle. Bill de cenazede bulunma arzusunu dile getirmişti ve solumda duruyordu.

Martin sağımdaydı. Ne Fiona, ne de Bleys buradaydı. Bleys yarasını mazeret göstererek cenazeye katılmamıştı. Fiona yok olmuştu. Random bu sabah onu bulmayı başaramamıştı. Julian törenin yansında, kıyıya konulan nöbetçileri kontrol etmek için ayrılmıştı. Biri hepimiz bir aradayken olası

bir suikastçının iyi bir skor elde edebileceğine işaret etmişti. Sonuç olarak Julian’ın ormancıları, kısa kılıçlar, hançerler, yaylar ve mızraklarla stratejik noktalara yerleştirilmişti ve arada bir cehennem tazılarının uluması duyuluyor, hemen pek çok başkası tarafından yanıtlanıyordu. Dalgaların, rüzgarın ve ölümlülük üzerine yorumların yanında sinir bozucu ve yaslı bir şey. Nereye gitti acaba? diye merak ettim. Fiona? Tuzaktan mı korkmuştu? Ya da dün gece ile ilgili bir şey miydi? Ve Benedict... üzüntülerini ve saygılarını iletmiş, zamanında gelmesini engelleyecek, aniden ortaya çıkan işlerinden bahsetmişti. Llewella ortaya çıkmamış, ona Koz Kartıyla da ulaşılamamıştı. Flora koyu renkler içindeyken de harika göründüğünü bilerek ileride, solumda duruyordu. Belki ona haksızlık ediyorum. Bilmiyorum.

Ama dalgından çok kıpır kıpır görünüyordu.

Tören bittikten sonra dağıldık. Dört denizci Caine’in tabutunu omuzladı ve onun lahiti olacak mağaraya giden bir alay oluşturduk. Julian’ın birliklerinden bazı askerler gelip silahlı koruma olarak arkamıza dizildi.

Biz yürürken Bill beni dürtükledi ve başıyla yukarıya, Kolvir’e işaret etti. O tarafa baktım ve bir kayalığın gölgesinde, bir çıkıntının üzerinde duran siyah pelerinli, başlıklı bir şekil gördüm. Bill o kadar yakına eğildi ki, şimdi çalmaya başlamış olan gaydaların ve telli çalgıların sesinin üzerinden onu duymayı başardım.

"Şuradaki törenin parçası mı?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla, hayır," diye yanıt verdim.

Sırayı bozup öne ilerledim. Bir iki dakika sonra şeklin tam altından geçecektik.

Random'a yetiştim ve elimi omzuna koydum. Bana baktığı zaman yukarıyı işaret ettim. Durdu, gözlerini kısarak baktı.

Sağ eli göğsüne, devlet işlerinin çoğu için taktığı Hüküm Mücevherine gitti. O anda rüzgar yükseldi.

"Durun!" diye seslendi Random. “Alayı durdurun! Herkes olduğu yerde kalsın!"

Şekil o zaman hafifçe kıpırdadı, Random’a bakarmış gibi döndü. Gökyüzünde, sanki bir fotoğraf hilesi gibi bir bulut toplandı, Kolvir’in üzerinde büyüdü. Random’ın elinden kırmızı, yürek gibi atan bir parıltı çıktı.

Aniden şekil başını gökyüzüne kaldırdı ve eli pelerinin altına gitti, biraz sonra hızlı bir fırlatma hareketi yaptı. Havada minik, siyah bir nesne asılı kaldı, sonra düşmeye başladı.

"Herkes yere yatsın!" diye seslendi Gerard.

Diğerleri kendilerini yere atarken Random kıpırdamadı.

Ayakta kaldı, buluttan bir şimşek çıkıp yamacın üzerinde oynaşırken izledi.

Bunun ardından gelen gök gürültüsü tepemizde beliren şey ile hemen hemen aynı anda patladı. Mesafe çoktu. Bomba bize ulaşamadan patlamıştı ama yolumuza devam edip çıkıntının altından geçseydik tam tepemize düşecek ve işimizi görecekti. Gözlerimde benekler dans etmeyi bırakınca bakışlarımı yine yamaca çevirdim. Karanlık şekil gitmişti.

"Onu vurdun mu?" diye sordum Random’a.

Elini indirirken omuzlarını silkti. Mücevher nabız gibi atmayı bırakmıştı.

"Herkes ayağa!" diye seslendi. “Şu cenazeye devam edelim!"

Ve ettik. Başka olay olmadı ve iş planlandığı gibi tamamlandı.

Tabut mezar odasına yerleştirilirken benim ve muhtemelen herkesin düşünceleri çoktan aile oyunları oynamaya başlamıştı. Saldırgan burada bulunmayan akrabalarımızdan olabilir miydi? Öyleyse kim? Her birinin bu eyleme girişmek için ne tür sebepleri olabilirdi? Şimdi neredeydiler? Ve mazeretleri ne olacaktı? Bir koalisyon söz konusu olabilir miydi? Ya da başka birisi miydi? Eğer öyleyse, yerel patlayıcı stokuna nasıl erişmişti? Yoksa dışarıdan getirilmiş malzeme mi kullanmıştı? Ya da yerlilerden biri doğru formülü mü bulmuştu? Eğer bu bir yabancıysa, sebebi neydi ve nereliydi? İçimizden biri bir katil mi getirmişti? Neden?

Tabutun önünden sırayla geçerken kısaca Caine’i düşündüm, ama bir bireyden çok bilmecenin bir parçası olarak. Onu çok iyi tanımıyordum. Ama diğerlerinden birkaçı bana onun tanınması kolay biri olmadığını söylemişti. Sert ve alaycıydı ve doğasında biraz da zalimlik vardı. Yıllar içinde epey düşman edinmişti ve bundan gurur duyuyor gibiydi. Bana karşı hep düzgün davranmıştı, ama zaten herhangi bir konuda çıkar çatışması yaşamamıştık. Bu yüzden ona karşı hissettiklerim diğerlerine karşı duygularım kadar derin değildi. Julian da ona benziyordu, ama yüzeyde daha terbiyeliydi. Ve kimse herhangi bir gün o yüzeyin altında ne yattığını bilemezdi. Caine...

Keşke seni daha iyi tanıyabilseydim. Ölümün ile henüz anlamayı bile başaramadığım bazı açılardan kayba uğradığımdan eminim.

Daha sonra oradan ayrılıp yemek ve içmek için saraya dönerken, benim sorunlarım ile başkalarının sorunlarının nasıl bağlantılı olabileceğini merak ettim. Çünkü öyle olduğunu hissediyordum. Küçük tesadüflere aldırmam, ama büyük tesadüflere de güvenmem.

Ya Meg Devlin? Bunlardan haberi var mıydı? Olması mümkün görünüyordu. Kocası olsun, olmasın, bir randevumuz olduğuna karar verdim. Yakında.

Daha sonra, büyük yemek salonunda, sohbet mırıltıları, tabak çanak tıkırtıları arasında, aklıma belirsiz bir olasılık geldi ve hemen peşinden gitmeye karar verdim. Önemsiz asillerden birinin üçüncü kızı ve anlaşıldığı kadarıyla Caine'in son metresi olan soğuk, ama cazip Vinta Bayle'den özür dileyerek salonun karşı ucuna, Random'ın çevresindeki küçük kalabalığa yollandım. Nasıl araya gireceğimi merak ederek birkaç dakika boyunca orada durdum, sonra beni fark etti. Hemen diğerlerinden ayrıldı, bana yaklaştı ve kolumu yakaladı.

"Merlin," dedi, "şimdi zamanım yok, ama sohbetimizi bitmiş saymadığımı bilmeni istiyorum. Bu akşam ya da bu gece seninle görüşmek istiyorum. İşim biter bitmez. Bu yüzden konuşana kadar bir yerlere kaçma, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Küçük bir soru," dedim, o diğerlerine dönecekken.

"Sor," dedi.

"Benim geldiğim Gölge Yeryüzü'nde yaşayan Amberliler var mı, ya da bir tür ajan?"

Başını iki yana salladı.

"Benim yok ve şu anda diğerlerinin olduğunu da sanmıyorum. Orada, değişik yerlerde tanıdıklarım var, ama hepsi yerli. Bill gibi."

Gözleri kısıldı. "Yeni bir şey mi oldu?" diye sordu.

Başımı yine salladım.

"Ciddi mi?"

"Muhtemelen."

"Keşke dinleyecek zamanım olsaydı, ama daha sonra görüşene kadar beklemek zorunda."

"Anlıyorum."

"Seni çağırtırım," dedi ve yanındakilere döndü.

Bu Meg Devlin hakkında aklıma gelen tek açıklamayı geçersiz kılıyordu. Aynı zamanda toplantıdan ayrılır ayrılmaz onu görmeye gitmem olasılığını da yok ediyordu.

Kendimi bir tabak yemek daha alarak teselli ettim. Bir süre sonra Flora salona girdi, insan kalabalıklarını inceledi, sonra aralarından geçip pencerenin önündeki sofaya, yanıma oturdu.

"Şu anda seyirci olmadan Random ile konuşmanın yolu yok," dedi.

"Haklısın," diye yanıt verdim. "Sana yiyecek ya da içecek bir şey almamı ister misin?"

"Şimdi değil. Belki yardımcı olabilirsin. Sen bir büyücüsün."

Bu açılıştan hoşlanmadım, ama yine de, "Sorun ne?" diye sordum.

"Aşağı gelip bize katılmak isteyip istemeyeceğini görmek için Bleys'in odasına gittim. Gitmiş."

"Kapı kilitli değil miydi? Burada çoğu kişi kilitliyor."

"Evet, içeriden. Demek ki, Koz Kartı kullanarak gitmiş.

Ona zaten bir kez suikast düzenlendiği için yanıt alamayınca zor kullanarak girdim."

"Peki, bir büyücüden ne istiyorsun?"

"İzini bulabilir misin?"

"Koz Kartları iz bırakmaz," dedim. "Ama bunu yapabiliyor bile olsam, yapacağımdan o kadar emin değilim. O ne yaptığını biliyor ve yalnız kalmak istediği açık."

"Ama ya işin içinde o da varsa? O ve Caine geçmişte karşı kamplardaydı."

"Eğer bize karşı tehlikeli işlere karışmışsa gittiğini görmekten memnun olmalısın."

"Yani yardım edemez misin, yoksa etmez misin?"

Başımı salladım. "İkisi de, sanırım. Onu arama kararının Random'dan gelmesi gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Belki."

"O zaman Random'la konuşana kadar fikrini kendine saklamanı tavsiye ederim Diğerleri ile kısır spekülasyonlar yapmanın gereği yok. Ya da istersen ben söylerim. Biraz sonra onunla konuşacağım."

"Ne konuda?"

Ah.

"Emin değilim," dedim. “Bana söylemek ya da sormak istediği bir şey var."

Beni dikkatle inceledi.

"Henüz şu küçük konuşmamızı yapmadık," dedi sonra.

"Şu anda yapıyormuşuz gibi görünüyor."

"Tamam. Benim en sevdiğim gölgelerden birinde yaşadığın sorunları öğrenebilir miyim?"

"Neden olmasın," dedim ve kahrolası şeyi yine özetledim.

Ancak bunun son defa olduğunu hissediyordum. Flora bir kez öğrendikten sonra, diğer herkese yayılacaktı nasılsa.

Olayım üzerine paylaşmak isteyebileceği herhangi bir bilgiye sahip değildi. Sonra bir süre gevezelik ettik -yerel dedikodular- ve sonunda yiyecek bir şey almaya karar verdi. Yanımdan ayrılıp yiyeceklerin başına gitti ve geri dönmedi.

Diğerlerinden birkaç kişiyle de konuştum. Caine ve babam hakkında. Bilmediğim hiçbir şey duymadım. Daha önceden tanımadığım bazı kişilerle tanıştırıldım. Yapacak daha iyi bir işim olmadığından bir yığın isim ve ilişki ezberledim.

Her şey sonunda bittiği zaman gözümü Random’dan ayırmadım ve salondan onunla aynı anda çıkmaya çalıştım.

"Daha sonra," dedi yanımdan geçerken ve iki adamla konuşarak gitti.

Bu yüzden odama döndüm ve yatağımın üzerine uzandım.

Her şey için için kaynarken fırsat bulduğunuzda dinlenirsiniz.

Bir süre sonra uyudum ve rüya gördüm...

Sarayın arkasındaki bahçede yürüyordum. Yanımda biri daha vardı, ama kim olduğunu bilmiyordum. Bunun önemi yok gibiydi. Tanıdık bir uluma duydum. Aniden hırlama sesleri yakından gelmeye başladı. Çevreme ilk bakındığımda bir şey görmedim. Ama sonra, aniden oradaydılar. Julia’nın dairesinde öldürdüğüme benzer üç dev, köpek gibi yaratık. Bahçede, bana doğru koşuyorlardı. Uluma devam etti, ama bu yaratıklardan gelmiyordu. Bunlar yaklaşırken yalnızca hırlıyor ve salyalar akıtıyordu. Aniden bunun bir rüya olduğunu ve daha önce defalarca aynı rüyayı gördüğümü, uyanınca unuttuğumu fark ettim. Ama bunun bir rüya olduğunu bilmek bana doğru hızla yaklaşan belanın verdiği hissi azaltmadı. Üç yaratık bir tür solgun ışıkla çevrelenmişti. Soluk, şekilleri çarpıtan bitişik. Arkalarına baktığımda, harelerinin içinden bahçeyi değil, bir ormanı gördüm. Yaklaştıkları ve

saldırmak için sıçradıkları zaman, sanki camdan bir duvar ile karşılaştılar. Gerilediler, yükseldiler ve yine bana doğru atıldılar, ama yine yolları kesildi. Sıçradılar, hırladılar, inlediler ve yine denediler. Sanki bir çanın ya da büyülü bir çemberin içindeydim. Bana ulaşamıyorlardı. Sonra uluma yükseldi, yaklaştı ve yaratıklar dikkatlerini o yana çevirdiler.

"Vay!" dedi Random. “Seni bu kabustan kurtarmak karşılığında bir bedel almalıyım."

...Ve uyandım, yatağımın üzerinde uzanıyordum ve penceremin ötesinde karanlık vardı ve Random’ın Koz Kartımdan bana ulaştığını, iletişim kurulunca rüyama girdiğini fark ettim.

Esnedim ve yanıtımı düşünerek yolladım, Teşekkürler.

"Uyanmayı bitir de konuşmanıza devam edelim," dedi.

"Tamam. Neredesin?"

"Aşağı katta. Güneydeki ana koridorun ucundaki küçük oturma odasında. Kahve içiyorum. Oda tamamen bizim."

"Beş dakika sonra görüşürüz."

"Anlaştık."

Random soldu. Doğrulup oturdum, ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve ayağa kalktım. Odayı aşıp pencereye gittim ve sonuna kadar açtım. Serin güz havasını içime çektim.

Gölge Yeryüzü’nde bahar, burada, Amber’de güz en sevdiğim iki mevsim. Cesaretlenmeli, neşelenmeliydim. Ama bunun yerine -gecenin ve rüyanın etkisi- bir an bir ulumanın son notalarını duyduğumu sandım. Ürpererek pencereyi kapattım.

Rüyalarımız çok fazla kafamızda.

Belirtilen odaya gittim ve divanlardan birine oturdum. Random yarım fincan kahve almama izin verdi, sonra, “Bana Hayaletçark’tan bahset," dedi.

"Bir tür fizikötesi araştırma aygıtı ve kitaplık."

Random fincanını bıraktı ve başını bir yana eğdi.

"Daha detaylı konuşabilir misin?" dedi.

"Eh, bilgisayarlarla çalışırken temel veri işleme prensiplerinin bilgisayar mekanizmasının işlemeyeceği bir yerde ilginç sonuçlar verecek şekilde kullanılabileceği spekülasyonunu yaptım," diye başladım. “Başka bir deyişle, işlemlerin oldukça benzer, ama fiziksel yapının, dış donanımların,

programlama tekniklerinin ve kullanılan enerjinin farklı yapıda olacağı bir gölge ortam bulmalıydım."

"Ah, Merlin," dedi. “Kafamı karıştırdın bile."

"Hiçbir sıradan bilgisayarın işlemeyeceği bir gölgede bir veri işleme donatımı tasarladım ve yaptım," diye karşılık verdim. “Farklı malzemeler, radikal ölçüde farklı bir tasarım ve farklı bir güç kaynağı kullandım. Aynı zamanda, farklı fizik yasalarının geçerli olduğu bir yer seçtim, böylece farklı şekillerde çalışabiliyor. Sonra yaşamakta olduğum gölge Yeryüzü’nde işlemeyecek bir program yazdım. Bunu yaparken, sanırım benzersiz bir sanat eseri yarattım. Görünüşünden dolayı ona Hayaletçark ismini verdim."

"Ve bu bir araştırma donatımı ve bir kütüphane. Bundan neyi kastediyorsun?"

"Gölgeler’i bir kitabın sayfaları gibi çeviriyor ya da bir deste kart gibi." dedim. “Onu neyi kontrol etmek üzere programlarsan programla, senin için ona gözkulak olur. Sürpriz olmasını planlamıştım. Onu kullanarak, örneğin, potansiyel düşmanlarının harekete geçip geçmediğini anlamak, Gölge-fırtınalarının ilerleyişini takip etmek ya da..."

"Bir dakika bekle," dedi bir elini kaldırarak. “Nasıl? Nasıl o şekilde gölgeleri çeviriyor? Böyle çalışmasını sağlayan ne?"

"Aslında," diye açıkladım, “bir anda bir sürü Koz Kartı yaratıyor, sonra..."

"Dur. Biraz geriye git. Nasıl Koz Kartı yaratmak için program yazabilirsin? Bunun yalnızca Desen ya da Logrus tarafından sınanmış kişiler tarafından yapılabildiğini sanıyordum."

"Ama bu örnekte," dedim, “makinenin kendisi babamın kılıcı, Grayswandir ile aynı sınıftan bir nesne. İçine Desen’den unsurlar kattım."

"Ve bununla bize sürpriz yapacaktın, öyle mi?"

"Evet, hazır olduğunda."

"Bu ne zaman olacak?"

"Emin değilim. Programların çalışmaya başlaması için belli bir miktar veri toplaması gerekiyor. Bir süre önce bu işlemi başlattım ve son zamanlarda kontrol etmeye zamanım olmadı."

Random kendine biraz daha kahve doldurdu, bir yudum aldı.

"Zaman ve çaba konusunda nasıl kazançlı olacağını anlamıyorum," dedi bir süre sonra. “Diyelim ki, Gölge’de bir şeyi merak ettim. Gidip araştırırım

ya da birini gönderirim. Şimdi, diyelim ki, kontrol etmek için bu şeyi kullanmak istiyorum. Yine onu bulundurduğun yere gitmem gerekecek."

"Hayır," dedim ona. "Uzak terminal kullanarak çağırıyorsun."

"Çağırmak mı? Terminal mi?"

"Evet."

Amber Koz Kartlarımı çıkardım ve en alttakini çektim. Siyah bir fon üzerinde gümüş bir çark tesvir ediyordu. Kartı Random'a uzattım ve inceledi.

"Nasıl kullanıyorsun?" diye sordu.

"Diğerleri gibi. Kendine çağırmak ister misin?"

"Sen yap," dedi. "Ben izlemek istiyorum."

"Pekala," diye yanıt verdim. "Ama onu gölgeler arasında veri toplamaya ayarlamış olsam da şu anda faydalı şeyler biliyor olmayacak."

"Onu sorgulamak değil, görmek istiyorum."

Kartı kaldırdım ve zihnimin gözü ile görerek baktım. Biraz sonra iletişim sağlandı. Onu kendime çağırdım.

Ufak bir çatırtı ve havada iyonlaşma olurken iki buçuk metre çapında bir tekerlek önümde maddeleşti.

"Terminal büyüklüğünü azalt," diye emrettim.

Önceki boyutunun yaklaşık üçte birine düştü ve o noktada durmasını emrettim. Solgun bir resim çerçevesine benziyordu, zaman zaman içinde kıvılcımlar dans ediyor, ortasından bakılınca odanın manzarası devamlı dalgalanıyordu.

Random elini uzatacak oldu.

"Yapma," dedim. "Çarpabilir. Henüz tüm virüsleri temizleyemedim."

"Enerji aktarabiliyor mu?"

"Eh, yapabilir. Büyük bir iş değil."

"Enerji aktarmasını emretsen...?"

"Alı, elbette. Zaten bu terminali besleyebilmek ve Gölgeler'deki tarayıcıları çalıştırabilmek için enerji aktarması gerekiyor."

"Yani, bu noktaya boşaltabilir mi?"

"Eğer ona şarj olmasını ve bırakmasını emredersem. Evet."

"Bunun sınırları neleri kapsıyor?"

"Elinin altındaki her şeyi."

"Peki elinin altındakiler ne?"

"Eh, teorik olarak gezegenin tamamı. Ama..."

"Diyelim ki birinin yanında belirmesini, büyük miktarda enerji şarj etmesini ve o kişiye boşaltmasını emrediyorsun. Elektrikle öldürebilir mi?"

"Sanırım yapabilir," dedim. “Neden yapmasın, bilmiyorum. Ama amacı bu değil..."

"Merlin, sürprizin kesinlikle sürpriz oldu. Ama bundan hoşlandığımı sanmıyorum."

"Güvenli," diye açıkladım. “Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Kimse oraya gitmez. Bu Koz Kartı tek. Başka kimse ona ulaşamaz. Senin için bir kart daha yapacaktım, sonra hazır olduğunda onu nasıl kullanacağını gösterecektim."

"Bu konuda düşünmem gerekecek..."

"Hayalet, beş bin Gölge perdesi içinde, bu noktada, şu anda kaç tane Gölge-fırtınası var?"*

Sözcükler halkanın içinden gelir gibi duyuldu: “On yedi."

"Sanki sesi..."

"Ona kendi sesimi verdim," dedim. “Hayalet, en büyüğünden resimler göster."

Kaotik bir öfke manzarası halkanın içini doldurdu.

"Aklıma bir başka düşünce geldi," diye bildirdi Random. "Nesneleri nakledebilir mi?"

"Elbette, tıpkı normal bir Koz Kartı gibi."

"O çemberin baştaki büyüklüğü en büyük hali mi?"

"Hayır, istersen çok daha büyük yapabilirsin. Ya da küçük."

"İstemiyorum. Ama diyelim ki, büyüttük ve sonra o fırtınayı ya da ne kadarını becerebiliyorsa, nakletmesini istedik."

"Vay! Bilmiyorum. Deneyecektir. Muhtemelen fırtınaya açılan dev bir pencere gibi olacaktır."

"Merlin, kapat şunu. Tehlikeli."

"Dediğim gibi, yerini benden başka kimse bilmiyor ve oraya ulaşmanın başka tek yolu..."

"Biliyorum, biliyorum. Söylesene, bir başkası oraya normal Koz Kartı ile gidebilir mi ya da orayı bulabilir mi?"

"Eh, evet. Ulaşılmaz olduğu için güvenlik önlemleri koymaya zahmet etmedim."

"O şey korkunç bir silah olabilir, oğlum. Kapat şunu. Hemen."

"Yapamam."

"Ne demek istiyorsun?"

"Uzak terminalden hafızasını yok edemez ya da güç kaynağını kesemezsin. Bunu yapabilmek için oraya gitmem gerek."

"O zaman yola çıkmanı tavsiye derim. Bir sürü güvenlik önlemi koyana kadar kapalı durmasını istiyorum. O zaman bile... Eh, göreceğiz. Öyle bir güce güvenemem. Ona karşı savunmam yoksa hayır. İşaret bile vermeden saldırabilir. O şeyi yaparken aklında ne vardı?"

"Veri işlemek. Bak, yalnızca biz..."

"Her zaman birinin öğrenmesi ve ona ulaşması mümkündür. Biliyorum, biliyorum -elinden çıkan eseri seviyorsun- ve aklından geçenleri takdir ediyorum. Ama gitmek zorunda."

"Sizi gücendirecek hiçbir şey yapmadım." Benim sesimdi, ama çarktan gelmişti.

Random ona baktı, bana baktı, sonra yine ona baktı.

"Ah! Konu bu değil," dedi çarka. “Beni endişelendiren taşıdığın potansiyel.

"Merlin, terminali kapat!"

"Aktarımı kes," dedim. “Terminali çek."

Bir an tereddüt etti, sonra yok oldu.

"Bu yorumu yapmasını bekliyor muydun?" diye sordu Random.

"Hayır. Sürpriz oldu."

"Sürprizlerden hoşlanmamaya başladım. Belki gölge ortamı onu bazı açılardan değiştiriyordur. İsteklerimi biliyorsun. Şunu bırak."

Başımı eğdim. “Siz nasıl isterseniz, efendim."

"Kes şunu. Şehit gibi davranma. Yap yeter."

"Hâlâ birkaç güvenlik önlemi ile halledebileceğimizi düşünüyorum. Tüm projeyi çöpe atmaya gerek yok."

"Ortam daha huzurlu olsaydı," dedi, “belki senin dediğin gibi yapardım. Ama bugünlerde çok sorun yaşıyoruz, keskin nişancılar, bombacılar, bana anlattığın şeyler. Endişelenecek bir konu daha istemiyorum."

Ayağa kalktım. “Tamam. Kahve için teşekkürler," dedim.

"Bittiği zaman sana söylerim."

Başını salladı. “İyi geceler, Merlin."

"İyi geceler."

Uzun adımlarla büyük giriş holünden geçerken yeşil sabahlık içinde, iki adamı ile konuşmakta olan Julian’ı gördüm.

Aralarında, yerde ölü bir hayvan vardı. Durdum ve bakakaldım. Rüyamda gördüğüm, Julia'nın evindeki o lanet hayvanlardan biriydi.

Yaklaştım. "Selam, Julian. Bu ne?" diye sordum işaret ederek.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ama cehennem tazıları Arden'de bunlardan üç tanesini öldürdü. Random'a göstermek için adamlarımdan birini leşle birlikte buraya getirdim. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Başparmağımı omzumun üzerine büktüm. "Oturma odasında."

O tarafa yürüdü. Yaklaştım ve ayak ucumla hayvanı dürtükledim. Geri dönüp Random'a bunlardan biri ile daha önce karşılaştığımı söylemeli miydim?

Boş ver, diye kararımı verdim. Bu bilginin ne işe yarayacağını anlamıyordum.

Odama döndüm, yıkandım, giysilerimi değiştirdim. Sonra mutfağa uğradım ve sırt çantamı yiyecekle doldurdum. Kimseye hoşça kal demek içimden gelmedi, bu yüzden arka tarafa yöneldim ve bahçeye inen büyük merdiveni kullandım.

Karanlık. Yıldızlı. Serin. Yürürken, rüyamda köpeklerin belirdiği noktaya yaklaşınca aniden ürperdim.

Uluma, hırlama yoktu. Hiçbir şey. Orayı geçtim ve o bakımlı bölgenin arka tarafına, daha doğal bir manzaraya giden patikaların olduğu yere doğru yürümeye devam ettim. Soldan ikincisine girdim. Seçebileceğim diğer yollara göre daha uzundu -zaten ileride kesişiyorlardı- ama yürümesi daha kolaydı, gece yürürken ihtiyaç duyacağımı düşündüğüm bir şey. Diğer yolların düzensizliklerini o kadar da iyi tanımıyordum.

Kolvir'in zirvesinde yaklaşık bir saat yürüdükten sonra aradığım iniş yolunu buldum. Sonra durdum, su içtim ve inmeye başlamadan önce birkaç dakika dinlendim.

Kolvir üzerindeyken Gölge'de yürümek oldukça zordur.

Bunu doğru düzgün yapabilmek için Amber'le aranıza mesafe koymanız gerekir. Bu yüzden bu noktada yapabildiğim tek şey yürümekti ve bundan da memnundum, çünkü yürümek için güzel bir geceydi.

Epey yürüdükten sonra yukarıda bir parıltı belirdi, ay Kolvir'in sırtında yükseldi ve ışığını dolanarak uzanan yoluma boşalttı. Hızımı biraz arttırdım. Sabah olduğunda dağdan inmiş olmak istiyordum.

Yaptığım işi savunmama izin vermediği için Random'a kızgındım. Ona anlatamamıştım. Caine'in cenazesi olmasaydı, onu mükemmelleştirmeden

Amber’e dönmeyecektim. Ve beni çevreleyen gizeme bir şekilde karışmış olmasaydı ve Random tüm hikayeyi dinlemek istemiş olmasaydı şimdilik Hayaletçark’tan bahsetmeyecektim bile. Tamam. Gördüğü şeyden hoşlanmamıştı, ama fragman henüz olgunlaşmamıştı. Şimdi, eğer bana emredildiği gibi onu kapatırsam, bir süredir yürümekte olan bir sürü iş boşa gidecekti. Hayaletçark henüz Gölge-tarama, kendi kendini eğitme aşamasındaydı. İşlerin nasıl ilerlediğini görmek ve sistemde ortaya çıkan kusurları düzeltmek için zaten onu kontrol edecektim.

Yol dikleşirken ve Kolvir’in batı yamacında kıvrılırken bunu düşündüm. Random benden şimdiye dek biriken her şeyi çöpe atmamı istememişti. Yalnızca onu kapatmamı istemişti.

Durumu görmeyi tercih ettiğim şekliyle, bunu nasıl yapacağıma kendim karar verecektim. Bunun bana ilk önce her şeyi kontrol etme, sistem işlevlerini gözden geçirme ve her şeyin yolunda olduğu konusunda tatmin olana kadar programları düzeltme hakkı tanıdığına karar verdim. Sonra, kapatmadan önce her şeyi daha kalıcı bir duruma getirecektim. O zaman hiçbir şey kaybolmayacaktı; işlevlerini yeniden canlandırdığım zaman hafızası eksiksiz olacaktı.

Belki...

Peki ya her şeyi muntazam hale getirirsem ve Random’ı mutlu etmek için -bana göre- gereksiz birkaç koruyucu önlem eklersem? Sonra, diye düşündüm, Random ile iletişime geçip yaptıklarımı göstersem ve bu haliyle onu memnun edip etmediğini sorsam? Memnun olmazsa, o zaman kapatabilirdim.

Ama belki kararını yeniden değerlendirirdi. Bir düşünmeye değer...

Ay soluma sürüklenene kadar Random ile hayali konuşmalar yaptım. O zamana kadar Kolvir’in yarısını inmiştim bile ve gittikçe daha kolay ilerliyordum. Desen’in gücünün azaldığını hissedebiliyordum.

Yolda birkaç kez su, bir kez bir sandviç için durdum. Düşündükçe, aklımdan geçtiği şekilde davranırsam Random’ın daha da kızacağını ve beni doğru düzgün dinlemeyi bile reddeceğini hissediyordum. Öte yandan, ben de kızgındım.

Ama bu, üzerinde pek az kestirme bulunan uzun bir yolculuktu. Düşünüp taşınmak için bol bol zamanım olacaktı.

Son kayalık yamacı aşıp Kolvir’in eteklerindeki kuzeybatı yoluna ulaştığım zaman gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı.

Yolumun üzerindeki ağaç topluluğuna baktım, tanıdık bir sınır işareti...

Cızırdayıp bomba gibi patlayan göz kamaştırıcı bir çakma ile yüz metre uzaktaki ağaç yarıldı. Şimşeğe karşı iki elimi kaldırdım, ama yine de saniyeler sonra ağacın çatırtısını ve patlamanın yankısını duyabiliyordum.

Sonra bir ses bağırdı, "Geri dön!"

Sohbet girişiminin hedefinin ben olduğumu varsaydım.

"Bunu konuşabilir miyiz?" diye karşılık verdim.

Yanıt gelmedi.

Yolun kenarındaki sığ bir inişe uzandım, sonra birkaç boy sürünerek daha korunaklı bir yere ulaştım. Bu sırada, gösteriyi yapan kişinin bir şekilde konumunu belli edeceğini umarak dinliyor ve izliyordum.

Hiçbir şey olmadı, ama takip eden yarım dakika boyunca ağaçlığı ve geldiğim yönü gözledim. O açıdan yakınlıkları bana pek az ilham veriyordu.

Logrus imgesini çağırdım ve iki çizgisi kollarım oldu. Sonra uzandım, ama Gölge’ye değil, diğerlerinin üzerinde duran iri bir kayaya.

Yakalayıp çektim. Kolayca devrilmeyecek kadar ağırdı, bu yüzden sallamaya başladım. Başta yavaş yavaş. Sonunda devrildi ve yuvarlandı. Diğerlerinin arasına düştü ve küçük bir çığ başladı. Onlar çarpıp diğerlerini sıçratırken ben geriledim. Birkaç büyük kaya yuvarlanmaya başladı. Daha dik bir yerde kırılma hattının üzerine düşünce hat yerinden oynadı. Büyük bir kaya tabakası inledi, çatladı ve kaymaya başladı.

Geri çekilirken titreşimi hissedebiliyordum. Bu kadar görkemli bir şey başlatmayı beklememiştim. Kayalar sıçradı, kaydı ve ağaçlığa uçtu. Ağaçların sulanmasını ve bazılarının devrilmesini izledim. Çatırtıları ve kırılma seslerini duydum.

Sona erdikten sonra fazladan bir dakika daha bekledim.

Oldukça çok toz havalanmıştı ve ağaçlığın yarısı ezilmişti.

Ayağa kalktım. Frakir sol elimden sarkıyordu. Ağaçlığa doğru ilerledim.

Dikkatle aradım, ama orada kimse yoktu. Devrilmiş bir ağacın gövdesine tırmandım.

"Tekrar söylüyorum, konuşmak ister misin?" diye seslendim.

Yanıt yoktu.

"Tamam, öyle olsun," dedim ve kuzeye, Arden’e yöneldim.

O kadim ormanda yürürken zaman zaman at sesleri duyuyordum. Ama eğer takip ediliyorsam, atlılar bana yaklaşmak istemiyordu. Julian’ın

devriyelerinin yakınından geçiyor olmam daha olasıydı.

Fark ettiğinden değil. Kısa süre sonra patikayı buldum ve beni gittikçe uzaklaştıracak küçük ayarlamalara başladım.

Daha açık bir renk, kahverengiden sarıya ve biraz daha kısa ağaçlar... Tepemdeki yaprak örtüsünde daha az açıklık...

Tuhaf kuş ötüşleri, garip mantarlar...

Yavaş yavaş orman değişti. Ve bu beni Amberden uzaklaştırdıkça kaydırma daha da kolaylaştı.

Güneşli açıklıklardan geçmeye başladım. Gökyüzü daha solgun bir mavi oldu... Artık ağaçlar yemyeşildi, ama bazıları fidandı...

Koşmaya başladım.

Bulut yığınları göründü, süngerimsi toprak sıkılaştı, kurudu...

Yokuş aşağı hızımı arttırdım. Otlar çoğaldı. Ağaçlar şimdi küme küme, o dalgalanan, solgun ot denizinin arasında adalar gibi ayrılmıştı. Görüş açım uzakları kapsıyordu. Sağımda kanat çırpan, boncuk boncuk bir perde: yağmur.

Gök gürültüsü duyuldu, ama güneş ışığı yolumu aydınlatmaya devam ediyordu. Derin derin temiz, nemli havayı soludum ve koşmaya devam ettim.

Otlar geriledi, yer çatladı, gökyüzü karardı... Çevremde sular kanyonlardan ve sel yataklarından aktı... Tepeden sallanan toprağa çağlayanlar döküldü...

Kaymaya başladım. Ayağa kalktığım her seferinde, kaydırma konusunda aşırı hevesli olmama küfür ettim.

Bulutlar tiyatro perdesi gibi ayrıldı, limon rengi bir güneş somon rengi gökyüzünden sıcaklık ve ışık boşalttı. Gök gürültüsü homurdanmasının ortasında sustu, rüzgar kuvvetlendi...

Bir tepeye tırmandım, yıkıntılar halindeki bir köye baktım.

Uzun zaman önce terk edilmiş, kısmen bitkilerle örtülmüştü, bozuk ana yolunun üzerinde tuhaf tepecikler vardı.

Arduvaz rengi bir gökyüzü altında içinden geçtim, yavaş yavaş buz kaplı bir havuzun üzerinde yürüdüm, altımda, her yönde donmuş yüzler görmeyen gözlerle bakıyordu...

Gökyüzü is çizgileri ile kaplıydı, kar sertleşmişti, donmuş kuşların ağaçlarda tünediği bir iskelet ormandan geçerken nefesim duman duman çıkıyordu: asitle oyulmuş bir resim gibi.

Yokuş aşağı erimeye ve bahara kaydım... Çevremde yine hareket... Çamurlu zemin, yeşillik tutamları... Uzak otoyolda tuhaf arabalar...

Kokmuş, sıvılar sızdıran, paslı, için için yanan bir çöplük...

Dönümlerce çöp yığını arasında yürüdüm... Oradan oraya koşturan sıçanlar...

Uzağa... Derin derin nefes alarak daha hızlı kaydırdım...

Pis pus şapkası altında bir kent silueti... Delta... Deniz kıyısı... Yol boyunca altın direkler... Kırlarda göller... Yeşil gökyüzü altında kahverengi otlar...

Yavaşladım... Yükselip alçalarak uzanan otlaklar, ırmak ve göl... Daha yavaş... Esinti ve otlar, deniz gibi... Alnımı kol yenime sildim... İçime hava çektim... Artık yürüyordum...

Otlakta normal bir hızda ilerledim, bunun gibi hoş, uzakları görebileceğim bir noktada dinlenmek istiyordum. Rüzgar otların arasından geçerken yumuşak bir ses çıkarıyordu. En yakındaki göl koyu limon rengiydi. Havada tatlı bir koku vardı.

Sağımda parlak bir ışık çakması gördüğümü sandım, ama başımı çevirdiğim zaman sıra dışı bir şey yoktu. Biraz sonra uzaktan toynak sesleri duyduğumdan emin oldum. Ama yine hiçbir şey görmedim. Gölgelerin sorunu budur. Orada neyin doğal olduğunu her zaman bilemezsiniz; ne arayacağınızdan emin olamazsınız.

Birkaç dakika geçti ve sonra herhangi bir şey göremeden kokusunu aldım.

Duman.

Sonraki an bir ateş yayıldı. Uzun bir alev hattı yolumu kesti.

Ve yine ses: “Sana geri dönmeni söylemiştim!"

Rüzgar yangının arkasındaydı, onu bana doğru sürüklüyordu. Yangına sırtımı döndüm ve çoktan yanlara dolanmış olduğunu gördüm. Gölge kaydırma için gereken zihinsel ortamı hazırlamak zaman gerektirir ve ben kendiminkini salıvermiştim. Onu zamanında sağlayabileceğimden kuşkuluydum.

Koşmaya başladım.

Alev hattı, dev bir çember çizecek şekilde çevremi dolanıyordu. Ama şeklin doğru olup olmadığını görmek için durmadım, çünkü ısıyı hissetmeye başlamıştım ve duman yoğunlaşıyordu.

Ateşin çatırtılarının üzerinden hâlâ toynak sesleri duyabiliyordum sanki. Ama gözlerim sulanmaya başladı ve duman bulutları görüş alanımı kapattı. Ve yine tuzağı kuran kişiden hiçbir iz görmedim.

Ama yer -kesinlikle- bana doğru ilerleyen toynaklı bir yaratığın hızlı adımları ile sarsılıyordu. Alevler yükseldi, çember kapanırken yaklaştı.

Ne tür bir tehdidin yaklaştığını merak ediyordum ki, bir at ile binicisi ateş duvarındaki aralıkta belirdi. Binici dizginleri çekti, ama at -kestane rengiydi- alevlerin yakınlığından memnun değildi. Dişlerini çıkardı, gemi ısırdı ve birkaç kez şahlanmaya çalıştı.

"Acele et! Arkama!" diye haykırdı binici ve ata binmek için koştum.

Binici siyah saçlı bir kadındı. Yüzüne ancak bir kez göz atabildim. Atı geldiği yöne çevirmeyi başardı ve dizginleri silkeledi. At yürüyecek oldu, ama aniden şahlandı. Yerimde tutunmayı başardım.

Atın toynakları yere vurduğu zaman döndü ve ışığa doğru fırladı. Alevlere dalmak üzereyken yine döndü.

"Lanet olsun!" dediğini duydum binicinin, çılgınca dizginleri çekerken.

At yine döndü, yüksek sesle kişnedi. Ağzından kanlı tükürük damlıyordu. O sırada çember kapanmıştı, duman ağır, alevler yakındı. Yardım edecek durumda değildim, atın böğrüne iki güçlü tekme attım ve at yine düz ilerlemeye başladı.

Neredeyse çığlık çığlığa solumuzdaki alevlere atıldı. O noktada ateş bandının ne kadar geniş olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama bacaklarımın kavrulduğunu hissettim ve yanık tüy kokusu aldım.

Sonra at yine şahlandı, binici ona bağırdı ve artık tutunamayacağımı anladım. Tam ateş halkasından yangının süpürdüğü kömürleşmiş, lülen bir alana çıkarken arkaya kaydığımı hissettim. Sıcak, kararmış yığınların arasına düştüm; çevremde küller havalandı. Çılgınca sola yuvarlandım, öksürdüm ve yüzüme saldıran kül bulutuna karşı gözlerimi kapattım.

Kadının çığlık attığını duydum ve gözlerimi ovuşturarak ayağa kalktım. Görüşüm berraklaştığı zaman atın binicisinin üzerine düştüğü yerden kalktığını gördüm. At hemen fırlayıp kaçtı, duman bulutları arasında kayboldu. Kadın kıpırdamadan yatıyordu. Yanına koştum. Diz çöküp giysilerinin üzerinde kıvılcımları süpürdüm, nefesini ve nabzını kontrol ettim. Ben bunu yaparken gözleri açıldı.

"Belkemiğim -kırıldı sanırım," dedi öksürerek. “Bir şey -hissedemiyorum... Kaçabiliyorsan -kaç... Beni bırak. Zaten -öleceğim."

"Mümkün değil," dedim. “Seni götürmem gerek. Doğru hatırlıyorsam yakında bir göl var."

Belime bağladığım pelerini çıkardım ve yanına serdim. Kadını elimden geldiğince dikkatle üzerine kaydırdım, alevlerden korumak için pelerinin eteklerini üzerine örttüm ve doğru yön olduğunu umduğum tarafa sürüklemeye başladım.

Ateş ve dumanlardan oluşan, durmaksızın değişen manzaranın içinde ilerledik. Boğazını ağrıyor, gözlerim sulanıyordu.

Geriye doğru büyük bir adım atıp topuğumun çamura gömüldüğünü hissettiğimde pantolonum yanıyordu. İlerlemeye devam ettim.

Sonunda belime kadar suya dalmış, kadını taşıyordum.

Öne eğildim, pelerinin bir tarafını yüzünden çektim. Gözleri hâlâ açıktı, ama odaklarını yitirmişlerdi ve hiçbir hareket yoktu. Ama ben şahdamarını kontrol edemeden bir tıslama çıkardı, sonra ismimi söyledi.

"Merlin," dedi boğuk sesle, “Üzgünüm..."

"Sen bana yardım ettin, ama ben sana edemedim," dedim.

"Asıl ben üzgünüm."

"Daha fazla -yaşamadığım için -üzgünüm," diye devam etti. “Atlar -faydasız. Seni -takip ediyorlar."

"Kim?" diye sordum.

"Köpekleri -geri çağırdı. Ama -yangın -başkasının. Kim -bilmiyorum."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Serinletmek için yanaklarına biraz su sıçrattım. İs lekeleri ve dağınık, yanık saçlarının arasından neye benzediğini anlamak güçtü.

"Peşinde -biri var," dedi, sesi gittikçe zayıflayarak. “Önünde de -biri var. Ondan -haberim yoktu. Üzgünüm."

"Kim?" diye sordum yine. “Ve sen kimsin? Beni nereden tanıyorsun? Neden..."

Hafifçe gülümsedi. “... Seninle yattım. Artık yapamam. Gidiyorum..."

Gözleri kapandı.

"Hayır!" diye haykırdım.

Yüzü çarpıldı ve son nefesini aldı. Sonra nefes verdi ve onu kullanarak sözcükleri şekillendirdi. “Bırak -burada -yatayım. Hoşça kal..."

Yüzünden bir duman bulutu geçti. Nefesimi tuttum ve daha büyük bir bulut gelip bizi çevrelerken gözlerimi kapattım.

Hava sonunda temizlendiğinde, onu inceledim. Nefesi kesilmişti, nabız yoktu, kalbi çarpmıyordu. Kalp masajı yapabilmem için yanmayan, bataklık olmayan bir alan bile yoktu. Gitmişti. Öleceğini biliyordu.

Pelerinimi dikkatle ona sardım, kefen yaptım. Sonunda bir ucu ile yüzünü örttüm. Pelerini boynumda tutturmak için kullandığım toka ile sabitledim. Sonra derinlere yürüdüm. “Bırak burada yatayım." Ölüler bazen çabucak batar, bazen yüzer...

"Elveda, hanımefendi," dedim. “Keşke ismini bilseydim. Tekrar teşekkürler."

Onu salıverdim. Sular döndü. Yok oldu. Bir süre sonra başımı çevirdim, uzaklaştım. Çok fazla soru vardı ve hiç yanıt yoktu.

Bir yerlerde, çılgına dönmüş bir at çığlık atıyordu...

Bölüm 9

Saatler ve gölgeler sonra, açık bir gökyüzü altında, ormansız bir yerde yine dinlendim. Sığ bir derede yıkandım ve daha sonra Gölge'den yeni giysiler çağırdım. Temiz ve kuru, kıyıda dinlendim ve kendime yemek hazırladım.

Artık hergün 30 Nisan'dı sanki. Sanki karşılaştığım herkes beni tanıyor, herkes karmaşık, ikili bir oyun oynuyordu. Çevremde insanlar ölüyordu ve felaketler sıradan olaylardı. Kendimi bilgisayar oyununda bir karakter gibi hissetmeye başlamıştım. Şimdi ne olacak? diye merak ediyordum. Meteor yağmuru mu?

Bir anahtar olmalıydı. Beni yangından kurtarmak için hayatını veren isimsiz kadın arkamda ve önümde birileri olduğunu söylemişti. Ne demek istemişti? Beni takip edeni bekleyip ne haltlar döndüğünü mü sormalıydım? Yoksa hızlanıp, diğerini yakalayıp sorgulamalı mıydım? İkisi de bana aynı yanıtı mı verirdi? Yoksa iki ayrı yanıt mı söz konusuydu? Bir düello birilerinin şerefini kurtarır mıydı? O zaman dövüşürdüm. Ya da rüşvet. Öderdim. Tek istediğim bir yanıt ve arkasından biraz barış ve huzurdu. Güldüm. Bu ölümün tasviri gibi gelmişti ama yanıt kısmından o kadar emin değildim.

"Lanet olsun!" diye yorum yaptım, özellikle kimseyi hedeflemeden ve dereye bir taş attım.

Ayağa kalkıp suyu geçtim. Karşı kıyıdaki kumların üzerine, GERİ DÖN sözcükleri yazılmıştı. Üstüne bastım ve koşmaya başladım.

Ben gölgelere dokundukça çevremdeki dünya döndü. Bitki örtüsü geride kaldı. Taşlar büyüyüp kaya oldu, aydınlandı, kıvılcımlanmaya başladı...

Hayranlık verici mor bir gökyüzü altında, bir prizmalar vadisinde koştum... Gökkuşağı taşların arasında yel harpı çalan rüzgar...

Fırtınanın savurduğu giysiler... Yukarıda mordan lavanta rengine... Ses sınırları içinde keskin çığlıklar... Çatlayan toprak,..

Daha hızlı.

Bir Devim. Şimdi mini mini, aynı manzara... Kiklop gibi parlak taşları ayaklarımın altında eziyorum... Çizmelerimin üzerinde gökkuşağı tozu, omuzlarımda bulut kümeleri...

Atmosfer yoğunlaşıyor, yoğunlaşıyor, neredeyse sıvılaşıyor ve yeşeriyor... Dönüyor... Ağır çekimde, elimden geleni yapıyorum...

İçinde yüzüyorum... Akvaryumlara sığabilecek şatolar süzülüp geçiyor... Ateşböceği gibi parlak füzeler üzerime geliyor... Hiçbir şey hissetmiyorum...

Yeşilden maviye... İnceliyor, inceliyor... Mavi duman ve tütsü gibi hava... Bir milyon görünmez gongun yankısı, durmaksızın... Dişlerimi sıkıyorum.

Daha hızlı.

Maviden pembeye, kıvılcımlı... Alevden bir dil... Bir daha... Isısız alevler deniz bitkileri gibi dans ediyor... Daha yüksek, daha da yüksek... Ateşten duvarlar devrilip çatırdıyor.

Arkamda ayak sesleri.

Bakma. Kaydır.

Gökyüzü ortadan ikiye bölünmüş, güneşin yanında akan bir kuyrukluyıldız... Orada burada... Yine. Ve yine. Üç yürek atımında üç gün... Baharatlı havayı soluyorum... Ateşler dönüyor, mor yeryüzüne iniyor... Gökyüzünde prizma... Parlak bir ırmak boyunca, kan rengi, süngerimsi bir mantar tarlasında koşuyorum... Mücevherlere dönüşen, mermi gibi düşen sporlar...

Bir tunç düzlüğünde gece, ayak sesleri sonsuzluğa yankılanıyor... Boğum boğum, makineye benzer bitkiler tangırdıyor, metal çiçekler metal saplarda, metal saplar konsollarda bitiyor... Tak, tak, iç çekiş... Arkamdaki yalnızca yankılar mı?

Bir kez dönüyorum.

Rüzgar değirmeni ağacın arkasına kaçan karanlık bir şekil miydi? Yoksa gölge kaydıran gözlerimde yalnızca gölgelerin dans etmesi miydi?

İleri. Cam ve zımpara kağıdının içinden, portakal rengi buz, solgun et rengi manzaradan...

Güneş yok, yalnızca solgun ışık... Yeryüzü yok... Yalnızca havada ince köprüler ve adalar... Dünya kristal bir matris...

Yukarı, aşağı, etrafından... Havadaki bir delikten, bacadan aşağı...

Kayıyorum... Bakır rengi bir denizin kenarındaki kobalt kumsal... Yıldızsız alaca karanlık... Dört bir yanda solgun parıltı... Ölü, burası ölü... Mavi kayalar... İnsan olmayan varlıkların kırık heykelleri... Hiçbir şey kıpırdamıyor...

Dur.

Kumda, çevreme büyülü bir çember çizdim ve onu Kaos güçleri ile kuşattım. Yeni pelerinimi ortasına serdim, uzandım ve uykuya daldım. Rüyamda suların yükselip çemberin bir kısmını bozduğunu, mor tüylü, keskin dişli yeşil, pullu bir varlığın denizden çıkıp kanımı içmeye geldiğini gördüm.

Uyandığım zaman çember bozulmuştu ve mor tüylü, keskin dişli yeşil, pullu varlığın altı metre ötemde ölü yattığını gördüm. Frakir boğazına sıkı sıkı dolanmıştı ve çevredeki kumlar bozulmuştu. Çok derin uyumuş olmalıydım.

Boğma telimi aldım ve sonsuzluğun üzerinde bir köprü daha aştım.

Yolculuğumun bir sonraki ayağında, dinlenmek için ilk durduğumda bir sel baskınına uğradım. Ama artık ihtiyatsız değildim ve selin, gölge kaydırmama yetecek kadar ilerisindeydim.

Bir uyarı daha aldım -bir obsidiyen dağının yamacında, ateşten harflerle- geri çekilmemi, vazgeçmemi, eve dönmemi öneriyordu. Bağırarak yaptığım konuşma daveti duymazdan gelindi.

Yine uyku vakti gelene kadar ilerledim, sonra Kararmış Topraklar'da kamp kurdum. Durgun, gri, küflü ve sisliydi.

Kendime kolay savunulur bir çatlak buldum, büyü savuşturma büyüleri ile çevirdim ve uyudum.

Daha sonra -ne kadar sonra, emin değilim- rüyasız bir uykudan Frakir'in bileğimi sıkması ile uyandım.

O anda uyandım ve sonra neden, diye merak ettim. Hiçbir şey duymamıştım ve sınırlı görüş alanımda uygunsuz hiçbir şey görmüyordum. Ama Frakir -her zaman yüzde yüz haklı değildir- alarm verdiğinde hep bir sebep vardır. Bekledim ve bunu yaparken Logrus imgemi çağırdım. Tamamen önüme serildiği zaman bir eldivenmiş gibi elime geçirdim ve uzandım…

Nadiren yanımda orta boy bir hançerden daha büyük bir şey taşırım. Yanımdan sarkan, bana çarpıp duran, çalılara takılan ve zaman zaman ayağıma dolanan bir metrelik bir kılıç oldukça uygunsuzdur. Babam ile Amber ve Saraylar'daki çoğu kişi o ağır, hantal şeylerin üzerine yemin eder, ama muhtemelen onlar benden daha sert malzemeden yapılmış. Prensip olarak onlara karşı değilim. Kılıç oyunlarını severim ve kullanma konusunda epey eğitim aldım. Yalnızca devamlı yanımda bir tane taşımayı zor bulurum. Hatta kemer bir süre sonra kalçanızda bir yeri sürtüp yara

yapar. Normalde Frakir'i ve doğaçlama yapmayı tercih ederim. Bununla beraber...

İtiraf etmeliydim ki, bu bir kılıç bulundurmak için iyi bir zaman olabilirdi. Çünkü o anda dışarıda ve solumda böğürtü gibi tıslamalar ve tırmalama sesleri duyuyordum.

Gölgeye uzandım, bir kılıç aradım. Uzandım, uzandım...

Lanet olsun. Tarihi gelişimlerinin uygun safhasında olan, doğru anatomiye sahip, metal işleyen tüm kültürlerden çok uzaklaşmıştım.

Uzanmaya devam ettim. Aniden alnım terle kaplanmıştı.

Uzak, çok uzak. Ve sesler daha yakından, daha yüksek, daha hızlı geliyordu.

Tıkırtı, ayak vurma ve tükürme sesleri geldi. Bir kükreme.

Bağlantı kurdum!

Silahın kabzasını elimde hissettim. Yakala ve çağır! Onu kendime çağırdım ve geliş hızıyla duvara fırladım. Hâlâ içinde bulunduğu kından çıkarmadan önce bir an orada asılı durdum.

O anda, dışarıda her şey sessizleşti.

On saniye bekledim. On beş. Yarım dakika...

Hiçbir şey.

Avuçlarımı pantolonuma sildim. Dinlemeye devam ettim.

Sonunda ilerledim.

Hemen önümde hafif bir sis dışında hiçbir şey yoktu ve görüşüm açıldığı zaman görülecek bir şey de yoktu.

Bir adım daha...

Hayır.

Bir daha.

Şimdi tam eşikteydim. Öne eğildim ve iki yana hızlı bakışlar fırlattım.

Evet. Solda bir şey vardı. Karanlık, eğilmiş, kıpırtısız, sislerin içinde yarı gizlenmiş. Çökmüş mü? Üzerime atlamaya hazır mı?

Her ne idiyse, kıpırdamadı ve sessizliğini korudu. Ben de aynısını yaptım. Bir süre sonra, ötesinde aynı siluete sahip bir başka karanlık şekil daha olduğunu fark ettim ve daha uzakta muhtemelen bir üçüncü. Hiçbiri birkaç dakika önce kulak kabarttığım gürültüye benzer bir şey yaratmaya eğilimli görünmüyordu.

Gözetlemeye devam ettim.

Ben dışarı adım atmadan önce dakikalar geçti. Hareketim hiçbir şey uyandırmadı. Bir adım daha attım ve bekledim. Sonra bir tane daha.

Sonunda yavaş hareket ederek ilk şekle yaklaştım. Kurumuş kan rengi pullarla kaplı çirkin bir hayvan. Birkaç yüz kilo, uzun ve yılansı... Ve kötücül dişler, diye fark ettim, silahımın ucuyla ağzını açınca. Bunu yapmanın güvenli olduğunu biliyordum, çünkü başı bedenin geri kalanından kesilip koparılmıştı. Temiz bir iş. Yaradan hâlâ sarı-turuncu bir sıvı akıyordu.

Ve durduğum yerden diğer iki şeklin de aynı tür yaratıklardan olduğunu gördüm. Onlar da ölüydü. İncelediğim ikincisi paramparça edilmişti. Hepsinden sıvılar sızıyordu ve hafifçe karanfil kokuyorlardı.

İyice ezilmiş bölgeyi inceledim. O tuhaf kan ve çiğ ile karışmış halde, bir çizme izinin bir kısmı görülüyordu ve insan boyutlarına uygundu. Benim geldiğim yere dönüktü.

Peşimdeki mi? S belki? Köpekleri geri çağıran? Yardımıma koşan?

Başımı iki yana salladım. Olmayan yerde mantık aramaktan bıkmıştım. Aramaya devam ettim, ama daha düzgün bir iz yoktu. O zaman çatlağa döndüm ve kılıcın kınını aldım. Silahı içine soktum ve kemerime astım. Sonra sırtımdan sarkacak şekilde omuzlarıma bağladım. Kabzası sırt çantamın arkasından çıkacaktı. Kılıcı belimde taşısam nasıl koşabileceğimi bilmiyordum.

Biraz ekmek ve etin geri kalanını yedim. Biraz su, bir ağız dolusu şarap içtim. Yola koyuldum.

Ertesi günün çoğu boyunca koştum. Gerçi “gün" değişmeyen çizgili gökyüzü, damalı gökyüzü, devamlı dönen bir fırıldak ve ışık çeşmeleri ile aydınlanmış gökyüzü altında anlamlı bir sözcük değil. Yorgun düşene kadar koştum, dinlendim, biraz daha yiyip içtim. Yiyeceğimi paylara böldüm, çünkü daha fazlasını edinmek için çok uzaklara uzanmam gerektiğini hissediyordum ve bu tür eylemler bedenin enerjisini tüketir. Kestirmelerden kaçındım, çünkü hızlı, çok gölge aşıran cehennem koşularının da bir bedeli vardır ve gittiğim yere vardığım zaman tükenmiş olmak istemiyordum. Sık sık arkamı kontrol ediyordum. Genelde şüphe uyandıracak hiçbir şey görmüyordum.

Ama zaman zaman uzaktan takip edildiğimi düşünüyordum.

Ama gölgelerin oynadığı bazı oyunlar düşünülünce, bunların başka şekilde açıklanmaları da mümkündü.

Sonunda hedefime yaklaşana kadar koştum. Yeni bir felaket ve ardından geri dönme emri gelmedi. Bunun iyi bir işaret mi olduğunu, yoksa en kötüsüne mi hazırlanmam gerektiğini merak ettim. Her durumda, iyi bir uyku ve biraz daha koşmanın beni istediğim yere götüreceğini biliyordum. Buna biraz ihtiyat, birkaç önlem ekle, iyimserlik için sebep bile bulunabilirdi.

Kristal şekillerden oluşan engin, ormanı andıran bir yerde koştum. Bunlar canlı varlıklar mı, yoksa jeolojik bir oluşum mu, bilmiyordum. Perspektifi çarpıtıyor, kaydırmayı güçleştiriyorlardı. Ama o parlak, camsı yerde canlılardan iz göremedim ve bu da son kampımı orada kurmayı düşündürdü bana.

Birkaç dal kırdım ve macun kıvamındaki pembe toprağa sapladım. Ortasında kalacağım şekilde, omuz yüksekliğinde, yuvarlak bir çit oluşturdum. Frakir'i bileğimden çözdüm ve gerekli talimatları verip kaba, parlak duvarımın üzerine yerleştirdim.

Frakir uzadı, tel kadar inceldi ve keskin dallara dolandı.

Kendimi güvende hissediyordum. Frakir çözülüp ölümcül bir sıkılıkla ona dolanmadan herhangi bir şeyin duvarı aşabileceğini sanmıyordum.

Pelerinimi serdim, uzandım ve uyudum. Ne kadar, emin değilim. Ve rüya gördüğümü hatırlamıyorum. Rahatsız edilmedim de.

Uyandığım zaman yön bulmak için başımı çevirdim, ama manzara aynıydı. Her taraftan içiçe geçmiş, kristal dallarla çevrilmiştim. Yavaşça ayağa kalktım ve onlara bastırdım. Katıydılar. Camdan bir kafes olmuşlardı.

Bazı ufak dalları kırabilsem de, daha çok tepemdeydiler ve serbest kalmam açısından hiçbir işe yaramadı. Başta ektiklerim oldukça kalınlaşmıştı, görünüşe göre sağlam kökler salmışlardı. En güçlü tekmelerim karşısında bile yerlerini korudular.

Kahrolası şey beni öfkeye boğdu. Kılıcımı savurdum ve her tarafta camsı parçalar uçuştu. Sonra yüzümü pelerinimle örttüm ve savurmaya devam ettim. Sonra ellerimin ıslak olduğunu fark ettim. Bakışlarımı indirdiğim zaman, kan sızdığını gördüm. Kıymıklardan bazıları çok keskindi. Kılıcı bırakıp tekmelemeye başladım. Duvarlar zaman zaman gıcırdıyor, tınlıyor, ama teslim olmuyorlardı.

Normalde klostrofobim yoktur ve hayatım şimdilik tehlikede değildi, ama bu parlak hapishanedeki bir şey beni durumla oransız ölçüde

sinirlendiriyordu. Belki on dakika öfkeyle köpürdükten sonra doğru düzgün düşünebilecek kadar sakinleştim.

Dolaşık dalları incelerken uzanmış Frakir'in tekdüze rengini ve dokusunu fark ettim. Parmak uçlarımı üzerine koydum ve bir emir telaffuz ettim. Parlaklığı arttı, rengarenk oldu ve kızıl bir parıltıda karar kıldı. Birkaç saniye sonra ilk gıcırtı duyuldu.

Hızla zindanımın merkezine çekildim ve pelerinime tamamen sarındım. Diz çökersem tepemdeki parçalar daha yüksekten düşer, bana daha güçlü çarpar, diye karar verdim. Bu yüzden dik durdum, pelerinle ellerim ve kollarım ile başımı olabildiğince korumaya çalıştım.

Gıcırtılar çatırtılara dönüştü, ardından takırtılar ve kırılma sesleri geldi. Bir şey omzuma çarptı, ama ayakta kalmayı başardım.

Çevremdeki yapı çınlayarak, çatırdayarak yıkılmaya başladı.

Defalarca üzerime parçalar düşmesine rağmen yerimi korudum.

Sesler durdu, bir kez daha baktığımda tavanın yok olduğunu, kalçama kadar sert, mercana benzer maddenin kırık dallarına gömüldüğümü gördüm. Başka dallar doğal olmayan açılarda duruyordu ve bu sefer birkaç usturuplu tekme hepsini yıktı.

Pelerinim yer yer yırtılmıştı. Frakir sol ayak bileğime dolandı ve elime doğru sürünmeye başladı. Oradan ayrılırken madde ayaklarımın altında çatırdıyordu.

Pelerinimi silkeledim, üzerimi süpürdüm. Sonra, belki yarım saat ilerledim, orayı çok arkamda bıraktım ve durup sıcak, kasvetli, hafifçe sülfür kokan bir vadide kahvaltı ettim.

Yemeğimi bitirirken bir şangırtı duydum. Boynuzlu, fil gibi dişleri olan mor bir şey tüysüz, portakal rengi derili, uzun pençeli ve çatal kuyruklu bir şeyin önünde kaçıyordu. İkisi de farklı tonlarda feryat ediyorlardı.

Başımı salladım. Kahrolası şeylerin ardı arkası gelmiyordu.

Donmuş topraklarda, yanan topraklarda, vahşi ve durgun gökler altında ilerledim. Sonra, sonunda, saatler sonra bir dizi karanlık tepe ve arkalarında yukarıya akan kutup ışıkları gördüm. İşte buydu. Yaklaşmam, aralarından geçmem yeterliydi, en son ve en güç engelin arkasında hedefimi görecektim.

İlerledim. İşi bitirip daha önemli meselelerle ilgilenmek iyi olacaktı. Orada işim bittikten sonra, geldiğim yönden dönmek yerine koz kartı

kullanarak Amber’e gidecektim. Ama hedefime koz kartı kullanarak gidemezdim, çünkü orası bir kartın üzerinde tasvir edilemezdi.

Yürürken başta titreşimleri benim yarattığımı düşündüm.

Küçük çakıl taşları amaçsızca önümde, yerde yuvarlanmaya başlayınca bu düşünceden vazgeçtim.

Neden olmasın?

Başıma hemen hemen her şey gelmişti. Sanki garip düşmanım bir listeyi tarıyordu ve şimdi “Deprem" maddesine gelmişti. Tamam. En azından yakında üzerime düşecek kadar yüksek hiçbir şey yoktu.

"Eğlenmene bak, seni orospu çocuğu!" diye seslendim. “Yakında bir gün o kadar eğlenemeyeceksin!"

Sarsıntı karşılık verircesine, şiddetlendi ve durmak zorunda kaldım, aksi halde yere yıkılacaktım. Ben izlerken zemin bazı yerlerde çekilmeye, başkalarında eğilmeye başladı. İlerlemeye, gerilemeye ya da yerimde kalmaya karar vermeye çalışarak hızla çevreme bakındım. Küçük çatlaklar açılmaya başlamıştı ve şimdi bir hırlama, sürtünme sesi duyuyordum.

Aniden akımdaki toprak düştü -belki on santim- ve en yakındaki çatlak genişledi. Döndüm ve geldiğim yöne koşmaya başladım. Orada zemin daha az bozuk görünüyordu.

Bir hata, belki. Özellikle şiddetli bir sarsıntı geldi ve beni yere yıktı. Ben ayağa kalkamadan bir kol uzaklıkta geniş bir yarık belirdi. Ben izlerken genişlemeye devam etti. Ayağa fırladım, üzerinden sıçradım, sendeledim, yine doğruldum ve yeni bir yarığın açıldığını gördüm. Kaçtığımdan daha hızlı genişliyordu.

Bir kez daha fırladım ve eğilen bir düzlüğe düştüm. Şimdi yer, her yönde karanlık yarıklardan şimşekler ile yırtılıyor, korkunç inlemeler ve gıcırtılar eşliğinde iyice açılıyor gibiydi. Büyük toprak parçaları uçurumlara kayıp gözden kayboldu. Üzerinde durduğum küçük ada da kaymaya başlamıştı.

Yine, yine sıçradım, daha istikrarlı görünen bir bölgeye ulaşmaya çalıştım.

Pek beceremedim. Dengemi kaybettim ve düştüm. Ama kenarı yakalamayı başardım. Bir an orada asılı kaldım, sonra kendimi yukarı çekmeye çalıştım. Kenar ufalanmaya başladı. Pençelerimi geçirdim ve tutunacak yeni bir yer buldum. Sonra öksürerek, küfrederek yeniden asılı kaldım.

Asılı durduğum kili andıran duvarda ayaklarımı dayayacak yer aradım. Çizmelerimi bastırınca biraz çöktü ve gözlerimi kırpıştırarak toprağı temizlemeye çalışarak, yukarıda tutunacak daha sağlam bir yer arayarak çizmelerimi duvara gömdüm. Frakir'in gevşediğini, küçük bir halka oluşturduğunu, bir ucunun serbest kalıp tutunacak bir yer bulma umuduyla parmaklarımdan yukarı kaydığını hissettim.

Ama hayır. Sol elim yine kaydı. Sağ elimle asıldım ve yeni bir yer aradım. Başaramayınca çevremde gevşek topraklar döküldü ve sağ elim kaymaya başladı.

Tozun ve gözlerimdeki yaşların arasından tepemde karanlık bir gölge gördüm.

Sağ elim kurtuldu. Yeniden denemek için bacaklarımla ittirdim.

Yukarı uzandığı zaman sağ bileğim yakalandı. Güçlü bir kavrayışı olan büyük bir el beni tuttu. Biraz sonra bir başkası ona katıldı ve hızla yukarı çekildim. Kenarı aştım ve bir an denge kurmaya çalıştım. Bileğim bırakıldı. Gözlerimi sildim.

"Luke!"

Yeşillere bürünmüştü ve kılıçlar onu benim kadar rahatsız etmiyor olmalıydı, çünkü iri bir tanesi sağ yanında asılı duruyordu. Sırt çantası yerine durulmuş bir pelerin taşıyor gibiydi ve tokası sol göğsünde süs gibi duruyordu. Girift bir şey, bir tür altın kuş gibi.

"Bu taraftan," dedi dönerek ve onu takip ettim.

Beni geriye, sola götürdü, vadiye girerken yürüdüğüm yola teğet geçtik. Biz o tarafa seğirtirken zemin sağlamlaştı ve sonunda sarsıntının dokunmadığı, alçak bir tepeye tırmandık.

Burada durup arkaya baktık.

"Daha fazla gelme!" diye gürledi bir ses o taraftan.

"Teşekkürler, Luke," dedim nefes nefese. "Nasıl ve neden buradasın bilmiyorum, ama..."

Elini kaldırdı. "Şu anda yalnızca tek bir şey bilmek istiyorum," dedi, bu kadar kısa sürede uzattığı kısa sakalı sıvazlayıp, mavi taşlı yüzüğü taktığını fark etmeme sebep olarak.

"Söyle," dedim.

"Nasıl oluyor da biraz önce konuşan şey senin sesine sahip oluyor?" diye sordu.

"Ah. Tanıdık geldiğini biliyordum."

"Hadi ama!" dedi. “Biliyor olmalısın. Tehdit edildiğin ve onun seni her uyarışında senin sesini duydum. Yankı gibi."
"Beni ne zamandan beri takip ediyorsun?"
"Epeydir."
"Kamp yaptığım o yarıktaki ölü yaratıklar..."
"Senin için öldürdüm. Nereye gidiyorsun ve o şey ne?"
"Şu anda neler olup bittiği konusunda yalnızca tahminlerim var ve bu uzun bir hikaye. Ama yanıt o tepelerin arkasında yatıyor olmalı."
Kutup ışıklarına işaret ettim.
O tarafa baktı, sonra başını salladı.
"Yola çıkalım," dedi.
"Sürmekte olan bir deprem var," dedim.
"Bu vadiyle sınırlanmış gibi görünüyor," diye bildirdi. “Çevresinden dolanıp ilerleyebiliriz."
"Ve büyük olasılıkla devamı ile karşılaşırız."
Başını iki yana salladı. “Bana öyle geliyor ki," dedi, “yolunu kesmeye çalışan her ne ise, her girişimden sonra bitkin düşüyor ve yeni bir girişim için kendine gelene kadar uzun zaman geçiyor."
"Ama girişimlerin arası gittikçe kapanıyor," dedim “ve her seferinde daha görkemli oluyor."
"Acaba kaynağına yaklaştığımız için olabilir mi?" diye sordu.
"Muhtemelen."
"O zaman acele edelim."
Tepenin uzak ucundan indik, sonra bir başkasına tırmanıp indik. O zamana kadar sarsıntılar dinmişti ve yer zaman zaman ürperiyordu. Kısa süre sonra bunlar da durdu.
Bir başka vadiye girip yürüdük, vadi bir süre hedefimizin sağına doğru ilerledi, sonra hafifçe doğru yöne, çıplak tepe sırasına kıvrıldı. Ötelerinde, leylaktan mora giden bir gökyüzünün altında alçak, kıpırtısız, bulutsu, beyaz, düz bir tabanın üzerinde ışıklar kırpışıyordu. Yeni tehdit yoktu.
"Luke," diye sordum bir süre sonra, “o gece New Mexico’da, dağda ne oldu?"
"Hemen gitmek zorundaydım," diye yanıt verdi.
"Ya Dan Martinez’in cesedi?"
"Yanımda götürdüm."
"Neden?"

"Arkamda kanıt bırakmaktan hoşlanmam."
"Bu pek bir şey açıklamıyor."
"Biliyorum," dedi ve koşmaya başladı.
Arkasından gittim.
"Kim olduğumu da biliyorsun," diye devam ettim.
"Evet."
"Nasıl?"
"Şimdi değil," dedi. “Şimdi değil."
Hızını artırdı. Ona ayak uydurdum.
"Neden beni takip ediyordun?"
"Kıçını kurtardım, değil mi?"
"Evet ve sana minnettarım. Ama bu hâlâ sorumu yanıtlamıyor."
"O yatık taşa kadar yarışalım," dedi ve atağa kalktı.

Ben de aynısını yapıp onu yakaladım. Ama ne kadar uğraşsam da onu geçemedim. Sonrada, soru sormak ya da yanıtlamak için fazla nefes nefese kalmıştık.

Kendimi daha hızlı koşmaya zorladım. O da ayak uydurdu.

Yatık taş hâlâ oldukça uzaktaydı. Yan yana kaldık ve gücümü son depara sakladım. Bu çılgıncaydı, ama defalarca onunla koşmuştum. Artık neredeyse alışkanlık olmuştu. Bu ve eski merak. Biraz daha hızlanmış mıydı? Ya ben? Yoksa yavaşlamış mıydı?

Kollarım sallanıyor, ayaklarım gümlüyordu. Nefesimi kontrol altına aldım, uygun bir tempoda korudum. Biraz öne geçecek oldum ve bu konuda hiçbir şey yapmadı. Taş aniden çok yakın göründü.

Belki yarım dakika için mesafeyi koruduk ve sonra hızlandı. Bana yetişti, beni geçti. Atağa kalkma zamanı gelmişti.

Bacaklarım hızlandı. Kan kulaklarımda uğuldadı. İçime hava çektim ve tüm gücümle koştum. Aramızdaki mesafe yine azalmaya başladı. Yatık taş büyüyor, büyüyordu...

Oraya ulaşmadan ona yetiştim, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu geçemedim. Taşın yanından beraber geçtik ve yere yığıldık.

"Fotofiniş," diye nefes verdim.

"Berabere demek zorundayım." Durdu. “Beni hep şaşırtıyorsun, en sonunda."

El yordamıyla su şişemi çıkardım, uzattım. Bir yudum aldı ve geri uzattı. Bu şekilde, yudum yudum tükettik.

"Lanet olsun," dedi sonra ve yavaşça ayağa kalktı. “Bakalım o tepelerin arkasında ne varmış."
Ayağa kalktım ve arkasından gittim.
Sonunda nefesim düzeldiği zaman söylediğim ilk şey, “Benim senin hakkında bildiklerimden çok daha fazlasını sen benim hakkımda biliyor gibisin," oldu.
"Sanırım öyle," dedi uzun bir sessizlikten sonra “ve keşke bilmeseydim."
"Bu Ne demek oluyor?"
"Şimdi değil," diye yanıt verdi. “Daha sonra. Kahve molasında Savaş ve Barış okumuyorsun."
"Anlamadım."
"Zaman," dedi. “Hep ya çok fazla zaman vardır ya da yeterince yoktur. Şu anda yeterince yok."
"Beni tamamen kaybettin."
"Keşke yapabilseydim."
Tepeler yakındaydı ve ayaklarımızın altındaki yer sağlam kaldı. Durmadan ilerlemeye devam ettik.
Bill’in tahminlerini, Random’ın şüphelerini ve Meg Devlin’in uyarılarını düşündüm. Bir de Luke’un ceketinin cebinde bulduğum tuhaf mermileri düşündüm.
"Hedeflediğimiz o şey," dedi, ben yeni bir soru bulamadan önce, “O senin Hayaletçark, değil mi?"
"Evet."
Kahkaha attı. Sonra: “Demek Santa Fe’de, özel bir ortam gerektirdiğini anlatırken doğruyu söylüyordun. Anlatmadığın şey, böyle bir ortam bulduğun ve onu orada yaptığındı."
Başımı salladım. “Ya şirket planların?" diye sordum.
"Yalnızca seni konuşturmak içindi."
"Ya Dan Martinez ve söylediği şeyler?"
"Bilmiyorum. Onu gerçekten tanımıyorum. Hâlâ ne istediğini ya da neden bize ateş ettiğini bilmiyorum."
"Luke, benden ne istiyorsun?"
"Şu anda yalnızca o kahrolası şeyi görmek istiyorum," dedi. "Onu burada, taşrada yapmak ona özel nitelikler verdi mi?"
"Evet."
"Ne gibi?"

"Ne yazık ki, aklıma bile gelmeyen bazı şeyler gibi," diye yanıt verdim.
"Birini söyle."
"Kusura bakma," dedim. “Soru yanıt oyunu iki taraflı bir oyundur."
"Hey, seni yerdeki delikten çıkaran adamım ben."
"Aynı zamanda bazı 30 Nisanlarda beni öldürmeye çalışan adam olduğunu anlıyorum."
"Son zamanlarda değil," dedi. “Gerçekten."
"Gerçekten yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun?"
"Şey... evet. Ama sebeplerim vardı. Bu uzun bir hikaye ve..."
"Tanrım, Luke! Neden? Ben sana ne yaptım?"
"Bu kadar basit değil," diye yanıt verdi..
En yakındaki tepenin tabanına ulaştık ve tırmanmaya başladı.
"Yapma," diye seslendim ona. “Asla aşamazsın."
Durdu. “Neden?"
"Dokuz on metre yukarıda atmosfer bitiyor."
"Şaka yapıyorsun."
Başımı iki yana salladım.
"Diğer tarafta daha da kötü," diye ekledim. “Bir geçit bulmamız gerek. Solda bir tane var."
Döndüm ve o tarafa yürüdüm. Kısa süre sonra ayak seslerini duydum.
"Demek ona kendi sesini verdin," dedi.
"Ee?"
"Yani neyin peşinde olduğunu ve neler olup bittiğini anlıyorum. Onu inşa ettiğin o çılgın yerde bilinç kazandı. Başıboş kaldı ve sen onu kapatmaya gidiyorsun. O bunu biliyor ve bu konuda bir şeyler yapacak gücü var. Seni geri döndürmeye çalışan kendi Hayaletçarkın, değil mi?"
"Muhtemelen."
"Neden koz kartıyla gitmedin?"
"Devamlı değişen bir yer için Koz Kartı yapamazsın. Hem, sen Koz Kartları hakkında ne biliyorsun ki?"
"Gerektiği kadarını biliyorum," dedi.
İleride aradığım geçidi buldum.
Oraya ulaştım ve içine girmeden önce durdum.
"Luke," dedim, “ne istediğini ya da neden ve nasıl buraya geldiğini bilmiyorum ve sen de bana söylemek istemiyor gibisin. Ama ben sana bedavaya bir şey söyleyeceğim. Bu çok tehlikeli olabilir. Belki geldiğin

yere dönmeli ve bunu halletmeyi bana bırakmalısın. Kendini tehlikeye atman için bir sebep yok."

"Bence var," dedi. “Dahası, faydam dokunabilir."

"Nasıl?"

Omuzlarını silkti. “Artık devam edelim, Merlin. O şeyi görmek istiyorum."

"Tamam. Gel."

Taşın yarıldığı dar yere yöneldim.

Bölüm 10

Geçit uzun ve karanlık, zaman zaman dardı ve biz ilerledikçe soğudu, ama sonunda dumanı tüten bir çukura bakan geniş, kayalık bir çıkıntıya ulaştık. Havada amonyak gibi bir koku vardı. Her zamanki gibi ayaklarım üşümüş, yüzüm kızarmıştı. Defalarca gözlerimi kırpıştırdım, kayan sislerin içinden labirentin şimdiki hatlarını inceledim. Tüm bölgenin üzerine inci grisi bir örtü asılıydı. Yer yer portakal rengi parlamalar kasveti deliyordu.

"Ah! Nerede?" diye sordu Luke.

İleriye, en son kıvılcımın geldiği yere işaret ettim. “Orada," eledim.

Tam o sırada sisler aralandı, siyah yarıkların ayırdığı karanlık, pürüzsüz sırtları ortaya çıkardı. Sırtlar kale gibi bir adaya doğru zikzaklar çizerek uzanıyordu. Kalenin çevresinde alçak bir duvar dolanıyor, ötede pek çok metal yapı görülüyordu.

"Bu bir labirent," dedi. “Geçitlerden mi gidiyoruz, duvarların tepesinden mi?"

Luke onu incelerken gülümsedim.

"Değişiyor," dedim. “Bazen yukarıdan, bazen aşağıdan."

"Eh, hangi yoldan gidiyoruz?"

"Henüz bilmiyorum. Her seferinde incelemem gerekiyor. Görüyorsun, devamlı değişiyor ve bir hilesi var."

"Hile mi?"

"Aslında birden fazla. Tüm lanet şey sıvı hidrojen ve helyum, dolu bir gölün üzerinde yüzüyor. Labirent hareketli. Her seferinde farklı. Bir de atmosfer meselesi var. Sırtlarda dik yürüsen çoğu yerde atmosferin üstünde kalırsın. Fazla yaşamazsın. Ve ısı bir iki metrelik yükseklik farkıyla korkunç bir soğuktan kızgın sıcağa kadar değişiyor. Ne zaman sürüneceğini, ne zaman tırmanacağını ve başka şeyler yapacağını bilmen gerek aynı zamanda hangi taraftan gideceğini."

"Nereden anlıyorsun?"

"I-ıh," dedim. “Seni götürürüm ama sırrı söylemem."

Sisler derinliklerden yükselmeye ve küçük bulutlar halinde toplanmaya başladı.

"Artık neden burası için bir Koz Kartı yapamadığını anlıyorum," diye başladı.

Manzarayı incelemeye devam ettim.

"Tamam," dedim sonra. “Bu taraftan."

"Ya labirentteyken bize saldırırsa?" diye sordu.

"İstersen burada kalabilirsin."

"Hayır. Gerçekten kapatacak mısın onu?"

"Emin değilim. Hadi gel."

İleriye ve sağa pek çok adım attım. Önümde, havada solgun bir ışık çemberi oluştu ve parladı. Omzumda Luke’un elini hissettim.

"Ne?" diye başladı.

"Daha ileri gidemezsiniz!" dedi, benim olduğunu fark ettiğim ses.

"Sanırım anlaşabiliriz," diye karşılık verdim. “Bir sürü fikrim var ve..."

"Hayır!" diye yanıt verdi. “Random’ın söylediklerini duydum."

"Emrine itaatsizlik etmeye hazırım," dedim, “eğer daha iyi bir seçenek varsa."

"Beni aldatmaya çalışıyorsun. Beni kapatmak istiyorsun."

"Tüm bu güç gösterileri ile her şeyi daha da kötüleştiriyorsun," dedim. “Şimdi geleceğim ve..."

"Hayır!"

Çemberden büyük bir rüzgar esti ve bana çarptı. Sendeledim. Kol yenimin kahverengiye, sonra portakal rengine döndüğünü gördüm. Ben bakarken saçaklanmaya başladı.

"Ne yapıyorsun? Seninle konuşmam, açıklamam gerek..."

"Burada değil! Şimdi değil! Asla!"

Yerimden fırladım, Luke’a çarptım. Beni yakaladı ve bunu yaparken bir dizinin üzerine çöktü. Arktik bir fırtına bize saldırdı, buz kristalleri gözlerimin önünde dans etti. Sonra parlak renkler çakmaya başladı ve beni kör etti.

"Dur!" diye bağırdım, ama işe yaramadı.

Yer altımızda eğilmeye başladı ve aniden zemin yok oldu.

Ama düşüyormuşuz gibi gelmiyordu. Daha çok bir ışık tipisinin ortasında, havada asılı kalmışız gibiydi.

"Dur!" diye seslendim yine, ama sözcükler kaybolup gitti.

Işık çemberi, uzun bir tünelde girilermiş gibi kayboldu.

Ama duyusal aşırı yüklenmişliğimin içinde, ışıktan uzaklaşanın

Luke ve ben olduğumuzu, çoktan geldiğimiz yolun yarısına kadar uçtuğumuzu fark ettim. Ama çevremizde katı hiçbir şey yoktu.

Hafif bir vızıltı başladı. Bir mırıltıya, sonra tekdüze bir kükremeye dönüştü. Uzakta, minik bir buharlı lokomotifin dağın yamacını imkansız bir açı ile tırmandığını, sonra baş aşağı bir çağlayan, yeşil suların altında bir siluet gördüğümü sandım.

Bir park sırası hızla yanımızdan geçti, mavi derili bir kadın üzerine oturmuş, yüzünde korku dolu bir ifade, sıkı sıkı tutunuyordu.

Çılgınca, her an yok olabileceğimizi bilerek cebimi araştırdım.

"Ne," diye bağırdı Luke kulağıma, kavrayışı neredeyse kofumu çıkararak, “oluyor?"

"Gölge-fırtınası!" diye bağırarak karşılık verdim. “Dayan!" diye ekledim gereksizce.

Yarasa gibi bir yaratık yüzüme çarptı ve bir an sonra, yanağımda ıslak bir yırtık bırakarak yok oldu. Bir şey sol ayağıma vurdu.

Ters bir dağ sıçrayıp dalgalanarak yanımızdan aktı. Kükreme yükseldi. Işık şimdi yanımızda yanıyor gibiydi, geniş renk bantlarıyla fiziksele yakın bir güçle bize dokunuyordu. Isı lambaları, rüzgar çanları...

Luke’un bir şey çarpmış gibi bağırdığını duydum, ama dönüp yardım edemiyordum. Saçlarımın dimdik durduğu, derimin karıncalandığı şimşeği andıran parlamalarla dolu bir bölgeden geçtik.

Cebimdeki kart destesini kavradım ve çektim. Bu noktada dönmeye başladım ve kartların elimden kurtulacağından korktum. Karıştırmaya korkarak onları sıkı sıkı, bedenime yakın tuttum. Yavaşça, dikkatle çektim. Tepede hangisi varsa, çıkışımız o olacaktı.

Çevremizde karanlık kabarcıklar oluştu, patladı ve zehirli dumanlar çıkardı.

Elimi kaldırdığımda derimin gri göründüğünü, ışıklı helezonlarla kıvılcımlandığını gördüm. Luke’un kolumdaki eli ceset gibi görünüyordu ve ona baktığımda bakışlarıma sırıtan bir ölünün kafası karşılık verdi.

Bakışlarımı kaçırdım, dikkatimi kartlara çevirdim. Griliğin içinde, o tuhaf uzaklaştırma etkisi içinde bakışlarımı odaklamak güçtü. Ama sonunda berraklaştı. Çimenli bir alana bakıyordum -ne kadar önceydi?- çevresinde sessiz sular, kristal bir şeyin kenarı ve sağa doğru gözden kaybolan parlak bir çıkıntı.

Dikkatimi yoğunlaştırdım. Omzumun ötesindeki sesler Luke'un benimle konuşmaya çalıştığını gösteriyordu, ama sözlerini ayırt edemiyordum. Koz Kartına bakmaya devam ettim ve berraklaştı. Ama yavaşça. Bir şey şiddetle göğüs kafesimin sağ yanına, altına çarptı. Kendimi bunu görmezden gelmeye zorladım ve yoğunlaşmaya devam ettim.

Sonunda karttaki sahne bana doğru ilerler, büyür gibi oldu. Sahne beni, ben onu çevrelerken tanıdık bir soğukluk hissettim. O küçük gölün üzerinde neredeyse matemli bir durgunluk vardı.

Yüreğim çarparak, yan tarafım zonklayarak otların içine düştüm. Nefes nefeseydim ve öznel dünyalar hissi, uzun bir sürüşün ardından gözünüzü kapatınca gördüğünüz otoyolların art imgeleri gibi hâlâ içimdeydi.

Tatlı suyun kokusunu alarak kendimden geçtim.

Sürüklendiğimin, taşındığımın sonra ayağa kaldırılıp sendeleyerek yürütüldüğümün hayal meyal farkındaydım. Ardından bilinçsiz olduğum bir dönem geldi, sonra uyku ve rüya.

...Alçalan bir gökyüzünün altında. Amberin yıkıntılarında, caddelerde ilerliyordum. Ateşten kılıcı olan sakat bir melek yukarıda, yükseklerde kılıcını savurarak yürüyordu. Kılıcı nereye çarparsa, duman, toz ve alevler yükseliyordu. Haresi benim Hayaletçarkımdı, meleğin yüzünün önünden karanlık, canlı bir peçe gibi akan, düştüğü her yerde düzensizlik ve yıkım yaratan iğrençliklerin sürdüğü güçlü rüzgarlar akıtıyordu.

Saray yarı yarıya yıkılmıştı ve yakında akrabalarımın asıldığı, esintilerle döndüğü darağaçları vardı. Bir elimde kılıç vardı ve Frakir diğerinden asılı duruyordu. Şimdi tırmanıyor, parlak-siyah düşmanla karşılaşıp savaşmaya gidiyordum. Kayalık yolumda ilerlerken korkunç bir duygu üzerime çöktü, sanki yenilgim önceden belliymiş gibi. Öyle de olsa, diye karar verdim, yaratık burayı yalanacak yaralarla terk edecekti.

Ben yaklaşırken beni fark etti, bana doğru döndü. Silahını kaldırırken yüzü hâlâ gizliydi. Kılıcımı zehirlemek için zamanım olmamasına üzülerek fırladım. Yaklaşırken sol dizinin yakınlarına vurabilmek için iki kez şaşırtmaca yaparak döndüm.

Ardından bir ışık parlaması geldi ve düşmeye başladım.

Çevremde ateşten bir tipi gibi alev parçacıkları yağıyordu.

Bana bir buçuk yüzyıl gibi gelen bir süre boyunca düştüm, sonunda sırt üstü güneş saatine benzer işaretleri olan geniş, taştan bir masaya indim, neredeyse miline çakılacaktım. Rüyamda bile çılgınca geliyordu. Kaos

Sarayları’nda güneş saatleri yoktur, çünkü orada güneş yoktur. Avlunun kenarında, yüksek, karanlık bir kulenin yanında bulunuyordum ve ayağa kalkmak bir yana, kıpırdayamaz olduğumu fark ettim. Tepemde annem, Dara doğal şeklinde, alçak bir balkonda duruyor, o korkunç gücü ve güzelliği içinde bana bakıyordu.

'Anne!" diye haykırdım. “Beni kurtar!"

"Sana yardım etmesi için birini yolladım," diye yanıt verdi.

"Ya Amber?"

"Bilmiyorum."

"Ya babam?"

"Bana ölülerden bahsetme."

Mil yavaşça döndü, boğazımın üzerine geldi, yavaş yavaş ama istikrarlı bir biçimde alçalmaya başladı.

"Bana yardım et!" diye haykırdım. “Acele et!"

"Neredesin?" diye seslendi, başını çevirerek, bakışları tarayarak. “Nereye gittin?"

"Hâlâ buradayım!" diye bağırdım.

"Neredesin?"

Mil boynumun yanına dokundu...

Görüntü kırıldı ve ufalandı.

Omuzların sağlam bir şeye dayanmıştı, bacaklarım önümde uzatılmıştı. Birisi omzumu sıktı, eli enseme sülündü.

"Merle, iyi misin? İçecek bir şey ister misin?" diye sordu tanıdık bir ses.

Derin bir nefes aldım ve verdim. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Işık maviydi, dünya çizgiler ve açılarla dolu bir alandı. Ağzımın önünde bir su kepçesi belirdi.

"Al." Bu Luke’un sesiydi.

Hepsini içtim.

"Biraz daha ister misin?"

"Evet."

"Bir dakika bekle."

Ağırlığının kaydığını, ayak seslerinin uzaklaştığını duydum.

Bir buçuk iki metre ötemdeki yaygın ışıkla aydınlanmış duvara baktım. Elimi yerde gezdirdim. Aynı malzemeden yapılmış gibiydi.

Luke kısa bir süre sonra gülümseyerek döndü ve kepçeyi uzattı. Kepçeyi diktim, geri verdim.

"Daha ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Neredeyiz?"

"Bir mağarada, büyük, güzel bir yer."

"Suyu nereden buldun?"

"Bir yan mağaradan, şu taraftan." İşaret etti. “Orada fıçılar dolusu var. Ve bir sürü yemek. Yiyecek bir şey ister misin?"

"Henüz değil. Sen iyi misin?"

"Biraz yorgunum," diye yanıt verdi, “ama sağlamım. Kırık kemiğin yok gibi görünüyor ve yüzündeki kesiğin kanaması durdu."

"Bu da bir şeydir," dedim.

Yavaşça ayağa kalktım, rüyamın son kalıntıları ben kalkarken yavaş yavaş çekildi. O zaman Luke’un döndüğünü ve uzaklaşmakta olduğunu gördüm. Birkaç adım takip ettikten sonra sormak aklıma geldi, “Nereye gidiyorsun?"

"Oraya," diye yanıt verdi, kepçe ile işaret ederek.

Onu duvardaki bir açıklığa, eski dairemin oturma odası büyüklüğünde soğuk bir mağaraya kadar takip ettim. Dört iri tahta fıçı solumdaki duvarın dibine sıralanmıştı. Luke gidip kepçeyi en yakındakinin kenarına astı. Karşı duvarda büyük karton yığınları ve çuvallar vardı.

"Konserve gıdalar," diye bildirdi. “Meyve, sebze, jambon, somon, bisküvi, tatlı. Kasa kasa şarap. Bir Coleman soba. Bol bol Sterno. Hatta bir iki şişe konyak."

Döndü ve hızla yanımdan geçip yine koridora yöneldi.

"Şimdi nereye?" diye sordum.

Ama hızlı yürüyordu ve yanıt vermedi. Yetişmek için acele etmek zorunda kaldım. Birkaç açıklık ve yana dallanan tünel geçtikten sonra bir başkasının önünde durdu ve başını salladı.

"Tuvalet burada. Yalnızca birkaç tahta ve bir delik. Ben olsam kapalı tutardım."

"Bütün bunlar Ne demek oluyor?" diye sordum.

Elini kaldırdı. “Her şey bir dakika içinde açıklığa kavuşacak. Bu taraftan."

Safirden bir köşeyi dolandı ve yok oldu. Yön duygumu neredeyse tamamen kaybetmiş olarak o tarafa yürüdüm. Birkaç dönüşten sonra tamamen kaybolduğumu hissettim. Luke görünürlerde yoktu.

Durdum ve dinledim. Kendi nefesimden başka ses yoktu.

"Luke! Neredesin?" diye seslendim.

"Yukarıda," diye yanıt verdi.

Ses tepeden, sağımdan bir yerden geliyor gibiydi. Alçak bir kemerin altından eğilerek geçtim ve mağaranın kalanı ile aynı kristal maddeden yapılmış parlak mavi bir odaya geldim. Bir köşede bir uyku tulumu ve bir yastık gördüm. İki buçuk metre yukarıdaki küçük bir açıklıktan ışık dökülüyordu.

"Luke?" diye sordum yine.

"Buradayım," diye yanıt verdi.

Gidip deliğin altında durdum, yukarıya bakarken parlaklığa karşı gözümü kıstım. Sonunda elimle gözlerimi perdeledim.

Luke'un başı ve omuzları yukarıda bir siluet halinde görülüyordu, saçları sabahın ilk ışıkları ya da akşamın son ışıkları olabilecek bir şeyle bakırdan alev gibiydi. Yine gülümsüyordu.

"Oranın çıkış olduğunu anlıyorum," dedim.

"Benim için," diye yanıt verdi.

"Ne demek istiyorsun?"

Bir sürtünme sesi geldi ve manzara iri bir kayanın kenarı ile kısmen örtüldü.

"Ne yapıyorsun?"

"Açıklığı kapatabilmek için bu taşı kaydırıyorum," diye yanıt verdi, “sonra birkaç kama ile sabitleyeceğim."

"Neden?"

"Boğulmanı engellemek için hava girmesini sağlayacak minik açıklıklar var," diye devam etti.

"Harika. Neden buradayım?"

"Şu anda varoluşçulaşmayalım," dedi. “Bu bir felsefe dersi değil."

"Luke! Lanet olsun! Neler oluyor?"

"Seni tutsak aldığım açık olmalı," dedi. “Bu arada, mavi kristal her tür Koz Kartı denemelerini ve bu duvarların ötesindeki şeyler üzerinde büyü kullanmanı engelleyecek. Şimdilik canlı ve uysal olmana ve sana hemen ulaşabileceğim bir yerde bulunmana ihtiyacım var."

Açıklığı ve yakındaki duvarları inceledim.

"Deneme," dedi. “Avantajlı konumdayım."

"Bana bir açıklama borçlu olduğunu düşünmüyor musun?'"

Bir an baktı, sonra başını salladı.

"Geri dönmem ve Hayaletçark'ın kontrolünü ele geçirmem gerek," dedi sonunda. “Bir önerin var mı?"

Kahkaha attım. “Şu anda aramız çok iyi değil. Korkarım sana yardım edemem."

Başını yine salladı. “Ne yapabilirim, bakmam gerekecek. Tanrım, ne silah ama! Eğer kendim üstesinden gelemezsem geri dönüp başka fikirler almak için beynini dürtüklemem gerekecek. Sen de bu arada düşünürsün, tamam mı?"

"Pek çok şeyi düşünüyor olacağım, Luke. Bazıları hoşuna gitmeyecek."

"Pek bir şey yapabilecek durumda değilsin."

"Henüz değil," dedim

Kayayı yakaladı ve ittirmeye başladı.

"Luke!" diye bağırdım.

Durdu, beni inceledi, yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim bir biçime büründü.

"Bu benim gerçek adım değil," diye bildirdi bir an sonra.

"Nedir o zaman?"

"Ben kuzenin Rinaldo'yum," dedi yavaşça. “Caine'i ben öldürdüm ve Bleys'i öldürmeye yaklaştım. Ama cenazedeki bombayla ıskaladım. Birisi beni gördü. Hayaletçark'ın olsa da, olmasa da, Amber ailesini yok edeceğim ama öyle bir gücüm olsa her şey çok daha kolay olur."

"Sorunun ne, Luke?... Rinaldo? Bu kan davası neden?"

"İlk önce Caine'in peşine düştüm," diye devam etti, “çünkü babamı öldüren o."

"Ben bilmiyordum." Bir an göğsündeki Anka tokasına baktım. “Brand'in bir oğlu olduğunu bilmiyordum," dedim sonunda.

"Artık biliyorsun, eski dostum. Gitmene izin veremeyişimin, seni böyle bir yerde tutmak zorunda kalmamın sebeplerinden biri de bu. Diğerlerini uyarmanı istemem."

"Bunu başaramayacaksın."

Bir süre sessiz kaldı, sonra omuzlarını silkti.

"Kazansam da, kaybetsem de, denemek zorundayım."

"Neden 30 Nisan?" dedim aniden. “Bana bunu söyle."

"Babamın öldüğünü o gün öğrendim."

Kayayı çektiği deliğe kaydırdı, tamamen kapattı. Ardından kısa çekiç sesleri geldi.

"Luke!"

Yanıt vermedi. Yan saydam taştan gölgesini görebiliyordum. Bir süre sonra doğruldu, sonra gözden kayboldu. Çizmelerinin dışarıdaki zemini dövdüğünü duydum.

"Rinaldo!"

Yanıt vermedi ve ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledim.

Günleri mavi kristal duvarların aydınlanması ve kararması ile ölçüyorum. Bir aydan uzun zamandır tutsağım, ama zamanın burada diğer gölgelere oranla ne kadar yavaş ya da hızlı aktığını bilmiyorum. Bu büyük mağaradaki her koridoru, her odayı adımladım, ama çıkış yolu bulamadım. Koz Kartlarım burada işlemiyor, hatta Kıyametin Koz Kartları bile. Büyüm faydasız, Luke'un yüzüğünün rengindeki duvarlarla sınırlı. Geçici deliliğe kaçmaktan bile memnun olacağımı hissetmeye başlıyorum, ama mantığım teslim olmayı reddediyor, çünkü beni rahatsız eden çok fazla bilmece var: Dan Martinez, Meg Devlin, Gölün Hanımefendisi... Neden? Ve neden benimle bu kadar çok zaman geçirdin, Luke, Rinaldo, düşmanım? Diğerlerini uyarmanın bir yolunu bulmalıyım. Hayaletçark'ı onlara karşı kullanmayı başarırsa, Brand'in hayali -benim intikam kabusum- gerçekleşir. Artık çok hata yaptığımı görüyorum...

Beni affet, Julia... Zindanımı yine adımlayacağım. Bir yerlerde, beni çevreleyen buz mavisi mantıkta, zihnimi, haykırışlarımı, acı kahkahalarımı fırlatabileceğim bir boşluk olmalı. Bu koridora, tünelden aşağıya. Mavi her yerde. Gölgeler artık beni taşımıyor, çünkü burada gölge yok. Ben tutsak Merlin, kayıp Corwin'in oğlu. Işıktan rüyam bana karşı döndürüldü. Zindanımda kendi hayaletim gibi geziniyorum. Bu şekilde bitmesine izin veremem. Belki bir sonraki tünel ya da bir sonraki...

ALTINCI CİLT

SON

Yayınevi

İthaki Yayınları 187
Fantastik Kurgu 42
Amber Yıllıkları 6. Cilt
6-Kıyametin Koz Kartları
Roger Zelazny
ISBN 975-8725-37-8
Özgün Adı: Voe Chronicles of Amber 6-Trumps of Doom
İngilizceden çeviren: Niran Elçi
Redaksiyon: Gamze Sarı
1. Baskı İstanbul, 2003

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit
İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 349 14 35
penguenithaki@superonline.com www.ithakiyayinlari.com

Yazar Hakkında

ROGER ZELAZNY

1937 yılında doğdu. İlk öyküsü olan Passion Play 1962 yılında Anıazing Stories'de yayımlandı. Zelazny hızla ünlenerek 1965 yılında He W1JO Shapes ve The Doors of His Face, The Lamps of His Mouth ile Nebula ödülleri kazandı. Bunu 1966'da This Immortal isimli romanıyla Hıgo ödülü izledi. Işık Tanrısı (Lord of Light) da 1968 yılında Hugo ödülüne layık görüldü.

1976 yılında Home is tbe Hangnıan adlı eseriyle hem Hıgo hem Nebula, 1986'da Twentyty-Foıır Views of Moıınt Fuji, 1982'de Unicom Variation ve 1987'de Pennafrost ile Hugo ödülleri kazandı. 1995 yılında öldü.

1 Wanderjahr (AL): Gezerek geçirilen bir yıl. (YHN.))
2 (Lat.) Zaman uçuyor. (YUN.)
3 Walpurgis: Sekizinci yüzyılda yaşamış bir azize. (YHR)
4 (hp.) De nada: Bir şey değil. (YHN.)